உ
சிவமயம்

அத்வைத தூஷண பரிகாரம்

ADVAITA DUSHNA PARIHARAM

இஃது

“ஓர் இந்து”

என்பவரால் எழுதப்பட்டு,

சென்னை:
மதராசு ரிப்பன் அச்சியந்திரசாலையில்
பதிப்பிக்கப்பட்டது.

1894

இதன் விலை அணா 8.

உ
சிவமயம்

அத்வைத தூஷண பரிகாரம்

திருநெல்வேலிஜில்லா தூத்துக்குடியில் “சைவப்பிரகாசசமாஜ்” த்தார், "மாயா வாதி மதக்குழப்பம்" என நான்கு பக்கங்கொண்ட ஒரு சிறுபத்திரம் விஜயஸ்ரீ ஆனிமீ 30உ பிரசுரித் திருக்கின்றார்கள். அதின்கீழ் ஸ்ரீ சோமசுந்தரநாயகர் அதை எழுதியதாய் எழுதப்பட்டிருந்தது. அதிற் பேசிய விஷயம் அத்துவித மததூஷணை யைத் தவிரப் பிறிதொன்றுமில்லை. அது கற்றவரும் மற்றவரும் பரிகசிக்கத்தக்க தொன்றாயினும் வேதமுதலியவற்றின் பொருள்களைத்தூஷித்து ஆக்ஷேபித்திருப் பதால் அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்ல வேண்டுவ தத்தியாவசியகமாயிற்று. சோ. நாயகர் அத்வைதமதத்தை மாயாவாதம் என்று சொல்லுகிறார். அது தவறென்பதற் கும், அத்வைதிகள் மாயாவாதிக ளல்லவென்பதற்கும், இவர் மதத்தினரே மாயாவாதி கள் என்பதற்கும் வேண்டிய மட்டும் நியாயமழைகளைச் சொரிந்து, நந்தனஸ்ரீ புரட்டாசிமீ 22உ ப்ரம்மவித்தியாவில் முடிவாக எழுதியிருக்க, அதைப் பூர்வபக்ஷஞ் செய்து, மேல் தமது கட்சியைத் தாபித்துக் கொள்வதைவிட்டு, ஒரு நியாயமு மில்லாமல் மீண்டும் அத்வைதிகளை மாயாவாதிகள் என்று வரைவது பித்தர் செய்கையேயன்றி மற்றவர் செய்கையன்று. சோ. நாயகர் வெட்கத்துக்கஞ்சி அவ்வாறு சொல்லினும் ஷை சமாஜத்தாரும் அதற்கிணங்கியது சிலகாலமாய்ப் பத்திரிகையில் நடந்த வாதவிஷயத்தை அறியாமை போலும்! அறிந்திருந்தால் இந்த வாதத்தில் தலை கொடுக்கமாட்டார்களென்றே நினைக்கின்றோம். இந்தச்சோ. நாயகர் எம்மிடத்தில் மாயாவாத விஷயமாக மாத்திரமன்று, இன்னும் பலவகை யிலும் தோல்வியடைந்ததற்கும், இனியிவ்வாதத்திற்பிரவேசிப்பதில்லையென முடிவுரைகூறியெழுதியதற்கும் பத்திரிகைகள் சான்று சொல்லவும் அவைகளை யெல்லாம் மறையவைத்து, தூத்துக்குடியிற்புகுந்து, ஷை சமாஜத்தாருக்குச் சிறுபத்திர மெழுதிக்கொடுத்து, அதிலும் தோல்விப்பத்திர மெழுதிக்கொடுத்து, அதிலும் நம்மா லும் பிறராலும் கண்டிக்கப்பட்ட விஷயங்களையே யெழுதிக்கொடுத்து, தாம் தோல் வித்தானத்தி னிற்பதோடு அச்சமாஜத்தாரையும் கூடத் துணையாகத் தோல்வித் தானத்திற் கிலக்காகவைத்தது படிற்றொழுக்கத்தவர் செய்கையாம்; மற்றையர் செய்கையன்றாம். ஷை சமாஜத்தார், தமது மத சித்தாந்தமாய் ஏதேனும் எழுதிக் கொண்டு போவதைவிட்டு, கலகஞ்செய்தலையே வடிவாகப்பெற்ற சோ. நாய்க்கரு டைய இணங்காப் புத்தியைக்கேட்டு, அத்துவிதிகளுடன் வலிய வாதஞ் செய்வதற் காக எழுந்து, மெய்யாகவன்றிப் பொய்ப்பத்திர மெழுதிவிடுவது சமாஜத்தார்க்கு நியாயமுமன்று; அழகுமன்று. சே. நாய்க்கருடன் நாம் நேரில் வாதப்போர்செய்ய அவரிடங்கொடுக்கின்றனரில்லை. அவர் முதுகுகாட்டி யோடுகின்றார்; ஒளிகின்றார்; முடிவுரைகூறிப் பதுங்குகின்றார்; பதில் வந்தவற்றையெல்லாம் வராமை போல் காட்டி எழுதுகின்றார்; அங்ஙனம் பேசுகின்றார்; பிரசங்கிக்கின்றார். எந்தெந்த ஆக்ஷேபங்கட்குச் சமாதானஞ் சொல்லுகின்றோமோ, அந்தந்தச் சமாதானங்களைக் கவனிக்காமல் பின்னும் ஆக்ஷேபமாகவே யெழுதுகின்றார். இப்படிப்பட்ட குணம் சோ. நாய்க்கரிடத்தில் நிறைந்திருப்பதால் அவரிடத்தில் எவ்வளவு பேசினாலும்

எவ்வளவு வெற்றி பெற்றாலும் பயனில்லாம லிருக்கின்றது. நாம் நூறு விஷயங் கட்கு மறுப்பெழுதிச் சமாதானஞ்சொன்னால் அவற்றி லிரண்டொன்றைத் தப்பும் தவறுமாய்ச்சொல்லி விருது பேசுகின்றார்; எதிரிகளுடைய பூர்வபக்ஷத்தை அவர்களே கண்டிக்க, அப்பூர்வபக்ஷத்தை அவர்கள் சித்தாந்தமாய்ச் சொல்வதுபோல் அபிநயித்துக் சொல்லி யிகழ்ந்து, அதனால் வெற்றிபெற்றது போல் காட்டி இறுமாப் படைகின்றார். அவருடைய செய்கை அவ்வா றிருப்பதால் அவரிடத்தில் வாதுபுரிய வெறுப்பாயிருக்கின்றது. இங்ஙனமாக, ஷை சமாஜத்தார் மலையிலக்குப்போல் வாய்த்தது நமக்கு மிகச்சந்தோஷம். இச்சமாஜத்தார் அவரைப்போலிருக்க முடியாது. சபையில் பலபேரிருப்பதால் ஒருவரில்லாவிட்டாலும் ஒருவர் பதில் சொல்லியே தீர வேண்டுமென வாதிப்பர். ஆதலால் எப்படியும் இவ்விவாதம் நீண்டு நடக்கு மென்று நினைக்கின்றோம். ஷை சமாஜத்தார் சோம. நாய்க்கரைப்போல் ஆங்கொன்று ஈங்கொன்று ஆபாசமாய்ப் பேசிப் பயனில்லா வெற்றி கூறமாட்டார்கள். நாம்பேசும் ஒவ்வொரு விஷயத்தையும் வாதித்துப் பதில் கொடுப்பார்கள். இவ்வாதம் ஐந்து வருஷமாக நடந்துவருகின்றதென்பதைச் சமாஜத்தார் அறிந்து கொள்ளக் கடவர். இவ்வாதத்தை ஷை சமாஜத்தார் இப்போது தலைமேல் தூக்கிவைத்துக் கொண்ட மையால் இனிக் கொஞ்சத்தில் இறக்கமுடியாது. பழைய வாதங்களையெல்லாம் தொடர்ந்தே இதற்குப் பதில் சொல்லக் கடமைப் பட்டிருக்கின்றார்கள். சோம. நாய்க் கர் ஐந்து வருஷகாலமாய் அத்துவிதிகளிடத்தில் தோல்வியடைந்து அவமானமாய் ஒளிந்திருக்கின்றமையும், எதிர் வாதிகளுடன் நாணயமாயும் நாகரீகமாயும் மரியா தையாயும் பேசும் சுபாவமின்றி அவைகளுக்குப் மாறாகப் பேசி, கிரிமினல் குற்றத் திற்குட்பட்டுப் போலீசில் வலிக்கப்பட்டு வேறு தப்பவழியின்றிப் பின் அடிமைப் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்துப் பணத்தண்டமு மிறுத்தமையும் ஷை சபையினர் உணர்ந் தார்களோ என்னமோ அறியோம்! எப்படியிருந்தாலும் அவரிடத்தில் சமாஜத்தார் மிகு ஜாக்கிரதையர் யிருக்கவேண்டும். சோமசுந்தர நாய்க்கருக்குப் போலீசு என்றால் முக்கனியும் பாலும் கற்கண்டும் போலத்தான். சபையார் போலீசு என்றால் பயப் படுவார்களென நினைக்கின்றோம். ஆதலால் ஒவ்வொரு விஷயத்திலும் கிரிமினல் சம்பந்தமாயாவது ஸிவில் சம்பந்தமாயாவது வழக்கு நேரிடாதபடி எழுதப் பார்த்துக் கொள்ள வேண்டியது. இதைக்குறித்து நாம் அடிக்கடி எழுதவேண்டுவதில்லை. நிற்க, வேதாந்த சித்தாந்த வாதத்தின் உண்மை வெளிப்படுங்காலம் நேர்ந்தமை பற்றியா வரும் சந்தோஷிப்பார்களென்பதிலையமின்றென்க.

நாம் “சங்கராசாரியாரது அவதாரமகிமை” யில் துரியசிவனிடத்திலிருந்து சிவனடியாருண்டாவ தெங்ஙனமெனக் கேட்டு அதுவிஷயமாக நேரும் ஆக்ஷேபங் களைப் பலவுபமானங்களின் வாயிலாகக் காட்டிக் கண்டித் திருக்கின்றோமன்றோ? அதற்கிதுகாறும் விடையிறுக்க முடியாமல் சோ. நாய்க்கர் தலைமறைந் திருக்கின் றாரன்றோ? அது பற்றிப் பலர் "ஏனையா அவைகளுக்கு விடைபகராமலிருக்கின்றீர்? விடையுண்டா? இல்லையா? இல்லையானாற் சொல்லிவிடும், "சும்மா இருக்கிற தாரையை யூதிக்கெடுத்தான் ஆண்டி" என்பதுபோலக் கௌரவமாயிருக்கும் சித்தாந்ததுவிதசைவத்தை நடுத்தெருவில் இழுத்துப்போட்டு அவமானத்துக்குள்ளாக் கினீரோ" என்று கேட்டிருக்கக் கூடும். அதற்கிவர் இத்தனை நாளில் விடைதருகிறே னெனச் சொல்லி யிருப்பார். அதன்பேரில் "குரங்கெறி விளாங்காய்" கதையையுன்னி, அத்துவிதிகளையே அம்மாதிரிக் கேள்விகளைத் திருப்பிக் கேட்டால் அவர்கள்

உத்தரஞ் சொல்லிவிடுவார்கள், அதையே ஷை பலர்க்கும் சொல்லிவிடலாம்" எனக் கருதியிருப்பார். அப்படியே அத்வைதிகளைக் கேட்கவேண்டுமே; அதற்கு யாது வழியென யோசித்து "நேரே பத்திரிகையிற் கேட்கிறதென்றால் முன் கேட்ட கேள்விக்குச் சமாதானஞ்சொல்லாமல் கேட்கப்படாதே, மேலும் இதுவிஷயமாக இனிப் பேசுவதில்லையென யுறுதிமொழியும் பகர்ந்துவிட்டோமே" யென நினைத்து முடிவில் தூத்துக்குடி சைவப்பிரகாச சமாஜத்தார் விரும்பினது போலவும் அவர்கள் நிமித்தம் எழுதிக்கொடுத்தது போலவும் மேலுக்குக்காட்டி, உள்ளுக்குள் தமது கருத்தை நிறைவேற்றிக் கொண்டாரென சொல்லவேண்டும். அங்ஙனமல்லாவிடில் "துவிதசைவம் சுத்த ஆக்ஷேபமாயிருக்கின்றதே, இதை யேன் கட்டிக்கொண்டவஸ்தைப் படவேண்டும், துவிதியாயிருப்பதனாலே யல்லவா பலபேர் ஆக்ஷேபஞ் செய்கின்றார்கள், இதை விட்டுப் பழையபடியே அத்வைதத்திற் பிரவேசித்துவிட்டால் இந்தத் தொல்லை யெல்லா மில்லாமற்போமே, அத்வைத மதத்திற் பிரவேசித்தாலும் இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கு உத்தரவு தெரிந்திராவிட்டால் அவமானமாயிருக்குமே, அத்வைதியாய்ப் பின் சுவடியேந்திப் படிப்பது அவமானமாயிற்றே, ஆதலால் துவைத மதத்திலிருந்தே "குரங்கெறிவிளாங்காய்" கதையாய் வேண்டிய கேள்விகளைக் கேட்போம், உத்தரவு வந்தால் அதைத் தெரிந்து கொண்டு பழையபடி அத்வைதியாய்ப் போய்விடுவோம். பின்னர்த் துவித சித்தாந்திகள் கேட்டால் துவைதமதத்தில் பல ஆக்ஷேபங்க ளிருப்பதாலும் அதற்குச்சமாதானம் ஒருவருஞ் சொல்லாமையாலும் சமாதான மில்லாமையாலும், சொல்லாதபக்ஷத்தில் அத்வைதிகள் சிலுக்கவலிக்கிறபடியாலும், அந்த அவமானம் பொறுக்கமுடியாததாயிருப்பதாலும் துவிதமதத்தை விட்டு அத்வைத மதத்திற் பிரவேசித்தோம் எனச் சொல்லிவிடுவோம், அத்வைதிகள் சந்தேகங்கேட்டாலுஞ் சொல்லிவிடுவோம்" என யோசித்தே யிப்படிப் பட்ட ஷை கேள்விகள் கேட்டிருக்கவேண்டும்; இவ்விதமான வஞ்சகத்தை வைத்துக்கொண்டே ஷை பத்திரத்தை ஷை சமாஜத்தார்க்கு எழுதிக் கொடுத்திருக்கவேண்டும். சமாஜத்தார்.ஆழமாய் விசாரித்திருக்கும்பக்ஷத்திலும் முன்பின் சங்கதிகளைத்திரயோசித்துத் தெளிந்திருக்கும் பக்ஷத்திலும் "சணப்பன் வீட்டுக்கோழி தானே விலங்கில் மாட்டிக்கொண்டது" போல் இவ்வீண்வம்பில் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கமாட்டார்கள். சும்மா வழியேபோகிறசனியனை விலைகொடுத்து வாங்கவுமாட்டார்கள். வாங்கியாய்விட்டது. இனிச்செய்வதென்னை? இனிச் சோம. நாய்க்கர் இவ்வாதம் முடிகிறவரையில் "துவித சித்தாந்தியாகவேயிருக்கவேண்டும், அத்வைதியாகமாறிவிடப்படா" தெனச்சமாஜத்தார் அவரிடத்திற் பத்திரமெழுதி வாங்க வேண்டும்; அன்றி அவரை நோக்கி: "இப்படிப்பட்ட கேள்விகள் பலவற்றை "ஓர் இந்து" என்பவர் உம்மைக் கேட்டிருக்கிறாரே, அவைகளுக்கெல்லாம் பதில் கூறினீரா? கூறிவிட்ட பிறகன்றா அத்வைதிகளை இன்னோரன்ன வினாக்களை வினவல் வேண்டும்? நீர் அவமானப்படுவது போதாமல் எங்களையும் அவமானத்துக்குள்ளாக்கி நடுத்தெருவில் இழுத்துவிட்டீரே, இது நியாயமா?" என்றுங் கேட்க வேண்டும். சமாஜத்தாரே! இனிச் சோ. நாய்க்கர் நழுவினாலும் நீங்கள் நழுவ முடியாது. சோம. நழுவுவது அவர்க்குச் சுபாவம்; அவ்வாறு நீங்கள் நழுவுவீர்களென்று நாம் நினைக்கவில்லை. "வழிவந்தகப்பட்டானைத் தொழுவத்தில் மாட்டிவிட்டு வாய்க்காலுக்குப்போய்வருகிறேனென்று போய்விடுவது" போலவுங்களை மாட்டி விட்டு அவர் போனாரேயென வருந்துகின்றோம். இதனுண்மை போகப்போக உங்களுக்குத் தெரியும்.

நிற்க, ஆரம்பத்திலேயே இச்சமாஜத்தார் சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகாசங் கட்கும் அவற்றினுக்கு மாறில்லாமல் ஞானவான்களா லியற்றப்பட்ட நூற்பிரமாணங் கட்கும் விரோதிகளெனவும் அவைதிக சித்தாந்திகளெனவும் ஷை வேதாதிகளை அப்பிரமாணமாகக் கொள்ளும் புறமதஸ்தர்க ளெனவும் காட்டிக்கொள்ளும்படி "மாயா வாதி (அத்வைதி) மதத்தில் பிரமம் ஒன்றேயென்றும், ஜகஜீவபரங்கள் மித்தை யென்றும் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது" என்று கூறினார்கள். இது மிகவிந்தை! இவ்வாறு சொல்பவர்கள் அத்துவிதிகளே யாம். அவர்கள் தாங்களாகச் சொல்லவில்லை. வேத சாஸ்திரங்கள் சொல்வதாலும் அவைகளுக்குக் கட்டுப் பட்டிருப்பதாலும் அவர்கள் வைதிக சித்தாந்திகளானதாலும் யுக்தி அனுபவங்கட் கொத்துப் பேசுபவர்களானதாலும் ஆரியர்களானதாலும் வேதசாஸ்திரங்களை அவமதிக்கும் புறமதஸ்தரல்லாததாலும் இவைபோல் இன்னும் நியாயமான பல காரணங்களினாலும் சொல்லுகின்றார்கள். இதைப்பற்றி ப்ரம்மவித்தியா பல பத்திரிகைகளில் வேண்டியமட்டும் சமாதானஞ் சொல்லியிருக்கின்றோம்; அவ்வாறு சொல்லாவிடில் வரும் பெரும் அநர்த்தங்களையுங் காட்டி யிருக்கின்றோம். அங்ஙனமாக, அதைப் பூர்வபக்ஷஞ்செய்து மேல் ஆசங்கை செய்யாமல் ஒன்றும் அறியார் போல மறைந்து பின்னும் அவ்வாறே பேசுவது படிற்றொழுக்கத் தவர்க்கே தகுதியாம். பிரமம் ஒன்றே சத்தியமென்பதற்கும் மற்றப்பொருள்கள் அதாவது ஜகஜீவபரங்கள் மித்தையென்பதற்கும் வேண்டிய வேதமுதலிய பிரமாணங்கள் பல இப்பிரமவித்தையில் எம்மாலும் பிறராலும் காட்டப்பட்டிருக்கின்றனவாயினும் இப்போதும் சில பிரமாணங்களைக் காட்டுகின்றோம்.

ருக்வேதத்தில் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

பழுதையில் பாம்பு முதலியன போல் (பழுதையில் பாம்பு என்கிற பிரமைக் குக்காரணம் பழுதைபோல்) பிரபஞ்சத்திற் காதாரரூபமாய்ப் பிர்ம்ம சத்து மாத்திரமே சூழ்ந்துகொண்டிருக்கிறது; ஆகையால் ஜகத்தில்லை.

இலிங்க புராணம்

தியானவிதியுரைத்த அத்தியாயம்.

விரிந்த பூதங்களினோடு விளம்பிந்தியங்கள் தத்துவங்கள்
திருந்தா அகங்காரத்தினொடு செறிமுக்குணங்கள் மாத்திரைகள்
பொருந்துமாயை சீவனிவை பொய்யாம் யாமே பொய்யின்றி
யிருந்தெவ்விடத்து நிலைபெறுவோ மதனால் தாணுவென இசைப்பார். (31)

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோகழரைத்த அத்தியாயம்.

ஆதலால் பிரமமொன்றே நித்தியம் அலகைத்தேரிற்
பேதுறத்தோன்று நீரிற் பிரபஞ்ச மருண்டுதோன்றும். (25)

மகாஇதிகாசமாகிய சிவரகசியத்தின் ஆறாவது அம்சத்திலுள்ள ரீபுகீதை

முப்பத்தோராவது அறுபத்து நான்கு திருட்டாந்தத்தோடு அத்துவித வுண்மை யுரைக்கும் அத்தியாயம்.

மலடிமகன் வசனத்தா லியார்க்கும்பீதி
மன்னிடுமேன் மாயைமுதற் சகத்துஞ்சத்தாஞ்
சலனமிகும் பரியின் கோ டுண்மையாகிச்
சமர்தருமேற் சராசரமாஞ் சகத்துஞ்சத்தா
மலைமனுடன் கோடதுவா மம்புகொண்டிங்
காரேனு மழிவுற்றாற் சகத்துஞ்சத்தாங்
கலனமற விசாரிக்கிற் சகத்தேயில்லை
களங்கமிலாப் பரப்பிரம் மொன்றேயுண்மை. (4)

கானலினி ரருந்தியதாற் றிருத்தியார்க்கும்
கலந்திடுமேற் ககனமுதற் சகத்துஞ்சத்தாம்
வானிலுறுங் கந்தருவ நகரமுண்மை
வடிவாமேல் வசனிக்குஞ் சகத்துஞ்சத்தா
மீனமுறாக் ககனத்தி னிலரூப
மிறவாம லிருந்திடுமேற் சகத்துஞ்சத்தா
மூனமற விசாரிக்கிற் சகத்தேயில்லை
யுணர்வுருவாம் பரப்பிரம மொன்றேயுண்மை. (5)

உலகு அசத்தென்பதற்கு இம்மாதிரி அறுபத்துநான்கு திருட்டாந்தங்கள் கூறப்பட்டிருக்கின்றன.

இனி யுக்தி அநுபவங்களைப்பற்றியும் வரைவாம். பிரமம் ஒன்றே சத்தியம், மற்றவை அதாவது ஜகஜீவபரங்கள் மித்தை அதாவது அநிர்வசனீய மென்று சொல் லாவிடினும், அவைகள் சத்தியமெனச் சொல்லிடினும் பிரமம் கண்டிதமாய்ப்போம். கண்டிதமாய்ப் போனாலும் போகட்டும், சொல்வமேயென்னின் வேதசாஸ்திர விருத் தமுமாம். வேதசாஸ்திர விருத்தசமயிகளும் கடவுள் பரிபூரணரெனச் சொல்ல, அவர்களுக்கும் விரோதமாகக் கடவுள் அபரிபூரணரென்றால் வேதப் புறப்புறச் சமயியாய்ப் போகவேண்டிவரும். பிரமத்துக்கும் பரிபூரணஞ் சொல்வோம், அதிற் சக ஜீவபரங்களும் இருக்கின்றனவாய்ச் சொல்வோமேயென்னின் இது நாற்கோணத்தில் முக்கோணமிருக்குமென்று சொல்வது போலிருக்கின்றதன்றி, பதார்த்த விஞ்ஞான சாஸ்திர மறியாத குற்றமுமாம். பிரமம் பரிபூரணமென்பது இருபகுதியாரும் ஒப்புக் கொண்டவிஷயம். அப்படிப்பட்ட பரிபூரணப்பொருளில் ஜகஜீவபரங்க ளிருக்கு மென் கை பொருந்தவேமாட்டாது. ஒரு இரும்புக்குண்டில் மற்றொரு இரும்புக்குண்டு இருக்கு மென்று கூறுவது கூடாது. இது அநுபவ விரோதம். பிரமத்தில் ஜகஜீ வபரங்கள் இருக்குமென்றால் அது வரையில் பிரமம் இல்லாமற்போம். இல்லாமற் போனாலும் போகட்டுமே யென்னின் அப்போது அங்கிருந்த பிரமம் எங்குபோயிற்று?

அது போகிறதற்கு ஒரு இடம் வேண்டுமே. பிரமம் நீக்கமின்றி யெங்கும் நிறைந்தி ருப்பதாலும் அது இல்லாவிட மின்மையாலும் அது போகவுமாட்டாது; போக விடமு மில்லை. பெட்டிக்குள் பலசாமான்க ளிருப்பதுபோலப் பிரமத்தினுள் ஜகஜீவபரங்கள் இருக்கின்றன வென்றாலோ இதுவும் பொருந்தாது. அது ஓரத்தின் மாத்திரந்தான் பொருள், இடையில் பொருளில்லை. புரையே. அந்தப்புரையில் தான் பலசாமான்கள் இருக்கின்றன. அங்ஙனமே பிரமமும் ஓரத்தில் பொருளுள்ளதாயும் இடையில் புரையுள்ளதாயு மிருத்தல் வேண்டும். அந்தப் புரையில் தான் ஜகஜீவபரங்களிருக் கின்றனவாய்ச் சொல்ல வேண்டும். அவ்வாறு பகருங்கால் பிரமமுள்ள விடத்தில் ஜகஜீவபரங்களும், ஜகஜீவபரங்களுள்ளவிடத்தில் பிரமமும் இல்லையென்று கூறுத ற்கிடனாம். பெட்டியான பொருளுள்ள விடத்தில் சாமான்களும், சாமான்களுள்ள விடத்தில் பெட்டியு மில்லாதிருப்பது காட்சிப்பிரமாணம். இதனால் ஒருபொரு ளுள்ள விடத்தில் மற்றொருபொரு ளிராதென ஏற்படுகின்றது. கடனீரில் உப்பு அடங்கியிருப் பதுபோல் பிரமத்தில் ஜகஜீவபரங்கள் அடங்கியிருக்கின்றன வென்னின் இப்படிச் சொல்பவரும் பதார்த்தசோதனை செய்தறியாதவரேயாம். ஏனெனின் உப்பு நீரில் நூற்றுக்கு இருபத்தேழுபங்கு உப்பும், எழுபத்து மூன்று பங்கு நல்ல நீரும் இருக் கின்றன. அவைகள் ஒன்றிருந்த விடத்தில் மற்றொன்றில்லை. ஆதலால் அவை பின்னப்பொருள்களேயாம். சூரியனது உஷ்ணகாலத்தில் கடலின்கணுள்ள நல்லநீர் ஆவிரூபமாய் மேலே போகப் போக வுப்பு என்னும் பொருள் கீழேதங்கிவிடுகின்றது. ஒன்று மேலே போக வொன்று கீழேதங்கிவிடுகின்றமையின் இரண்டும் பின்னப்பொ ருள்களாம். அவை அபின்னம்போற் காணப்படினும் நுட்பமாய் ஆராய்ந்துழி, ஒன்றிருந்த விடத்தில் மற்றொன்றில்லையென்று கூறுதற்கிடனாகி, பின்னப் பொருள்களாகவே யிருக்கின்றன. இன்னும் 'சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை' யில் எள்ளிலெண்ணெய் முதலிய பல திருட்டாந்தங்கள் கூறி, அவற்றிலுள்ள ஆசங்கை களை யெல்லாம் விளக்கிக் காட்டியிருக்கின்றோமாகலின் அவற்றினை ஆங்குக் கண்டுதெளிக.

ஒரு பலம் நீரில் ஒருபலம் உப்பைப் போட்டால் இரண்டு பலம் எடையிருக் கும். எடையிரட்டிப்பாயினும் பருமனில் இரட்டிப்பாகாது. அப்படியே நீரும் சர்க்கரையுமாம். இதற்குக்காரணங் கூறுகின்றோம். எப்படிப்பட்ட கடினமான பொரு ளென்றாலும் அதனது அணுக்கள் ஒன்றோடொன்று இடையில்லாமற் சரியாய்ச் சேர்ந்திருக்க மாட்டாது. பொருள்களுடைய அணுக்களுக்குத் தக்கதாகவும் அணுக்க ளுக்கு ஊடே ஊடேயிருக்கிற துவாரங்களுடைய திரட்சிக்குத் தக்கதாகவும் தெத்துக்களுக்கு ஊடேயிருக்கிற அணுக்கள் ஒன்றுக்கொன்று சமீபித்திருக்கிறதற்குத் தக்கதாகவும் அது அடர்த்தியான பொருளென்று சொல்லத்தகும். ஆதலால் அந்தந்தப் பொருள்களினுடைய அணுக்கள் ஒரே யளவாய் நெருங்கி யிருக்கமாட்டா. ஓர் சதுர அங்குல ஈயம் நாற்பது சதுர அங்குல சீமைக்கிடைச்சிக்குச் சமான பாரமுள்ளது. ஒரு சதுர அங்குல ரசம் பதினாலு சதுர அங்குல தண்ணீருக்குச் சமானமான பாரமுள்ளது. இதனாலெந்தப் பொருள்களிலும் அணுக்களொன்றோடொன்று இடை யில்லாமல் சரியாய்ச் சேர்ந்திருக்கமாட்டாதென ஏற்படுகின்றது. அதுபற்றியே தண் ணீரில் உப்பும் சர்க்கரையும் பருமனில் குறைந்து போகின்றன. தண்ணீரில் ஒரு அணுவுக்கும் மற்றொரு அணுவுக்கும் இடையில் சந்திருப்பதால் அந்தச் சந்தில் உப்பேனும் சர்க்கரையேனும் போய் அடைகின்றது. அவை வேறு வேறாயிருக்

கின்றமையின் பின்னம் பின்னமேயாம். இந்த நுட்பம் அறியாதார் ஒரு அளவு நீரில் அந்த அளவு உப்பு அடங்குமெனச்சொல்லி, இவ்வாறு பிரமத்தில் ஜகஜீவபரங்கள் அடங்குமெனக் கூறுவார்கள். அப்படியும் ஒரு அளவு நீருக்கு அவ்வளவு அளவு உப்பு அல்லது சர்க்கரை அடங்காது; கிஞ்சித்துத்தான் அடங்கும்.

கண்ணொளி சூரியனொளி திருட்டாந்தங்கூறி, எம்மாலும் பிறராலும் சோ. நாயகர் வாய்ப்பூட்டப்பட்டாரென்னும் சங்கதி எவருந் தெரிந்த விஷயந்தான். பூட்டப் பட்டவாய் பூட்டினபடியேதானிருக்கின்றது. இது காறும் திறக்கப்படவில்லை. சூரிய னுக்கொளியிருப்பது உண்மைதான். அவ்வாறு கண்ணுக்குஞ் சொல்வது தான் பிசகு. கண்ணுக்கு ஒளியில்லையென நியாயத்தால் நாமும் பிறரும் கிளிப்பிள்ளைக்குச் சொல்வது போல் பல பத்திரிகைகளிலும் பல மாசங்களாக எழுதிவர, மீண்டும் வெட்கமின்றி "அரக்கோணவாசி" எனப்பெயர் பூண்டு கண்ணுக்கொளியுண்டென நாகை நீலலோசனி விஜயஸு ஆடிமீ 10உ பத்திரிகையில் இவரதபேத தோழர் வரைந்து, நம்மால் மறுபடியும் கண்டிக்கப்பட்டா ரென்ற சங்கதி இதற்கு முன் எழுதிய “மாயாவாத சைவசண்டமாருதம்” என்னும் விஷயத்தா லினிது விளங்கும். சூரியனுக்கொளியிருப்பதுபோலக் கண்ணுக்கும் ஒளியிருந்தால் தானென்ன? இதனால் பரிபூரணஞ் சித்தித்துவிடுமா? ஆகாயத்திற் பறக்கும் அணுக்கள் ஒன்றுக் குள் ஒன்றடங்காதும், ஒன்றிருந்த விடத்தில் ஒன்றிராதும் வேறுவேறாய் எப்படி யிருக்கின்றனவோ அப்படியே சூரியனொளியும் கண்ணொளியும் பேதமாகவே யிருக்கும். ஒரு காற்றோடு மற்றொரு காற்றுப்படும்போது ஒன்றிலொன்றடங்காது வேறுவேறாய் எப்படிப்பேதப்பட்டிருக்கின்றனவோ, அப்படியே பலவொளிகளும் ஒன்றுக்கொன்று வேற்றுமைப் பட்டேயிருக்கும் என்றறிக.

ஜகஜீவபரங்கள் மித்தையென்கின்றனரெனச் சொல்லி, மேல் “பொய்யாகிய இம்மூன்றனுள்" எனக் கூறியதால் அத்துவிதிகள் ஜகஜீவபரங்களை மலடிமகனைப் போலப் பொய்யென்று சொல்வது போலாகின்றது. இது விஷயமாக இச்சோ. நாய்க்கருக்குக் கூறிய சற்புத்தி அத்துணை இத்துணையன்றே; எத்தனைமுறையோ கூறினோமே. அவைகளுக்கெல்லாம் பதில் கூறாது பின்னும் நம்மால் கண்டிக்கப் பட்டதையே கூறுவது ஆண்மையன்றே. ப்ரம்மவித்தியா 6-வது புத்தகம் 11-வது 14-வது பத்திரிகைகளிலும் அதேபுத்தகம் 20-வது முதல் 24-வது பத்திரிகைகளிலும் அவை சத்துமல்ல, அசத்துமல்ல, சதசத்துமல்ல, சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீய மென இவருக்கிடித்திடித்துக் கூறியிருக்கின்றோமே. அதுமாத்திரமா? நந்தனஸு ஆடிமீ 10உ ப்ரம்மவித்யாவில் "சுதேசி" யென்பவர் ஆஸ்திகநாஸ்திகவிஷயமாயெ ழுதி யிவர்மதத்தை நாஸ்திகமாக்கிப் பேசிய போதும் அவ்வாறு பேசியிருக்கிறாரோ; அது மாத்திரமா? 1888ஸு செப்டம்பர்மீ 30உ பிரமவித்யாவிலும் இவருக்கு இவ்வாறே "ஓர் நண்பர்" என்பவர் கூறியிருக்கின்றாரே; அதுமாத்திரமா? ஸ்ரீ சபாபதி நாவலரவர்களை மறுத்து "வேதாந்தசங்கை நிவாரணம்" என்னும் விஷயம் எழுதிய போதும் இதேமாதிரி சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. இவர் படிற்றொழுக்கமுள்ளவ ராகலின் அதை யறியார்போல் எழுதினாலும் ஷெ சமாஜத்தார் இவ்விஷயங்களை யெல்லாம் அறியாது ஏமாந்து போனதும், சோ, நாயகர் இப்படிச் செய்வதிற் பழைய ஆசாமியென்றும் வந்த விடையை மறைத்து வாராதது போல் எழுதும் இயற்கைக்

குணத்தவரென்றும் உணராது மயங்கி அவரைநம்பி அவரெழுதிக்கொடுத்த விஷயத்தை வாங்கி அச்சிட்டதும் மிக விசனிக்கத்தக்கதாம்!

இவரையும் சபாபதி நாவலரையும் பிறரையும் மறுத்து ஐந்து வருஷகாலமாக உலகு சத்துமல்ல, அசத்து மல்ல, சதசத்துமல்ல, அநிர்வசனீயமென்று காட்டியெழுதியவற்றுள் சிலவருமாறு: -

ப்ரம்மவித்யா 1888௵ செப்டம்பர்மீ 30உ "ஓர் நண்பர்" இவர்க்குக் கூறியது: -

"இரஜ்ஜு (கயிறு) வின்கண் தோன்றும் சர்ப்பம் சத்தா? அசத்தா? சதசத்தா? இவ்வினாவுக்குச் சத்தெனின் இரஜ்ஜு (கயிறு) என்றறிந்த போது சர்ப்பம் தோன்ற வேண்டும்; தோன்றாமையின் சத்தெனல் அமையாது. அசத்தென்பாமெனின் மலடி மைந்தன் போன்று தோன்றாமல் இருக்கவேண்டும்; தோன்றுதலின் அசத்தென்று முரைத்தல் கூடாது. சதசத்தென் றுரைக்கப்படுமாலோவெனின் மறுதலைப்பட்ட இரண்டு தருமம் ஒன்றின் கணிரா. ஆகலின் சர்ப்பமானது சதசத்விலக்ஷணமென்க. அன்றி இன்ன தன்மைத்தென்று கணிக்கப்படாதெனப் பொருள் கொள்ளும் அநிர்வசனீயமுமாம். இவ்வாறே யுலகமும் சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்க. முன்பு உலகை அசத்தென்றுரைத்தது யாதுக்கெனின் உலகம் சத்தென்பாரை மறுத்தற் கென்க. உலகம் அசத்தென்பது பூர்வபட்சமேயன்றிச் சித்தாந்தமன்று."

ப்ரம்மவித்யா 6-வது புத்தகம் 11-வது பத்திரிகையில் இவர்க்கு நாம் கூறியது: -

"இவர் மதத்தில் எல்லாம் மிச்சையென்று கூறும் வழக்குண்மையா லிவரை மிச்சாவாதியென்று கூறுதலுமாம். மிச்சையென்பது பொய்யென்று பொருள்படும்." எனச் சோம. நாய்க்கர் நாகைநீலலோசனியில் எழுதியதற்கு நாம் கூறிய பதிலாவது: -

"இவர் சொல்வதுபோல வேதாந்திகள் மாயையைப் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்களோவென்னில் அவ்வாறு சொல்வது கிடையாது. அவர்கள் மாயையை மெய்க்கும் பொய்க்கும் விலட்சணமென்றும், அதோடு இன்னதன்மைத்தென வுரைக்கப்படாதென்று பொருள் கொள்ளும் அநிர்வசனீயமென்றுஞ் சொல்லுகிறார்கள். இவர் "எல்ல செட்டிலக்க ஏகலக்க" என்கிறபடி யெல்லாவற்றையுஞ் சேர்த்துப் பொய் யென்கிறார்கள்' என்கிறார். வேதாந்திகள் அவ்வாறு சொல்லதில்லை. பொய் நான்கு வகைப்படும். வந்தியா புத்திரனும் பொய் தான்; ரச்சு சர்ப்பமும் பொய்தான். கானற்சலமும் பொய்தான்; கனாவுலகமும் பொய்தான். இவ்வாறு பொய்யில் பலவித பேதங்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு சமயத்தில் ஒவ்வொன் றுபயோகமாகும். உலகம் பொய்யென்பது வரையில் வந்திய புத்திரன் திருட்டாந்தம், பொய்யானால் தோன்றாமலிருக்கவேண்டுமே என்னும் போது ரச்சு சர்ப்பதிருட்டாந்தம்; சர்ப்பம் பொய்யென்றறிந்தால் தோற்றுகின்றதில்லையே யென்றும் உலகம் காரியகாரண முதலிய விசாரணையில் பொய் யென்றறிந்தாலும் தோற்றுகின்றதே யென்றும் வினா நிகழும்போது கானற்சல திருட்டாந்தம்; கானற்சலம் பொய்யென் றறிந்த பின்னரும் தோற்றிக்கொண்டிருந்தாலும் நீர் அருந்துகிறதற் குதவவில்லையே யென்னும் கேள்வி யுண்டாம் போது கனாவுலக திருட்டாந்தமாம். கனாவுலகம்

பொய்யென்று ஒருவிதத்தில் பூர்வபக்ஷமாய்ச்சொல்லப்படுகிறதே யன்றிச் சித்தாந்த மல்ல. பொய்யானால் வந்தியாபுத்திரன் போல் தோன்றாமலிருக்கவேண்டும்; மெய் யானால் முக்காலத்து மிருக்க வேண்டும். பொய்மெய்யென்னலாமெனில் எதிர் மறையான இரு இலக்கணமுள்ள பொருள் இராது. ஆதலால் கனாவுலகம் பொய்க்கும் மெய்க்கும் வேறான அநிர்வசனீயமென்றே சொல்லத்தகும். இந்த இலக்கணத்தையே மாயைக்குச் சொல்லுகின்றார்கள் வேதாந்திகள்."

“இனி அசத்து இப்படிப்பட்டதென ஆராயின் அது வந்தியாபுத்திரனும் அசத்து; ரச்சு சர்ப்பமும் அசத்து; கானற்சலமும் அசத்து; சொப்பனவுலகமும் அசத்து. யாவும் அசத்தாயினும் மாயை சொப்பன வுலகம் போன்ற அசத்தாம். மற்ற வுவமான மெல்லாம் பூர்வபக்ஷம். மாயை முற்றுமில்லையென் றுரைத்தல் கூடாது; இருப்பதா ய்க் காணப்பட்டு விவகாரத்துக்கும் அனுபவத்துக்கும் இயைந்திருப்பதாகிப் பொய்யா ய்ப் போதலால். அதுபற்றியேசொப்பனவுலக திருட்டாந்தஞ் சொல்லப்படுகின்றது. சொப்பனவுலகம் முற்றும் மெய்யென்றுரைக்கப்படாமையாலும் முற்றும் பொய் யென்று முரைக்கப்படாமையாலும் மெய் பொய்யென்று சேர்த்துச் சொல்லலா மெனில் நேர் விரோதமான இரண்டு தருமம் ஒரு பொருளினிடத்திராமையாலும் மாயை யென்பது மெய் பொய் இரண்டுக்கும் வேறானதென்றும் இன்னதன்மைத் தென்று கணிக்கப்படாதென்று பொருள் கொள்ளும் அநிர்வசனீயமென்றும் சொல்லப் படுகின்றது. இவ்வாறு மாயைக்கு இலக்கணம் சதசத்விலக்ஷணம் என்றும் அதிர்வச னீயமென்றும் வேதாந்த நூல்கள் கோஷித்தும் பிரசங்கித்தும் அனேக பத்திரிகைகளி லெழுதியும் இந்தச்சோமசுந்தரநாயகரென்பார் அவைகளை யெல்லாங் கவனியாமல் "தான் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றேகால்" என்பதற்கின மாய்த்தாம் பிடித்த முரட்டுப் பிடியை விடாமல் வேதாந்திகள் மாயையைப் பொய்யென்கிறார்களென்றும் உலகைப் பொய்யென்கிறார்களென்றும் எல்லாம் பொய்யென்கிறார்களென்றும் சொல்வதுடன் வாயில் வந்தபடி திட்டியும் அவ்வாறு எழுதியும் வருகின்றார்."

ப்ரம்மவித்யா 6-வது புத்தகம் 11-வது பத்திரிகையில் பொதுவாய்ச் “சுதேசி" எழுதியதில் இதுவிஷயமாகக் கூறியது: -

“கயிற்றின்கண் அரவு சத்தா? அசத்தா? சகசத்தா? இக்கேள்விக்குச் சத்தெனின் சத்தென்பதற்குப் பொருள் உள்ளதாதலால் கயிறென்றறிந்த பின்னரு முளதாதல் வேண்டும்; அங்ஙன மிராமையின் சத்தென்றுரைத்தல் கூடாது. அசத்தெனின் அசத்தென்பதன் பொருள் இலதாமாதலால் மலடிமைந்தன் தோன்றாதிருத்தல் போல் அரவு தோன்றாமலே யிருத்தல்வேண்டும். தோன்றுதலால் அசத்தென்றுஞ் சொல்லு தல் கூடாது. சதசத்தென்று சொல்லலாமென்னில் சதசத்து என்பதன் பொருள் உளது இலது ஆதலாலும் ஒன்றுக்கொன்று நேர்விரோதமான இலக்கண மமையப்பெற்ற பொருள் இராதாதலாலும் சதசத்தென்றுங் கூறுத லமையாது. அன்றி எது சதசத்தோ அது உணமையில் அசத்தேயாம். கயிற்றரவு முன்பு சத்து; சோதனையில் அசத்து. அது உண்மையில் அசத்தேயாம். பின்னைப் போம் வழி யாதெனின் இன்னதன்மைத் தெனச் சொல்லுதற்கமையாத சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்று கூறுதலே அமைவுடைத்து. இந்த இலக்கணத்தையே சொப்பன வுலகத்திற்கும் சொப்பன வுலகத்தை யுவமானமாகக்கொண்ட சாக்கிரவுலகத்திற்கும் சொல்லத் தகுதி யாம்.

இவ்வாறு கூறுவதனால் கடவுளுக்கும் பரிபூரணஞ் சித்திக்கின்றது; உயிர் உலகங்க ளுக்கும் இருப்பு ஏற்படுகின்றது."

ப்ரம்மவித்யா 6-வது புத்தகம் 20-வது முதல் 24-வது பத்திரிகை வரையில் இவரை நாம்மறுத்துச் 'சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை' யெழுதியதில் இது விஷய மாகக் கூறியது: -

"இனி இவ்வித ஆக்ஷேபங்கள் அணுத்துணையுமில்லா அத்வைத சித்தாந்தத் தை அநுசரித்து அவராக்ஷேபத்துக்குச் சமாதானங் கூறுவாம். பிரமத்தின்கண் சீவ வுலகங்க ளிருக்கவும் வேண்டும்; பிரமத்துக்குப் பரிபூரணதோஷமும் வரப்படாது; சீவவுலகங்களினது நயநஷ்டமும் பிரமத்தைச் சாராமலும் இருக்கவேண்டும். எப்படிச் சொன்னால் சாராமலிருக்கும்? எப்படிச் சொன்னால் தோஷம் வராது? தோற்றமாய்ச் சொல்லிவிட்டால் தோஷம் வராது. அ∴து யாங்ஙன மெனின் கயிற்றிற்கண் அரவுபோல் என்பதாம். "கயிறு உண்மை, அரவு பொய்யென் றறிந்தவுடனே அரவு தோற்றுவதில்லை; உலகம் அவ்வாறன்று; ப்ரம்மத்தைத் தவிர வுலகமின்றென வுணரினும் பின்னும் தோற்றுகின்றதே" என்னின் அ∴து உண்மை தான். உலகு பொய்யென்பதுவரையில் கயிற்றரவு திருட்டாந்தம்; காரியம் பொய் யென்றறிந்தும் பின்னும் தோற்றுதற்குத் திருட்டாந்தம் கானல் நீராம். "இதிலும் சங்கையுள்ளது; அது நீர் அருந்துதற் குதவுவ தின்று; உலகு அநுபவத்திற்கு வருகின் றது" என்னின், காரியம் பொய்யென்றுணர்ந்த பின்னரும் தோற்றுகின்றது என்பது வரையில் கானனீர் திருட்டாந்தம். இனி யனுபவத்திற்கு வருகிறது என்பதற்குத் திருட்டாந்தம் சொப்பனவுலகாம். சொப்பனவுலகு பொய்யாயிருந்தும் தோற்றுதலும் பொருளாயிருத்தலும் அநுபவித்தலுமாகிப் பொய்யென்று சொல்லற்கிடனாகின்றது. சொப்பனவுலகு பொய்யாயினும் முற்றும் பொய்யன்று.. பொய்யென்பதே திண்ண மெனின் மலடிமைந்தன், ஆகாசதாமரைகளைப்போல இல்லாம லிருக்கவேண்டும். மெய்யென்பதே திண்ண மென்னின் சிவத்தைப்போல முக்காலத்தும் இருக்க வேண்டும். சொப்பன வுலகு மலடிமைந்தனைப்போல இல்லாமற் போதலுமன்று; சிவத்தைப்போல முக்காலத்து முள்ளதாயிருப்பது மன்று. உள்ளது (சத்து)ம், இல்லது (அசத்து) மாகச் சொல்லலாமென்னின் ஒன்றுக்கு, ஒன்று நேர்மாறான இரு இலக்கணமுள்ள பொருள் இராது. மேலும் எது உள்ளது (சத்து)ம், இல்லது (அசத்து) மோ, அது உண்மையில் இல்ல (அசத்து) தேயாம். கானனீர் முன்பு உள்ளது; தேர்ச்சி யில் இல்லது. அதை இல்லதென்றே சொல்லவேண்டும். ஆதலால் சொப்பனவுலகு சத்சத்விலட்சணமென்றே சொல்லவேண்டியது. அப்படியே அதுபோன்ற இவ்வுலகை யும் சதசத் விலக்ஷண மென்றே சொல்லவேண்டியது. இது பற்றியே சூதசங்கிதை வேதார்த்தமுரைத்த அத்தியாயம் ஆறாவது பாட்டில் மாயையைச் "சதசத்திற்குப் பின்ன" மென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இதனர்த்தத்தை யுணரார் "அத்துவிதிகள் உலகைப் பொய்யென்கிறார்கள்" என்று சொல்லுகின்றனர். பொய்யென்பதில் இவ்வளவு வித்தியாசமிருக்கின்றது. சொப்பனவுலகு ஒரு காலத்தில் தோற்றி யொருகாலத்தி லில்லாமற்போகிறது. அப்படியே சாக்கிரவுலகும் ஒருகாலத்திற் றோற்றி ஒரு காலத்திலில்லாமற் போகின்றது.

"சிவன், அல்லது ஆன்மா, அல்லது பிரமமான பொருள் ஒன்றே முக்காலத்து முள்ள பரிபூரண சத்துப்பொருள்; மற்றப்படி ஜகஜீவபரங் (பிரம விஷ்ணு உருத்திரர்) கள் சிருட்டிகாலத்தில் தோன்றிச் சங்காரகாலத்தில் இலயமாகின்ற வோர் காலப் பொருள்கள். பிரமத்தை நோக்க அவைசத்துப்போலிக் கற்பிதப்பொருள்கள் தான். "இவைகளையுஞ் சாத்தாகச்சொன்னாலென்னையெனின் பிரமத்தைக் கண்டப்பொரு ளாகச் சொல்லி, அவைகளுக்கு உற்பத்திஸ்தானம் பிரமமல்லாத வேறு பொருளைச் சொன்னால் சொல்லலாம். இப்படிச் சொல்லாவிடில் நாம் சொன்னபடி தான் சொல்ல வேண்டும்."

"இனிச்சாக்கிரத்தில் மலடிமகனும் ஆகாயதாமரையும் சுத்த பொய்; கயிற்றின் கண் அரவோ மருண்டபோது பொய்; கயிறும் அதைக்கண்ட சாத்தனும் மெய்யாகி ன்றார்கள். இப்படியே கயிறு ஸ்தானத்தில் உலகும் சாத்தன் ஸ்தானத்தில் ஜீவனு மாம். சொப்பனாவஸ்தையில் கயிறும் சாத்தனும் உண்மையானாலும் சாக்கிரா வஸ்தையை நோக்க எப்படிப் பொய்யாமோ, அப்படியே சாக்கிரா வஸ்தையில் சாக்கிரவுலகும் ஜீவனு முண்மையயானாலும் துரியசிவா வஸ்தையில் பொய்யாம். துரியசிவனை நோக்கா விடத்து ஜகஜீவ பரங்களான முப்பொருள்களு முன்மைதான். ஷெ முப்பொருள்களும் சிருஷ்டி காலத்தில் துரியசிவனிடத்திலிருந்து தோன்றி, லய காலம் வரையி லிருந்து லயகாலத்தில் தோன்றியமுறையே லயமாகின்றன. இம் மூன்றுங் காரியப் பொருள்கள். துரியசிவன் காரணப்பொருள். காரணப்பொருள் முக்காலத்துள்ள பொருளாகலின் சத்தே; காரியப்பொருள் ஓர்காலப் பொருளாகலின் சத்துப் போலியாம். காரியப்பொருள் முற்றும் சத்துமன்று, முற்றும் அசத்துமன்று. சத்தானால் துரியசிவனைப்போல் முக்காலத்து மிருத்தல் வேண்டும்; அசத்தானால் வான் மலர் வந்தியா புத்திரனைப்போலில்லா திருத்தல்வேண்டும். சதசத்தெனின் ஒன்றுக்கொன்று எதிரான இலக்கணமுள்ள பொரு ளிருத்தல் அரிது. அதுபற்றி ஜகஜீவ பரங்களைச் சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்று சொல்வது தகுதி யாம். இந்த ஜகஜீவபரங்களை வான்மலர் வந்தியாபுத்திரனைப் போல் சொல்வது குற்றமா தலால் அசத்தென்று சொல்லப்படாது. ஆனதுபற்றியே வியாவகாரிகசத்தென்று கூறப்படுகின்றது."

சபாபதிநாவலரை மறுத்து "அத்வைதசித்தாந்தி" எழுதியதில் இது விஷயமா கக் கூறியது: -

"வேதாந்திகள், சத்தியமென்பாரை மறுக்க அசத்தியமென்று சொல்லிடினும் உண்மையில் அவர்கள் அசத்தியமென்று சொல்லுகின்றன ரில்லை; சதசத் விலக்ஷண அநிர்வசனீயமென்றே சித்தாந்தப் படுத்தி யிருக்கின்றனர். இங்ஙனமாக, அவர் அசத்தியமென்று கூறுவதாய் வைத்து, அவரை மறுக்கப் புகுவது, கயிற்றைப் பாம்பாகவெண்ணி, அப்பாம்பைத் தடிகொண்டடிக்கின்றமைக் கொப்பாம்."

"சூனியமென்பது இன்மையையே வடிவமாகப்பெற்றது. அதற்குவமானம் வான் மலர், மலடிமகனாம். அநிருவசனீயமென்பது சத்துமல்லாமல் அசத்துமல்லாமல் சதசத்துமல்லாமல் இனதன்மைத்தெனக் கணிக்கப்படாத இலக்கணத்தைப் பெற்றது. அது ஒரு சத்துப் பொருளிடத்து உண்மைபோல் மற்றொரு பொருள் காணப்படுவது.

அதற்குவமானம் கயிற்றரவு, கானனீர், கனாவுலகு முதலனவாம். இந்தப் பேதந் தெரியாது “எல்லசெட்டிலக்க ஏகலக்க" என்பதாய்க் குழப்பிவிடுவது தகுதியன்று."

"வேதாந்திகள் உயிரான ஜீவனை ஒரு அவசரத்தில் சத்தாகவும், ஒரு அவசரத்தில் சதசத்தாகவும், ஒரு அவசரத்தில் அசத்தாகவுஞ் சொல்லி, இவைகளை யெல்லாம் பூர்வபக்ஷப்படுத்தி, முடிவில் சதசத் விலக்ஷணமான அநிருவசனீய மென்று சொல்லுகின்றார்கள். சத்து என்று சொன்னால் சத்தான சிவம் நீக்கமின்றிப் பூரணமாய் நிறைந்திருப்பதால் ஜீவனிருக்க விடமில்லாமறபோம்; அசத்தென்று சொல்லின் மலடிமகனைப்போல் முற்றுமில்லாமற்போகவேண்டும். ஜீவனிருந்து சுகதுக்கங்களை அநுபவித்துப் பிறந்திறக்கக் காணகின்றோம். ஆதலால் அசத்தென் றுஞ் சொல்லப்படாது. சதசத்தென்னின் ஷை இருவித குற்றங்களும் வந்து பொருந்தும். சத்து, அசத்து, சதசத்தாகிய மூன்றுக்கும் குற்றம் நேர்கின்றமையால் சதசத் விலக்ஷணமெனச் சொல்லப்படுகின்றது. இதற்கே ஓர் பரியாய நாமமாக அநிர்வசனம் எனச் சொல்லுகின்றார்கள். இந்தச் சூட்சுமத்தை யறியாமல் வேதாந்தி கள் உயிரையசத்தென் றுரைப்பதாய்க் கூறுவது வேதாந்த வாசனை யில்லாமை யைத் தெரிவிக்கிறது. வேதாந்திகள் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லித்தள்ளுவதைச் சித்தாந்தமாய் வைத்துக்கொண்டதோடு தமது குற்றத்தைச் சொல்லாமல் மறைத்து, வேதாந்திகளுடைய சித்தாந்த மல்லாததைச் சித்தாந்தமாய்ச் சொல்லி அதை மாத்தி ரங் குற்றங்கூறிப்பேசுதல் கோளரிக்கழகாமா?"

இவைகளினாலே யெல்லாம் ஜகஜீவபரங்கள் சத்து, அசத்து, சதசத்து அன்று, சதசத்விலக்ஷண அநிர்வசனீயமெனச் சித்தாந்த மாகின்றது. இங்ஙனமாக அசத் தென்று பொருள் கொள்ளுமாறு பொய்யெனக்கூறுவதாய் எழுதுவது நியாயமா? இது ஒருமுறை, இருமுறை, ஒருவருஷம், இருவருஷமன்றே; பலமுறை பலவருஷங் களாக வரைந்தும் குருட்டுவேஷம் செவிட்டுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு, இவைக ளைப்பாராதது போலவும் கேளாதது போலவும் எழுதினதையே யெழுதுவது பேடித் தன்மையேயன்றி ஆண்டன்மையாமா? "வீரனென விருதுகட்டி வேட்டையாடப் போய், வேட்டையாட வகையறியாது வீட்டில்வந்து புகுந்து வேட்டையாடி. விருது பெற்றேனெனப் பெண் பிள்ளைகள் மெச்ச விளம்புவா" னைப்போல இவர் நம்மிடத் திற் றோல்வி யடைந்து ஓடித் தூத்துக்குடியிற் புகுந்து வீரம்பேசிச் சிறுபத்திர மெழுதிக்கொடுத்தாரே. இவரது வீரமே வீரம்!

ப்ரம்மம் அல்லது ப்ரம்மத்தின் பரியாயநாமமான சிவனிடத்தினின்றும் தோன்றி அதிலே விளங்கி அதிலேயேயொடுங்கும் ஜகஜீவபரங்களான பாச பசு பதிகளை மெய்யென்று சொல்பவரை யெப்படிக் கண்டிக்கிறார்களோ, அப்படியே பொய்யென்பவர்களையும் பலவருஷங்களாகப் பலமுறையும் கண்டித் திருக்கின்ற மையால் இப்படிப்பட்ட அத்வைதிகளைப் பொய்யெனக் கூறுகின்றார்களென்று அசத்தியம் பேசி உயிர் தரித்து வாழ்வது இவர்க்குப் பெரும் புகழேபோலும்! இப்படிப் பட்டவர்க்கு “மயிர்நீப்பின் வாழாக் கவரிமாவன்னார் உயிர்நீப்பர் மானம் வரின்" என்னுங் குறளை எத்தனை முறை புகன்றாலும் பயனென்னை? இவர்க்கு உரோஷ முண்டாகும்படி (சொன்னதையே சொல்லுங் குற்றத்தை யெடுத்து) எத்தனை முறை குத்திக்குத்திச் சொல்லினும் உறைக்கவில்லையே! யாது செய்வம்!

நாம் ஷை சமாஜத்தாருக்கு இதுவிஷயமாகச் சொல்வதாவது: உலகிற்கு மாயையை முதற்காரணமென்று சொல்பவரோ மாயாவாதிகளென்றும், இந்தச் சோ. நாய்க்கரும் அந்த மாயாவாதிகளி லொருவரேயென்றும், பிரமத்தை முதற் காரணமென்று சொல்லும் அத்வைதிகள் பிரமவாதிகளென்றும், அத்வைதிகள் பிரமத்தை நாலுகாலங்களிலுமுள்ள சத்துப் பொருளெனச் சொல்லுகிறார்களென்றும், ஜகஜீவ பரங்களை அநிர்வசனீயமென்று சொல்லுகின்றார்களே யன்றி மலடி மகனைப்போலப் பொய்யென்று சொல்லுகின்றார்க ளில்லையென்றும், அநிர்வசனீயமென்பதை விட்டுப் பொய்யென்று சொல்லுகிறார்களென்று சோ. நாய்க்கர் சொல்லுவது வெறும் பொய்யென்றும், அத்வைதிகள் வேதாகம சாஸ்திரங் கட்குக் கட்டுப்பட்டுப் பேசுகின்றார்களென்றும், சோம. நாய்க்கர் அவைகளுக்குக் கட்டுப்படாமல் மீறிப் பேசுகின்றாரென்றும் இவைபோல் பிறவுமாம் என்பது.

இனி மேலே அவர் சொல்வதைக் கவனிப்பாம். அத்துவிதிகள் ஜீவனைப் பிரதிபிம்ப சந்திரனாகச் சொல்லுகிறார்களென்றும் பிரதிபிம்பம் சத்தியமல்ல வென்றும் கடநீரிற் பிரதிபிம்பித்த பிரதிபிம்ப சந்திரன் கடமுடைந்தால் அத்துடனே போய்விடுவதுபோல ஜீவன் போய் விடுமென்றும் அதனால் மறுபிறப்பை யொப்புதற் கிடமில்லையென்றும் அதனால் சொர்க்கமடைவது கூடாதென்றும் சந்திரன் கண்ட முள்ளவனாகலின் கடநீரிற் பிரதிபிம்பித்தல் கூடுமென்றும் பிரமம் அகண்டமாகலின் அதற்கு வேறாய் ஒரு பொருளில் பிரதிபிம்பித்தல் கூடாதென்றும் சந்திரன் ரூபியான தால் பிரதிபிம்பித்தல் கூடுமென்றும் பிரமம் அரூபியானதால் பிரதிபிம்பித்தல் கூடாதென்றும் இவ்வாறு சில கூறி, அத்துவித சித்தாந்தத்தை மறுத்தது போல மகிழ்ந்தார். இவரது வாதம் வேதமுதலிய நூல் பற்றுக்கோடாக நிகழும் வாதமன்று; இவரது வாய்ப்பற்றுக்கோடாக நிகழும் வாதமாம். என்னை? இவர் வேதப் பிரமாணத்தை அங்கீகரியாத கிறிஸ்கவர் முதலிய வேதபாஹியமதஸ்தரைப்போல் ஆசங்கை செய்வதாலும் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் சுருதி சம்மதமாதலாலு மென்க.

இப்படிப்பட்ட கேள்விசேட்க இவர்க்குக் கற்பித்ததியார்? நாமன்றோ? இவர் துரிய சிவன் சிவனடியாராய் வந்தார், அல்லது வருவாரென்று சொன்னமைக்கு அங்ஙனம் வருவது தாயின் கணிருந்து பிள்ளை வருவதுபோலா? பாலினின்றும் தயிர் வருவதுபோல? விதையினின்றும் விருக்ஷம் வருவது போலா? நீரினின்றும் அலைவருவது போலா? பிம்பத்தினின்றும் பிரதிபிம்பம் தோன்றுவது போலா? மண் ணினின்றும் கடமுண்டாவதுபோலா? கயிற்றினின்றும் அரவுண்டாதல்போலா? என இன்னோரன்ன பலகேள்விகள் கேட்டு அத்துடனே அகண்டகண்டவாதம், அரூபரூப வாதம், ஞானாஞ்ஞானவாதமுதலிய பல வாதங்களெழுதி, 'சங்கராசாரியார் அவதார மகிமை' என்னும் விஷயத்தில் இவருடைய தப்புக்கொள்கைகளெல்லாவற்றையும் கண்டித்திருக்கின்றோம். அவைகளுக்கெல்லாம் பதில் பேசாது மறைந்தொழுகி, அந்தக்கேள்விகளில் சிலவற்றைத் திருப்பி அத்வைதிகளைக் கேட்கின்றார். இவர் ஆசங்கிக்கும் ஆசங்கை அவர்களால் சொல்லத்தகாததன்று; அன்றி அது ஆசங்கையு மன்று. அவர்களே ஆசங்கை செய்து மறுக்கப்பட்ட விஷயமாம். அத்துவிதிகள் பூர்வபக்ஷமாய்க்கூறிப்பின்னர்த் தாங்களே கண்டிக்கும் விஷயத்தை இவர் ஆசங்கை செய்வாரானால இவர் அவர்கள் கண்ணுக்குச் சிறு துரும்பாகவேனுந் தோற்றுவாரா? நாமும் பிறரும் ஆசங்கித்துப் பூர்வபக்கம்பண்ணின விஷயத்துக்குச் சமாதானஞ்

சொல்லாமல் ஒளிந்து மறைந்தொழுகிய சங்கதி, பத்திரிகைகளில் பறையடிக்க, அந்த அவமான மிறையு மின்றி, தமதுண்மைப்பெயரோடு மறுபடியும் வெளிப்பட்டு ஆக்ஷேபிக்கவருவது அம்மம்ம மிகுசால்புடைத்து! இந்துவாகிய எம்மை நோக்கிக் கேட்டால் படிற்றொழுக்கம் வெளிப்படுமென்று பயந்து பொதுவாய் ஆசங்கிக்கின்றார். இவர் ஆசங்கிக்கும் பிரதிபிம்பதிருட்டாந்தம் சித்தாந்தமல்லவென்றும் பூர்வபக்ஷமாய்க் கண்டிக்கப்படுகின்றதென்றும் 1888ஹு செப்டம்பர்மீ 30உ ப்ரம்மவித்யாவில் "ஓர் நண்பர்" என்பவர் சொல்லியிருக்கிறார். சொல்லியிருப்பது சோம. நாய்க்கருக்குத் தெரியாது எனச் சொல்லப்படாது. "ஓர் நண்பர்" பின்னையெவருக்கும் சொல்ல வில்லை. நேரில் இவருக்கே சொல்லியிருக்கிறார். அன்று மறைந்தவர் அது விஷயமாக இதுகாறும் தலை நீட்டினாரில்லை. அது ஒருவருக்கும் தெரியாதென இப்போது வெளிப்பட்டார்போலும். மறுபடியும் அங்ஙனமே மறைந்தொழுகும்படி ஷை "ஓர்நண்பர்" என்பவர் இவர்க்கு வரைந்ததை இதனடியில் அப்படியே காண்பிக்கின் றோம்.

'ஓர் நண்பர்' இவர்க்குக் கூறியது: -

“ஆங்காங்கு வேறு வேறு உவமானங்க ளுரைப்பது ஒன்றுக் கொன்று விரோதமா யிருக்கின்றதெனப் பிரதிவாதியார் குற்றங்கூறுகின்றார். அது அவரவர் பக்குவாபக்குவங்களை யநுசரித்து அவசர பேதமாயுரைக்கப்படுகின்றமையால் யாதுங் குற்றமின்றென்க. அதன் விவரத்தை ஆசிரியர் மாணாக்கர் இவ்விருவர் சமபாஷணையாகவைத் துச் சமாதானஞ் சொல்வாம்.

உலகமொன்றேயுளது, அது அழிவதில்லையென்னும் மாணாக்கனை நோக்கி, உலகம் காரியமேயன்றிக் காரணமல்லவென்றும், காரணமாவது எங்கும் பரிபூரண மான பரவஸ்துவேயென்றும் தாயினிடத்துப் பிள்ளை எப்படிப்பிறந்ததோ, அப்படியே பரவஸ்துவின்கண் உலகு உதித்தது என்றும் ஆசிரியர் கூற, மேலே மாணாக்கனுக் கும் ஆசிரியர்க்கும் நடக்கும் சம்பாஷணையாவது: -

மாணாக்கன்: - தாயினிடத்துப் பிள்ளை பிறந்தது போல் பரவஸ்துவின் கண் உலகுதிக்குமாயின் தாய்வேறு பொருள், பிள்ளை வேறு பொருள்; அன்றி இரண்டும் கண்டப்பொருள்கள். இவவுவமானப் பிரகாரம் உவமேயத்தைப்பார்ப்போமானால் பரவஸ்துவும் கண்டப்பொருள், உலகமுங் கண்டப்பொருளாகின்றது. இது பரவஸ்து பரிபூரண மென் றுரைத்ததற்கு விரோதமாகின்றதே.

ஆசிரியர்: - உலகமே பொருளென்றும், அதற்குக் காரணம் பிறிதொரு பொருளி ல்லையென்றும் கூறும் சித்தாந்தத்தை மறுக்க வேண்டி இதற்கு மேல் பொருளொ ன்றுண்டெனத் தாய் பிள்ளையுவமானங் கூறினதேயன்றி, அதுவே சித்தாந்தமன்று. பின்னை, அது பால் தயிராவதுபோல் பரிணாமவாதமாம். தாயும் பிள்ளையும் வேறானமையினால் உண்டாகும் பரிபூரணதோஷம் பாலே தயிராவதான பரிணாம வாதத்தில் இல்லை. இவ்வுவமானத்திற்கு உவமேயாம் பரவஸ்துவே உலகம்.

மாணாக்கன்: - ஆசிரியரே! நீருரைத்த தோஷமில்லாவிடினும் வேறு பெருந் தோஷ முண்டாகின்றது. அஃதியாதெனின் பாலே தயிராவதில் பால் கெட்டுத் தயிராகின்றதென்பதாம். இவ்வுவமானப்படி பரம் கெட்டு உலகாகின்றது. அதனோ டொழியவில்லை. பால்கெட்டுத் தயிரானால் தயிர் தயிராகவே யிராது; அதுவுங் கெட்டு வேறும், அதுவங்கெட்டுப் பிறிதொன்றுமாகி, முடிவில் இன்னநிலைமைத் தென்றுரைக்க இயலாமற்போம். அங்ஙனமே பரம்கெட்டு உலகாகி, அதுவுங்கெட்டு வேறாகி, அதுவுங்கெட்டு மற்றொன்றாகி ஈற்றில் இன்னநிலைமைத்தென்று கூற முடியாமற்போம்.

ஆசிரியர்: - அஃதுண்மைதான். நாம் பரிபூரணதோஷம் வராமற்பொருட்டும், இரண்டுபொருள்க ளல்லவென்பதற்கும் பால் தயிரென்னும் உவமானங் கூறினதே யன்றி அதுவே ஸித்தாந்தமன்று. பின்னை மண்கடம் போல் காரணகாரியமாம். மண்கெடாமல் கடமாவதுபோல் பரவஸ்து கெடாமல் உலகாகின்றது.

மாணாக்கன்: - இதிலும் தோஷமில்லாது போகவில்லை. மணல்காரப்பட் டன்றோ கடமாகின்றது? அங்ஙனமே பரம் விகாரப்பட்டன்றோ உலகாகவேண்டும்? நிர்விகாரமான பரத்துக்கு விகாரத்துவங் கற்பிப்பது நியாயமன்றே.

ஆசிரியர்: - உண்மைதான். பால்கெட்டுத் தயிராவது போல் மண்கெட்டுக் கடமாவதில்லை யென்பதற்கும், தயிர் மீண்டும் பாலாகாமற்போவது போலன்றிக் கடம் மீண்டும் மண்ணாகுமென்பதங்கும் இவ்வுவமானமேயன்றி மற்றப்படி யன்று. இனி விகாரப்படாதவுவமான முரைக்கின்றோம். அஃதாவது சூரியனும் பிரதிபிம்ப சூரியனும் போலாம். சூரியன் விகாரப்படாமல் எப்படிப் பிரதிபிம்பிக்கின்றானோ, அப்படியே பரமும் விகாரப்படாமல் பிரதிபிம்பிக்கின்றது.

மாணாக்கன்: - இதிலும் சங்கையில்லாமற் போகவில்லை. பிம்பப்பொருள் பிரதி பிம்பிக்கிறதற்கு ஆதாரமொன்று வேண்டும். சூரியன் பிரதிபிம்பிப்பதற்கு ஜலம் எப்படி ஆதாரமோ, அப்படியே பரம்பொருள் பிரதிபிம்பிப்பதற்கு ஆதாரமொன்று வேண்டும். எது மற்றொரு ஆதாரத்தில் பிரதிபிம்பிக்கின்றதோ, அது அபரிபூரணப் பொருளா யிருக்கவேண்டுமேயன்றி, ஓர்போதும் பரிபூரணப்பொரு ளாகாது. ஜலத்தில் பிரதிபிம்பிக்கும் சூரியனும், கண்ணாடியிற் பிரதிபிம்பிக்கும் நமது முகமும் பரிபூரணப் பொருளாமா? சூரியனும் நமது முகமும் ஒரு இடத்திலும், ஜலமும் கண்ணாடியும் பிறிதொரு இடத்திலும் இருக்கின்றமையால் பிம்பப்பிரதி பிம்பவு வமானம் அபரிபூரணப்பொருளுக்கே பொருந்துமென்ற வாறாயிற்று. இவ்வுவமானப் பிரகாரம் பரம் அபரிபூரணப் பொருளாகின்றது.

ஆசிரியர்: - பிம்பப்பிரதிபிம்ப திருஷ்டாந்தம் பரவஸ்து விகாரபடுவதில்லை யென்பதற்கு மாத்திரமே. இனிப் பரிபூரண தோஷமில்லாமைக்கு வேறு திருட்டாந்த முரைக்கின்றோம். அஃது கயிற்றிற் பாம்பும், கிளிஞ்சலில் வெள்ளியும் எப்படித் தோற்றமோ, அப்படியே பரத்தினிடத்துச் சிற்சடமான வுலகு தோற்றுகின்றது.

மாணாக்கன்: - இதிலும் வினா நிகழ்கின்றது. கயிற்றைத்தவிரப் பாம்பு இல்லையெனத் தெளியின் பின்னர்ப் பாம்பு தோற்றுவதில்லை. உலகு காரணத்தை யன்றி யில்லை என்றுணரினும் மீண்டும் தோற்றுகின்றது. மண்ணையன்றிக் கடமென்னும் பொருளின்றென ஆய்ந்தறியினும் பெயர்த்தும் தோற்றுவதைப் பார்க்கி ன்றோ மன்றா?

ஆசிரியர்: - உலகம் பொருளல்ல வென்பதற்குமாத்திரம் கயிற்றிற் பாம்பும் கிளிஞ்சலின்கண் வெள்ளியும் முற்று மன்று. இனி அத்தோஷமும் வாராமற் பரிகரிக்கின்றோம். அஃதியாதெனின் கானனீராம். கானலையன்றி நீர் முக்காலத்து மின்றெனத் துணியினும் மீண்டும் தோற்றிக்கொண்டேதா னிருக்கின்றது. அதுபோல் உலகம் அசத்தெனத் துணியினும் தோற்றிக்கொண்டேதானிருக்கும்.

மாணாக்கன்: - கானலினிடத்து நீரில்லையென்று தெளிந்தபின்னர்த் தோற் றினும் அது அநுபவத்திற்கு வருவதில்லை. அஃதாவது நீரை அருந்த வுதவுவ தில்லை. உலகோ அவ்வாறன்று; சத்த ஸ்பரிச ரூப ரச கந்தங்கள் அநுபவிக்கப் படுகின்றன. ஆகலின் இத்திருஷ்டாந்தம் பொருத்த முறாது.

ஆசிரியர்: - உலகு அசத்தென்றுணரினும் பெயர்த்தும் தோற்றும் என்பது வரையிலுமாத்திரம் கானனீர் திருஷ்டாந்தமாம். மற்றப்படி அநுபவமாகின்றதை ப்பற்றி வேறு திருஷ்டாந்தம் கூறுவோம். அஃதாவது சந்நிபாததோஷத்திற் காணும் உலகும், சொப்பனவுலகும், பிறவும் போலுமாம். சந்நிபாததோஷ முதலியவற்றாற் காணும் உலகு, தோற்றமேனும் அநுபவத்தோடுங்கூடிய தோற்றமாம்.

இதனால் வேறு வேறு உவமானங்களுரைத்ததற்குச் சமாதானம் விளங்கியது.

இதுமாத்திரமா? ப்ரம்மவித்யா பத்திராதிபரும் "ஞானாமிர்த கடிதமறுப்பு" எனப் பெயரளித்து நந்தனஹூ வைகாசிமீ 132 ப்ரம்மவித்தியா அநுபந்தத்தில் 123வது பக்கத்தில் எழுதியபோது அத்வைதிகளில் பிம்பப்பிரதிபிம்ப பாவம் ஏகதேச திருட்டாந்தமாக, அதைச் சித்தாந்தமாக்கி அதன்மேற் குற்றங்கூறியதையும் அத்வைத சித்தாந்தம் அறியாதார் கூற்றென விட்டொழித்தோம்" என்று கூறியிருக் கின்றார்.

"சங்கராசாரியாரது அவதாரமகிமை" என்னும் விஷயம் எழுதி, இவரைப் பலவாறு நாம் மறுத்தபோதும் "மேலும் பிரதிபலித்தலென்பது அத்துவிதிகளுடைய சித்தாந்தமன்று; பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றது. அத்துவிதிகள் பிரதிபிம்ப திருட்டாந்தஞ் சொல்வது பிம்பத்தைப்போல் பிரதிபிம்பம் சத்தல்லவென்பது வரையில் மாத்திரமேயாம்; முற்றுமன்று." எனச் சமாதானமளித்திருக்கின்றோம். இப்படிக்கெல்லாமிருக்கப் பின்னும் அதை ஆக்ஷேபமாக வைத்துக்கேட்டது சமாஜத் தாரையும் மற்ற ஏழைமதிகளையும் வஞ்சிக்கவேயாம். இவர் எல்லோரும் தூங்குகின்றார்களென நினைத்தனரோ! யாவருடைய கண்களிலும் மிளகாயத் தூளைப் போட்டுவிடலாமென்று எண்ணினாரோ! இன்னும் யாது கருதி இப்படிப்பட்ட பித்தலாட்டஞ் செய்கின்றாரோ அறிந்திலேம்! அத்துவிதிகளே பிம்பப்பிரதிபிம்பவா

தத்தைப் பூர்வபக்ஷம் பண்ணிக் கண்டித்திருக்க, இவருங் கண்டிக்கப் புறப்படுவது வெற்றெனத் தொடுத்தலாம்; அன்றிச் செத்தபாம்பைப் பெருந்தடி கொண்டடிப்பதற்குச் சமானமுமாம். சமானமுமாம். இவ்வளவு நியாயம் பேசவந்த இவருடைய சித்தாந் தத்தைச் சற்று ஊன்றிப்பார்ப்போம். இவர் பிரமாணமாகக்கொண்ட சிவஞானபோதம் எட்டாஞ்சூத்திரம் இரண்டாமதிகரணஞ் ஐந்தாவது வெண்பாவில் "நீர் நிழல் போல் இல்லா அருவாகி நின்றானை" என்பதில் நீர் ஸ்தானத்தில் ஜீவனையும் நிழல் ஸ்தானத்தில் சிவனையும் கூறி யிருப்பதோடு, சிவஞான சித்தியார் ஆறாஞ்சூத்திரம் 9-வது செய்யுள் சிவஞான சுவாமிகள் உரையில் “அவ்வளவே கூறுவாரை நோக்கி அவ்வறிவினுள்ளாக நீர் நிழல் போல் ஒற்றித்து நிற்றல்பற்றி உயிரே சிவமெனும் படி யொன்றாதல் பெற்றாம்" என்றுங் கூயிறிருக்கின்றது. இதில் சிவனை நிழலாகச் சொல்லியிருப்பதால் சிவன் பொய்யாய்ப் போகின்றார். அத்வைதிகள் ஜீவனைப் பிரதிபிம்பமாகச் சொல்லுகிறார்களென்றும் அப்படிச்சொல்வது கூடாதென்றும் கூறு மிவர்மதத்தில் சிவனையே பொய்யான நிழல் போல் சொல்லியிருக்கின்றதே. இதற்கு யாது விடைபகர்வார்? அத்வைதிகள் ஜீவனைப் பொய்யென்று சொல்லு கிறார்களென்றே வைத்துக்கொள்வோம். இவர் சிவனையே பொய்யென்று சொல்லு கின்றவராகின்றாரே. அத்வைதிகள் சிவனைப் பிம்பஸ்தானத்திலும் ஜீவனை நிழல் ஸ்தானத்திலும் வைக்கின்றமையால் ஜீவனுக்கு நாசம் வந்தாலும் சிவனுக்கு நாசமில்லை; இவர் மதத்தில் ஜீவஸ்தானத்தில் நீரையும் சிவஸ்தானத்தில் நிழலையும் வைக்கின்றமையால் ஜீவனுக்கு நாசமில்லாமையும் சிவனுக்கு நாச முடைமையுமாம்.

கடமுடைந்தால் பிரதிபிம்பம் இல்லாமற் போய்விடுகல்போலச் சரீரம் போனால் ஜீவனில்லாமற்போ மென்கிறாரே. அங்ஙனமாயின் கடமுடைந்தால் நீரும் போய் நீரினது நிழலும் போதல் போலச் சரீரம்போனால் ஜீவனும் சிவனும் இல்லாமற் போய்விடுவார்களே. இந்தப் பரிதாபத்திற்கு யாது செய்வது!

அத்வைதமதத்தில் சிவனைப் பிம்பஸ்தானத்தில் வைக்கின்றமையின் சிவன் யதார்த்தம்; ஜீவனை நிழல் ஸ்தானத்தில் வைக்கின்றமையால் ஜீவன் பொய். இவரது மாயாவாத துவித சைவசித்தாந்த மதத்தில் ஜீவனை நீர்ஸ்தானத்தில் வைக்கின்றமையால் ஜீவன் யதார்த்தம்; சிவனை நிழல் ஸ்தானத்தில் வைக்கின்ற மையால் சிவன் பொய். அத்வைதிகள் சிவனை யதார்த்தமென்று சொல்லுகின்ற மையால் ஆஸ்திகரும், இவரும் இவர் மதக்கொள்கையை மெய்யென நம்புபவரும் சிவனைப் பொய்யென்று சொல்லுகின்றமையால் நாஸ்திகருமாகின்றார்கள். அத்வைதிகள் பிம்பப்பிரதிபிம்ப வாதத்தைப் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்லியிருக்க, அதைச் சித்தாந்தமாக்கித் துன்மார்க்கதனமாய்த் தூஷிக்கப்போய்த் தமது மதத்தை நாஸ்திகமதமாக்கிக்கொண்டு தாமும் நாஸ்திகமதக்குழியில் விழுந்திடர்ப்பட்டார். பிறர்க்கு வெட்டின குழி தமக்கே லபித்ததுபோலும்! தாம் நாஸ்திகராய்ப்போனாலும் போகின்றோம், பிறர்மதத்தில் ஜீவனைப் பொய்யென்று சொல்லி ஸ்தாபித்தால் போதுமென்கிறாரோ! அங்ஙனமாயின் தனது மூக்குப்போனாலும் போகட்டும்; பிறர்க்கு அபசகுனம் வந்தாற் போதுமென்று தனது மூக்கையறுத்துக்கொண்டு உதிரப் பிரவாகத்தோடு அண்டை வீட்டுக்காரனுக்கு எதிரேசெல்லும் பொறாமைப் புத்தியுடை யவனுக்கு இவர் சிறிதுந் தோல்வி யடைந்தவ ரல்லர். இப்படிப்பட்ட நாஸ்திகர்,

ஆஸ்திகமதவேடம் பூண்டு ஆஸ்திகர்போல் பேசுவது என்ன பயனைக்கருதியோ! யதார்த்தத்தில் நாஸ்திகரும் அயதார்த்தத்தில் ஆஸ்திகருமான விந்தச் சோமசுந்தர நாய்க்கரை யதார்த்த ஆஸ்திகரென மருண்டு அவரைக்கொண்டு பொய்ப் பத்திரமெ ழுதி வெளிப்படுத்தியது அவமானமாமென்க. வேதாந்திகள் பிரம ஸ்தானத்தில் சூரிய னையும் நீர் ஸ்தானத்தில் அவித்தையையும் பிரதிபிம்ப ஸ்தானத்தில் ஜீவனையும் வைக்கின்றமையால் பொருந்திப்போம். அவ்வாறு சித்தாந்திகளுக்குச் சொல்ல விடமில்லையே. சித்தாந்திகள் நீர் ஸ்தானத்தில் ஜீவனையும் நிழல் ஸ்தானத்தில் சிவனையும் சொல்லுகின்றார்கள். சூரியன் ஸ்தானத்தில் எந்தப்பொருளை வைக்கின் றார்கள்? அதற்கு ஒன்றையுங் காணோமே. சூரியனில்லாமல் நீரின்கணிழலுண் டாமா? இந்த ஆக்ஷேபத்திற்கு யாது சமாதானந் தேடினார்? பிறர்மதத்தைப் பரிசீல னை செய்யும்போது இவர்க்குப் பல நேத்திரங்களிருக்கின்றன போலும்! தம்மதத் தைப் பரிசீலனை புரியும்போது உள்ள கண்களும் குருடாய்ப் போகின்றனபோலும்! உபமான மேகதேசமாகலின் அது கொண்டு சிவனைப் பொய்யென்று சொல்லப் படாது; சிவன் மறைந்திருக்கின்றான் என்பதுவரையில் திருட்டாந்தமென்னின் அவ்வாறே சிவனைப்போல ஜீவன் முக்காலசத்துப்பொருளல்ல, சத்துப் போலிப் பொருள் என்பதுவரையில் திருட்டாந்தம் என்று என் கொள்ளப்படாது?

இவர் உருவமற்ற பிரமம் பிரதிபலிப்பது கூடாதென்கிறாரே. இப்படிச் சங்கை பண்ணு மிவர், அரூபமான சிவன், ரூபியான சிவன டியாராய் வந்தார் அல்லது வருவார் என்கிறாரே. இதுமாத்திரம் பொருத்தமாயிருக்கின்றதா? இதைப் பற்றிச் 'சங்கராசாரியாரது அவதாரமகிமை' யில் ஆக்ஷேபித் திருக்கின்றோமே. அதற்கே தேனும் வாயைத்திறந்தாரா? இவரது மாணாக்கர் ஸ்ரீ நல். சுப்பிரமணிய முதலியாரா லியற்றப்பட்டு இவரால் பிரசங்கிக்கப்பட்டு வெளியான பிரஹ்மதரிசினியென்னு மோர் சிறு சஞ்சிகையில் “பரமாத்மா ரூபம் அரூபம் ரூபாரூபம் என்னும் மூன்றுவடிவங்களையு முடையதாகலின், அதனை ஸந்தர்ப்பத்துக்கேற்றபடி வேதம் படிக்கின்றது......... “................ அது உருவமாயிருந்தாலும், அருவமாயிருந்தாலும் அதற்கு ஏற்றத் தாழ்வு கிடையாது. பிறருக்கு உபகரித்தலால் அவரவர் போன்றும், அவை யவை போன்றும் அந்தப் பரமாத்துமா வர்த்திக்கும். அப்படி வர்த்திக்குங்கால் உருவம், அருவம், உருவருவம் என்னும் மூன்றுவடிவங்களையும் கொள்ளும். இம்மூன்று வடிவங்களும் பிரமமேயாகையால், இவைகளில் ஒன்றைப் பிரமமென வும் மற்றவைகளைப் பிரம மல்லவெனவும் யாம் வாதிக்கமாட்டோம்..... "பரமாத்மா ரூபம் அரூபம் பஹுரூபம் என்னுங் கோலங்களை யுடையதாகப் பிரகாசித்தலே வேதமுடிவாயிற்று" என்று கூறியிருக்கின்றதே. இன்னும் திருவிளையாடற் புராணத் தில் பன்றிக்குட்டிகட்காக, உருவமற்றசிவன், பன்றி உருவெடுத்துப் பால் கொடுத்த தாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதென்பதை யறியாதார் யார்? இவைகளுக்கெல்லாம் என்ன சமாதானம் தேடினார்? உருவமற்ற சிவன் இவர்க்கு மாத்திரம் உருவமாவ தென்பதும் பிறர்க்குமாத்திரம் ஆகாதென்பதும் என்ன நியாயம்? உருவமற்ற பிரமம் பிரதிபலிக்காதென்னின் உருவமற்ற பிரமம் பலவுருவுகளாவதும் அதிலும் பன்றியுரு வெடுப்பதும் கூடுமா? இதைச்சுட்டிச் 'சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை' யில் பல வகையாக விவரை மறுத்திருக்கின்றோம். ஆண்டுக் கண்டு தெளிக. இதுநிற்க,

ஞானவடிவான சிவன் அஞ்ஞான வடிவான தேகேந்திரியாதிகளோடுங் கூடிச் சிவனடியாராய் வருவாரென்பதைப்பற்றிச் 'சங்கராசாரியர் அவதார மகிமை' யில் நாம ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபத்துக்குப் பதில் பேச நாவின்றிப் படிற்றொழுக்கம் பூண்டது எவருமறிந்ததன்றோ? ஆதலால் அதுபற்றி இங்குப் பேசாது விட்டோம். இதுவும் நிற்க, அரூபமான மாயையினின்றும் ரூபமான வுலகுண்டாவது மாத்திரம் இவர்க்கு எப்படி நியாயமாகத் தோற்றுகின்றதோ? இவர்க்குமாத்திரம் அநியாயம் நியாயமும், பிறர்க்குமாத்திரம் நியாயம் அநியாயமுமா? “மாமியார் உடைத்தால் மண்கலம், மருமகளுடைத்தால் பொன் கலமா?" உருவமற்ற பிரமம் பிரதிபலிப்பது கூடாதென்னு மிவர் மதத்தில் உருவமற்ற ஜீவனது நிழலாய்ச் சிவனைச் சொல்வது மாத்திரங்கூடுமா? நீர் உருவமாகலின் அதற்கு நிழலிருப்பது கூடும். ஜீவன் உருவ மற்ற தாயிற்றே. அதற்குநிழலாகச் சிவனைச் சொல்வது எங்ஙனங் கூடும்? தமது மதத்தில் மாத்திரம் அருவப்பொருளான ஜீவனினின்றும் நிழலுண்டாகலாம்; அத்வைதமதத்தில் மாத்திரம் அருவப்பொருளான பிரமம் பிரதிபிம்பிக்கக்கூடாதோ? கடம் நசித்தால் பிரதிபிம்ப சந்திரன் அழிந்து போவதுபோல ஜீவன் நசித்துப்போ மென்றும் பிறகு ஜநநமரண சொர்க்கமடைவது கூடாதென்றும் கூறியதும் ஆபாசமாம். இவரதுமதத்தில் ஜீவாத்துமாக்கள் தனித்தனிப் பூரணம். இப்படிப்பட்ட ஜீவாத்துமாக்கள் இவர் மதப்படி நீக்கமின்றி யெங்கும் பூரணர்களாகவிருப்பதால் போக்குவரத்துச் செய்ய முடியாது. முடியாதபோது நரகத்திற்குப் போவதெங்கே? சொர்க்கத்துக்குச் செல்வதெங்கே? கைலாசத்திற்கு எழுந்தருளுவதெங்கே? பின்னும் பூமியில் வருவதெங்கே? தீர்த்தயாத்திரை ஸ்தலயாத்திரை செய்வதெங்கே? ஒவ்வொரு ஆத்துமாக்களும் அகண்டபூரணமாயிருக்கும் போது இவருடைய ஆத்துமாவும் அங்ஙனமே யிருக்கு மன்றா? அங்ஙன மிருக்கும்போது இன்னொரு ஆத்துமா இருக்க இடம் எங்குளது? மற்ற ஆத்துமாக்கள் இருக்க விடமில்லாதபோது அநேககோடி ஆத்மாக்கள் இருக்குமென்கை அவசித்தாந்தமாய்ப் போமன்றா? அங் ஙனமாக மற்ற ஆன்மாக்களின் பொருட்டுப் பிரசங்கஞ் செய்வோமென்ப தெங்ஙனமாம்? இவரதாத்துமா பரிபூரணமாயிருக்கும்போது இவர் அயலூருக்கு என் பிரசங்கஞ்செய்யப் போகவேண்டும்? இவரதான்மா பரிபூரணமாயிருக்கும் போது கயிலாயாதிபதவிகளை யடையச் சரியையாதிக ளேன் செய்யவேண்டும்! இவரதான்மா கயிலாயாதி பதவிகளில் இல்லாமற்போனாலன்றா அங்குப் போக முயலல்வேண்டும்? இவரதான்மா பூரணமாகிறபோது சரீராதிகளிருக்க விடமெங் கே? சரீராதிகளிருக்கு மிடம் வரையில் ஆன்மா விலகியிருக்குமோ? விலகியிருக்கு மென்றால் விலகுவதற்கு இடம் வேண்டுமே. இடமிருந்தால் கண்டப்பொருளாய்ப் போவதன்றி, ஆன்மா வியாபகமென்னும் சித்தாந்தம் அவலசித்தாந்தமாய்ப்போமே. குடமழிந்தால் பிரதி பிம்ப சந்திரன் வேறு கடத்திற் புகாதவாறுபோல, சரீரமழிந்தால் ஜீவன் வேறு சரீரத்திற் புகான் என்று சொல்லி ஆசங்கிக்கும் இவர், இதைக்குறித்துத் தமது மதசித்தாந்தத்தை யேன் ஆராயவில்லை? பூரண ஆன்மா, ஒருசரீரத்தை விட்டால் மற்றொரு சரீரம் புகுமா? ஆன்மா பரிபூரணமாகிறபோது ஒன்றைக் கொள்வதெங்கே? விடுவதெங்கே? இன்னொருசரீரத்திற் பிரவேசிப்பதெங்கே? எல்லாம் பொய்யாகும் போது மறுபிறப்பெங்கே? மோக்ஷநரகசொர்க்கமெங்கே? இப்படிப்பட்ட அபசித்தாந்தத்தை வைத்துக்கொண்டு பிறர் சித்தாந்தத்தில் தோஷங் கூறப்புகுவது அறியாமையன்றோ? திருட்டாந்தத்தில் சந்திரன் ஒருபொருள், சந்திரன் பிரதி பிம்பிப்பதற்கிடமான நீர் ஒருபொருள், ஆக விருபொருளும் சத்து.

அத்வைதிகள் மதத்தில் பிரமம் ஒரே பொருள். அவித்தை பொருளல்ல; குணமாம். அதிலும் தோற்றல் மாத்திரமான அவாந்திர அநிர்வசனீயசக்தி. ஆதலால் தாட்டாந்தமான பிரமம் பிரதிபிம்பித்ததென்பது சித்தாந்தமன்று. பிம்பப்பிரதிபிம் பங்கட்கு இருபொருள் சத்தா யிருக்கவேண்டுவதின்றியமையாமை. அத்துவிதிகள் இரண்டு பொருள் சத்தாய் ஒப்புவதில்லை. ஒன்றே சத்தென்கிறார்கள். பிரமம் ஒன்றே சத்தியமென்று சொல்வதாய் இவரும் ஷை மாயாவாத பொய்ப்பத்திரத்திற் சொல்லியிருக்கின்றார். ஆதலால் அப்பிரமம் வேறொரு பொருளிற் பிரதிபலித்த தென்பது பூர்வபக்ஷமாம். ஜீவன் கற்பித மென்பதற்காகச் சொல்லப்பட்ட திருட்டாந்த ங்கள் பலவற்றினுள்ளும் பிம்பப் பிரதிபிம்ப திருட்டாந்தமும் ஒன்றாம். பிம்பப்பிரதிபிம்ப திருட்டாந்தமே அத்வைதிகளுக் குடன்பாடானால் அதற்கு மாறாகக் கயிற்றரவு, கானனீர், இந்திரசாலம், சொப்பன வுலகு முதலிய திருட்டாந்தங்கள் கூறவேண்டுதென்ன? அவை ஒன்றுக்கொன்று விரோதமானவைக ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான பல திருட்டாந்தங்கள் கூறியிருக்கும் போது, அவை களையெல்லாம் விட்டுவிட்டு, அவற்றி லொன்றைமாத்திர மெடுத்துக் குற்றங் கூறுவது அத்வைத சித்தாந்தம் அறியார் கூற்றேயாம். அத்வைதிகள் பிம்பப் பிரதிபிம்பவாதம் பகர்ந்தது ஜீவன் கற்பிதமென் பதற்காக மாத்திரமென அதன் விசேஷத்தை யிவர விந்திருந்தால் அத்வைதிகளுடைய எல்லையில் இவர் கால்வைக்க அஞ்சி, மற்றவைகளுக் கோடிப் போனதுபோல இதற்கும் ஓடிப்போவார்.

ஜீவான்மா பிரமத்தின் பிரதிபிம்பம் என்பதில் குற்றங்கூறும் இவரது மதத்தில் ஜீவான்மாக்கள் சிருட்டிக்குமுன் மாயையில் அடங்கி, சிருஷ்டிகாலத்தில் வெளியா மெனச் சொல்வதுமாத்திரம் பொருந்துமா? ஜீவான்மா மாயையில் அடங்குகிற தென்னின் புரையுள்ளதாக வேண்டும். அப்போது மாயையின் இடையிடையில் அனேககோடி புரைகளிருந்து அவற்றில் ஜீவான்மாக்கள் அடங்கி யிருக்கவேண்டும். ஜீவான்மாக்கள் சிருஷ்டிகாலத்தில் வெளியே வரும்போது அந்தப்புரைகள் அப்படியே யிருக்குமோ? அடைந்துபோமோ? அடைந்துபோமென்னில் எதனாலடையுமோ தெரியவில்லை. ஜீவான்மாக்கள் மாயையி னின்றும் வெளிப்பட்டுவிட்டால் பிறகு ஜீவான்மாக்க ளிருக்குமிடத்தில் மாயையும் மாயை யிருக்குமிடத்தில் ஜீவான்மா க்களு மில்லையென்றாகி, யாவுங் கண்டப் பொருளாய்ப் போம். ஜீவான்மாக்களும் அகண்டம், மாயையும் அகண்டமெனச் சொல்லும் இவரது சித்தாந்தத்துக் கிஃதுடம்பாடாமா? அன்றி ஜீவான்மாக்கள் ஞான சொரூபிகள், மாயையோ அஞ்ஞான வடிவம். அஞ்ஞானப் பொருளானது ஞானப்பொருளை அடக்கிவைத்திருக்கு மென்பது, இருளானது சூரியனை அடக்கிவைத் திருக்கின்றதென்பதற்கு ஒப்பா யிருக்கின்றது. ஜீவான்மாக்கள் தனித்தனி அகண்டமெனக் கூறும் மதப்பிரகாரம் இந்தச் சோ. நாய்க்கரது ஆன்மாவே அகண்டமானதால் மற்ற ஆன்மாக்களிருக்க விடமில்லாமற்போம். மற்ற ஆன்மாக்களே யிருக்கவிடமில்லாமற் போம்போது அகண்ட சிவனிருக்கவிடமெங்ககப்படப்போகின்றது? சிவனுக்கே தாம்பூலம்பிடித்துச் சிவனே யில்லையெனச் சொல்லுவதற் கிடனா மிவர்மதப்பிரகாரம் இவர் நாஸ்திகராகாமல் தப்புவரோ? இவர் நாஸ்திக ராகிறபோது இவர் கடவுளை வணங்கு கிறேனென்று சொல்வதும் நாஸ்தியல்லவா? இவரைத் தவிர வேறுபொரு ளில்லாமையால் இவரே கடந்த பொருளாகி, இவரை யிவர் வணங்குவதோடு போகாமல், தம்மை வணங்கவே பிறர்க்கும் பிரசங்கஞ் செய்கிறாரென வேற்படுகின்ற

தல்லவா? இவர், தம்மைக் கடவுளெனச் சொல்லாது சொல்லி மற்றவரை யேமாற்றி வரும் கொடிய பாதகம் இவரைவிடுமா? இரணியன் பட்டபாடும், தக்கன் பட்டபாடும் இவரறிந்திலரோ? இப்படிப்பட்ட பொய்ம்மதத்திற் றாம் புகுந்து கெட்டுப் போனதுமன்றி, பிறரையுங் கெடுக்கப் பார்ப்பது மூக்கறுப்புண்டவன் அவமானம் பொறுக்கமாட்டாமல் பிறரையும் மூக்கறுக்கப்பார்த்த கதைபோலாமென்க. இப்படிப்பட்ட பரமநாஸ்திகரென வறியாது, அவரைப் பரம ஆஸ்திகரென மதித்து, அவரைக் கொண்டு இலகுலேகம் எழுதிவித்து அச்சிட்டது தூத்துக்குடிச் சமாஜத்தாருக்குப் பெரியதோர் இழுக்காம்!

அத்வைதக் கொள்கையில் பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதம், ஆரம்ப பரிணாம காரண காரியவாத முதலிய வாதங்களெல்லாம் பூர்வபக்ஷம்; சித்தாந்தம் விவர்த்தவாத மேயாம். (விவர்த்தவாதஞ் சொல்லாவிடில் பிரமப்பொருள் அபரிபூரண தோஷத்தை யுடையும். அத்வைதிகள் என்ன பேசினாலும் பிரமத்துக்கு அபரிபூரணத்வம் வராதபடி பேசுவார்கள்.) அந்த விவர்த்தவாத திருஷ்டாந்தங்களாகிய கயிற்றரவு, கானனீர், இந்திரஜாலம், சொப்பனவுலகு முதலியவைகளுக்குள் சொப்பன வுலகே சித்தாந்தம். சொப்பனவுலகில் பல ஜீவர்கள் உண்டாதல்போல, பிரமத்தினின்றும், ஜாக்கிரஜீவர்க ளுண்டாகின்றார்களென் றறிந்திருந்தால், கடமழிந்தவுடனே பிரதிபிம்பசந்திரன் அழிவதுபோல, தேகம் அழிந்தவுடனே ஜீவனழிந்து போவானென்றும் பிறகு மறுபிறப்பு ஜநமரண சொர்க்கங்கள் இல்லையென்றுஞ் சொல்லத் துணியார்.

திருநெல்வேலி பொன்னை மாநகரம் கவிராஜ அழகிய நம்பியா பிள்ளை அவர்கள் குமாரர் ஆரியங்காவுப் பிள்ளை யென்பவ ரியற்றி யச்சிடுவித்த "பெரியர் அற்புதத்திரட்டு, சைவசித்தாந்த நவநீதம்" என்னும் நூலில் அவர் கேட்ட வினாவிடை வருமாறு: -

"**வினா:** - ஆன்மாக்கள் எங்கும் வியாபகராக விருக்க எவ்வாறு சரீரத்தைப் பற்றுவர்?

விடை: - படிகமலையானது எந்தப் புறத்தில் வன்னத்தைக் கொடுத்தாலும் பற்றிக்கொள்வதுபோல எல்லாப் புவனங்களிலும் வியாபகராக விருக் இன்ற ஆன்மாக்கள், கடவுள் எந்தப் புவனத்திலே சரீரத்தைக் கொடுத்தா லும் பற்றிக்கொள்வர்."

இதனால் ஒவ்வொரு ஜீவான்மாக்களும் எவ்வுலகிலுமிருக்கிறார்களெனத் தெரிகின்றது. இதன்படியே பரிபூரண ஆன்மாவின் ஓர்மூலையில் இருக்கும் ஆணவ இந்திரிய அந்தக்கரண சரீரங்களைக் கொண்டு போய் வேறோர் உலகில் அங்கிருக்கும் ஆன்மாவின் ஒர் பாகத்தில் அமைக்கும் ஈசுவரன், அத்வைதத்தின்படி அவித்தை, ஜீவன், இந்திரிய, அந்தக்கரணங்களைப் பிறிதோர் உடலில் அமைக்க மாட்டாரா? ஈசுவரன் இவருக்குமாத்திரம் அமைப்பதும் மற்றவர்க்கு அமைக்காது கைவிடுவதும் என்னோ! ஜீவர்களுக்கு அவரவர் கருமத்தின்படி தநு கரண புவன போகங்களைக் கொடுப்பிப்பதும் புசிப்பிப்பதும் தொலைப்பிப்பதும் ஈசன் செயலன்றா?

ஒரு சரீரத்தில் கொண்டுவந்து புகுவித்த ஈசன், மற்றொரு சரீரத்தில் கொண்டு போய்ப் புகுவிப்ப தருமையோ!

கைவல்லியநவநீதம் தத்துவவிளக்கம்.

ஏமமாயாவினோத வீசனாருளினாலே
பூமலியுயிர்கட்கெல்லாம் போகசாதனமுண்டாகக்
தாமதகுணமிரண்டு சத்தியாய்ப்பிர்ந்துதோன்றும்
வீமமாமூடலென்றும் வீவிதமாந்தோற்றமென்றும். (35)

அதுதானெப்படியென்றக்கா லாநாதியஞ்சீவரெல்லாம்
பொதுவான சுழுத்திபோலப் பொருந்தமவ்வியத்தந்தன்னில்
இதுகாலதத்துவப்பேர் ஈசனுட்பார்வையாலே
முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம் வியத்ததாமே. (21)

இந்த வேதாந்த நூற் பிரமாணங்களாலும் அதனுண்மை யுணர்ந்திடுக.

பிம்பப் பிரதிபிம்பவாதம் பூர்வ பக்ஷமாயிருந்தாலும் அத்வைதிகள், தாங்களே சொல்லுகின்றார்களா? பொதுவாய் யாவரும் ஒப்புக் கொள்ளத்தக்க வேதமுதலிய பிரமாணங்களோடு சொல்லுகின்றார்களா? என்னின் வேதமுதலிய பிரமாணங்க ளோடு தான் சொல்லுகின்றார்க ளென்பதற்கு அடியில் வரும் பிரமாணங்களே சான்று பகரும்.

ஜீவன் பிரதிபிம்பன் என்பதற்கும் கற்பிதனென்பதற்கும் வேதமுதலிய நூற்பிரமாணங்கள் வருமாறு: -

ஸாமவேதத்தில் மைத்திராயண்ணி யுபநிஷத்
4-வது பிரபாடகம்.

மாயோபாதியையும் தனக்குள்ள அவித்தியோபாதியையும் தள்ளித் தானே ப்ரம்மமென்று உபாசிப்பானாகில் பிராரப்தமாகிய இத்தேகம் இருக்கையிலேயே முக்தனாகிறான்.

5-வது பிரபாடகம்.

இதுதான் ஆத்மாவினுடைய ஓரம்சம். (கடாகாசம்போல்) இந்த அம்சமானது சேதனமாத்திரமாக விருக்கிறது. ஒவ்வொரு பிராணியிடத்திலும் (அனேக ஜல பாத்திரத்தில் சூரியன் போல) பிரதிபிம்பமா யிருக்கின்றது. அதுதான் க்ஷேத்திரக்ஞன். (பாதமுதல் சிரசுவரை தேகத்தைத் தானே என்று அறிகிறவனாகியஜீவன்.)

யசுர்வேதத்தில் ஸர்வஸாரோப நிஷத்.

அதில் பிரதிபலித்துப்பிரகாசித்துக்கொண்டிருக்கிற சைதன்னியமானது க்ஷேத்திரக்ஞ னெனப்படுகிறான்.

சூதசங்கிதை சூதகீதை
பரமவிஞ்ஞான முரைத்த அத்தியாயம்.

முன்னுமவித்தையாற் பசுபேதமும் மொய்வலிய மாயையாற்
பன்னுபர தத்துவபேதமுங் கற்பிக்கப்பட்டது வான்
மன்னு தேகேந்திரியாதி வாசனா பேதத்தாலே
பின்னுபேதமா மவித்தைபேசு பசு பேதத்திற்கும். (6)

அவித்தியாவுபாதி, துன்னவுண்டாயிருக்கும்
சீவவிபாகத்திற் சேர்ந்தவரலர் சொல்லின். (22)

ஷ சருவசாத்திர சங்கிரகமுரைத்த அத்தியாயம்.

உன்னுபர தத்துவமுபாதி பேதத்தாலே
பன்னுஜீவான்மா பரான்மாவென் றிருவிதமாய்
மன்னுமவற் றுட்சீவர் மருவியிரு வினைகளோடு
துன்னுசமு சாரிகளா யிருப்பரெனச் சொல்லுவரால். (7)

பிரமகிதை கடவல்லி சுவேதாசுவதர உபநிடதம்.

ஏயபேருலகில் வினைப்பய னுகர்ந்தங்கிதயமேமருவுவாரிருவர்
சாயையாதபமாகின்றனர் சீவசங்கரரென்றிடத் தகுவா
ரோயுமாற்ற வேயுண்பவன் சீவனூட்டுவான் சிவனிவர்தமக்கிங்
காயபேதந் தானுபாதியால் வந்ததல்ல தபேதமே யாகும். (9)

மகா இதிகாசமாகிய சிவரகசியம் ஆறாவது அம்சத்திலுள்ள
ரீபுகீதை 11-வது அத்தியாயம்.

சீவபர சகத்தெனவே காண்பதெல்லாம்
சின்மயமாம் பிரமத்திற் கற்பிதந்தான். (20)

காசிகாண்டம்
சிவசன்மா தெய்வலோகங்கண்ட அத்தியாயம்.

இலகொளிய கதிரொன்றாயிரம் புனல்பெய் குடங்கடொறு மியைந்து நாளும், அலகில் பலவுருவாகித் தோன்றுதல்போற் சராசரங்களனைத்து மாகி. (46)

ஆரியப்புலவரியற்றிய பாகவதம்
11-வது கந்தம் 4-வது ஆசிரியரை யுரைத்த அத்தியாயம்.

அருவமாமறிவானவ னாக்கைகள்பலவும்
ஒருவனாகியே யுறைகுவனென்பதை யுணர்ந்தேன்
பரிதிவானவன் ஒருவனேயாய்ப் பலகடத்தின்
மருவுநீர்தொறுநிழல் பலவாயுறன்மதித்தேன். (10)

ஷை 5-வது ஞானகன்ம முரைத்த அத்தியாயம்.

சீவனுமீசன்றானுஞ் செப்பியவாக்கை தோறும்
மேவுவருபா தியாலே விழைந்த நல்லின்பதுன்பம்
தாவிலாச்சீவனுண்ணுஞ் சார்ந்துண்ணுந்தன்மைவெய்யோன்
பூவுலவாவி நீருட் பொருந்திநின்றசைதல்போலும். (13)

இப்படிப்பட்ட சற்பிரமாணங்க ளெல்லாம் ஜீவனைப் பிரதிபிம்பனென்றும் கற்பிதனென்றுங் கூறுகின்றமையால் சோம. நாயகருடைய வாதம் பயனில் வாதமாயும் பிரமாண விரோதமாயும் முடிந்தமை காண்க.

பிரம்ம அகண்டமாகலின் அதற்குவேறாய் ஒருபொருளில் பிரதி பிம்பித்தல் கூடாதெனக் கூறுகின்றாரன்றோ? இது உண்மைதான். இதற்கு விடை. யிறுக்க வேண்டுவது அத்வைதிகள் கடனே. இவரது வினாவுக்கு அத்வைதிகள் விடை யிறுக்கக் கடமைப்பட்டபோது அவர்கள் வினாவுக்கும் இவர் விடையிறுக்க வேண்டுமே. இவர் மாத்திரம் ஓடி ஒளித்துப் படிற்றொழுக்க விரதத்தைப் பூணலா மோ! இவர் மதப்படி இவரது ஆன்மா அகண்ட.மானபோது பிறிதொரு ஆன்மா விருக்க விடமேது? பிறிதொரு ஆன்மாவே யிருக்க விடமில்லாதபோது பல கோடா கோடி ஆன்மாக்க ளிருக்க விடமேது? ஆன்மாக்களே "நீயும் அகண்டம், நானும் அகண்டம், நானிருக்கிறவிடத்தில் நீயெப்படி யிருக்கக்கூடும்? நீயிருந்தால் நானி ருக்க விடமின்றே; நானெங்கே போவேன்?" என வொன்றுக்கொன்று வாது புரிந்து சண்டை போட்டுக்கொண்டு இருக்க விடமின்றி அவஸ்தைப் பட்டுக்கொண்டிருக்கும் போது சிவனிருக்க விடமேது? சிவனே யிருக்க விடமின்றித் திண்டாட்டப்படும்போது அஞ்ஞானம் இருக்க விடங் கிடைக்குமா? அஞ்ஞானம் இருப்பதற்கே யிடங்கிடைக் காதபோது அது ஆன்மாக்களை மறைக்குமென்று கூறுவதும் அவ்வஞ்ஞானத்தைச் சிவன் ஒழிப்பாரென்பதும் அது ஒழிதற்குச் சரியையாதிகள் செய்யவேண்டு மென்பதும் வெற்றுரையே யன்றிச் சத்துரையாமா? இவர் மதப்படி நீர்ஸ்தானத்தில் ஆன்மாவையும் நிழல்ஸ்தானத்தில் சிவனையுங் கூறுவதில் ஆன்மாவும் சிவனும் தனித்தனி அகண்டமாகலின் அவ்விரண்டில் ஒன்று நிழலாயும் ஒன்று நிழற் பொருளாயும் இருத்தல் கூடுமா? அகண்ட பரிபூரணமான வொருபொருளின் நிழ லாக, ஒரு அணுவு மிருக்க இடனில்லாதபோது அகண்ட பரிபூரணப் பொருளிருக்கு மென்றுரைப்பது நியாயத்திற் கிணங்குமா? இணங்காமையின் இவரது சித்தாந்தம் தப்புச்சித்தாந்தமாய்க் கழிந்து போயிற்றென்க.

இனி இவரதாசங்கைக்கு அத்வைத சித்தாந்தப்படி நாம் உத்தரங் கூறுகின் றோம். கேட்பாராக. அகண்டமான ஆகாயத்தில் அடங்கியிருந்த வாயு தேயு அப்பு பிருதிவிகள் ஷை ஆகாயத்தினின்றும் சிருட்டிகாலத்தில் றோன்றி ஷை வாயுவாதிக ளிலொன்றான (பிருதிவியின் காரியமான) கடத்தில் இருக்கும் ஷை வாயுவாதி களிலொன்றான நீரில் ஷை ஆகாயம் பிரதிபலித்தலேயாம். இதைப்போலவே பிரமத்தில் அடங்கியிருந்த மூலப்பகுதியின் ரஜோகுணமான அவித்தை யானது வெளிப்பட்டு அதில் பிரமம் பிரதிபலித்த தென்க. அந்தப் பிரதிபலனமே ஜீவனென் பதாம். பிரமத்துக்கு வேறாய் ஒரு பொருளிருந்து அதிற் பிரமம் பிரதிபலிக்கவேண்டு மென்கிறாரே. இது என்ன விவேகம்! இச் சோ. நாய்க்கர் சொல்லுகிறபடி பிரமம் பிரதி பிம்பிப்பதற்குப் பிரமத்திற்கு வேறாய் ஒரு பொருள் அவசியமில்லை. ஆகாயத்திற்குள் அடங்கியிருந்து அதற்கு மீறாமல் அதனின்றுந் தோன்றிய நீரில் அவ்வாகாயம் பிரதிபலிக்க வில்லையா? அவ்வாறே பிரமமும் தன்னிடத்தினின்றும் வெளிப்பட்ட அவித்தையிற் பிரதிபலித்த தென்றால் குற்றமென்னை? வேதமுடிவான வுபநிஷத் புராணம் கீதை முதலியவற்றில் பிரமத்தின் பிரதிபலனம் ஜீவனென்று கூறியிருப்பதின் பொருளை யிவர் அறிந்திலராகலின் அதன் பொருள் விளங்க 'குரங் கெறி விளாங்காய்' கதையாய்க் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளப் பார்க்கின்றார். இப்படிக்கெல்லாம் கேட்டு ஆகிறதா? யான் எனதென்னுஞ் செருக்கை யொழித்து வைராக்கிய வுபரதி சீலராய்ப் பிரமாநுபூதி பெற்ற ஞானவான்களுக்குத் தொண்டுபூண் டொழுகி, அவரது திவ்விய சந்நிதானத்தில் நெடுநாள் காத்திருந்து சிரவணஞ் செய்தால் மாத்திரம் வேதாந்தத்தின் உண்மைப்பொருள் விளங்குமேயன்றி, வேத வேதாந்தங்களையும் அவைகளுக்கிணங்கிய நூல்களையும் ஞானவான்களையும் சதா தூஷித்துத் திரிபவர்க்கு அதன் பொருள் விளங்குமா? விளங்காது விளங்காது! ஒருபோதும் விளங்காது!!

திருத்தொண்டர் புராணத்தில் சொல்லப்படும் அடியவர்களி லொருவரான சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், பரமசிவனுடைய பிரதிபிம்பமாய்ச் சொல்லப்படுகின்ற தென்ப திவ ரறியாத தன்று. பரமசிவன் கண்ணாடியைப் பார்த்தபோது அதிற் றோற்றிய பிரதிபிம்பம் மிகச் சுந்தரமாயிருந்ததாகவும் அதை நோக்கிச் "சுந்தரா இங்கு வா" வென் றதாகவும் அவ்வாறே அது வந்ததாகவும் அந்தப் பிரதிபிம்பந்தான் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிக ளென்பதாகவும் கூறப்பட் டிருக்கின்றனவன்றோ? அதை யிவர் ஒத்துக்கொள்ளாமற் றீராது, பிரமத்தின் பிரதி பிம்பம் ஜீவனெனச் சுருதியாதிகள் சொல்லியும் அதை யொத்துக் கொள்ளாமல் அவைதிகராய் நின்று வேதவிரோதமாய் ஆக்ஷேபிப்பவர் பரமசிவனுடைய பிரதிபிம்பம் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளென விவர் அங்கீகரிப்ப தெங்ஙனமோ அறியேம்! நிற்க, சமாஜத்தார்க்கு எழுதிக்கொடுத்து அச்சிடுவித்த மாயாவாசகத் தப்புச் சிறுபத்திரத்தில் வேதாந்திகளைக் கண்டிக்க 'இந்தச் சந்திரபிம்பம் கடத்தில் சத்தி யமானதன்று' என்கிறார். இதன்படியே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் கண்ணாடியில் சத்தியமன்று, அசத்தியமேயாம். இவர் 'இது அந்தக் கடத்தினின்றுந் தாண்டி வேறுகடத்திற் புகுதமாட்டாது' என்கிறார். இஃதுண்மையாயின் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் அந்தக் கண்ணாடியைவிட்டுத் தாண்டி வேறு கண்ணாடியிற் புகமாட்டார். புகமாட்டாராகவே பரமசிவன் கூப்பிட்ட போது கண்ணாடியினின்றும் வெளிப்பட்டு வந்தாரென்பதும் அவர் சாபத்திற் கிலக் கானாரென்பதும் பிறகு பூமியில் வந்து பிறந்தாரென்பதும் அவர் கலியாணஞ் செய்து

கொள்ளவிருக்குஞ்சமயத்தில் பரமசிவன் வந்து தடுத்தாட்கொண்டாரென்பதும் அவர் தலங்கடோறுஞ்சென்று தேவாரம் பாடினாரென்பதும் பரவை சங்கிலியாரை மணந்தாரென்பதும் அனேக அற்புதங்க ளியற்றினாரென்பதும் இறுதியில் சேரமான் பெருமாணாயனாருடன் கைலைக்குச் சென்றாரென்பதும் அவ்விடத்தி லிப்போது மிருக்கின்றா ரென்பதும் இந்தப் புத்திமானுடைய ஆசங்கையின்படி பொய்யினும் பொய், சுத்த பொய்யாகின்றது. இவைகள் பொய்யாம் போது பெரியபுராணம் திருநாவலூர்ப் புராண முதலிய புராணங்களும் பொய்யாம். இவைகள் பொய்யாம் போது இப்படிப்பட்ட பொய்த் திருத்தொண்டர் புராணத்துக்குப் பரமேசுவரன் “உலகெலாம்" என அடியெடுத்துக் கொடுத்தாரென்பது எங்ஙனம் உண்மையாகும்? இவைகளெல்லாம் இங்ஙனமாங்கால் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளால் பாடியருளப் பட்டன வென்னுந் தேவாரப்பதிகங்கள் மாத்திரமுண்மையாமா? இதன் மேல் ‘அந்தக் கடமுடைந்தவழி அத்தோடே போய்விடுவதாம்' என்றார். இங்ஙனமே பரமசிவனால் பார்க்கப்பட்ட கண்ணாடியுடைந்தவழி அத்துடனே சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் இல்லாமற் போய்விடுகின்றனர். “நில்லாதவற்றை நிலையினவென்றுணரும் புல்லறி வாண்மை கடை” என்றபடி காணப்பட்ட பொருளெல்லாம் அழிந்து போகுமாகலானும் “உணருரு அசத்து” என்றும், "யாவையுஞ் சூனியஞ்சத்தெதிராகலின்” என்றும் கூறியபடி ஷை கண்ணாடி யொருகாலத்தில் அழிந்து போதற் கிலக்காதலானும் அசத்தாதலுமாய்ப் போமாகலானும் பிரதிபிம்பமான சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் இல்லாமற் போவதோடு அசத்தாயும் போவாரென்பது திண்ணம். வேத வேதாந்த புராணாதிகளைத் தூஷிப்பதில் மகா வல்லவரான விந்தச் சோமசுந்தரகாயகர் இதன்பேரில் ‘வேறு கடமொன்று ஆண்டுக்கொணர்ந்திடின் அந்தச் சந்திரபிம்பம் அதிற்றோன்று மெனின், வேறுகடத்திற்றோன்றிய சந்திரபிம்பம் மூலசந்திரனுடைய தேயன்றி உடைந்த கடபிரதிபிம்ப சந்திரனுடையதன்று’ என்கிறார். இவ்வண்ணமே வேறுகண்ணாடியொன்று ஆண்டுக் கொணர்ந்திடின் அந்தப் பிரதிபிம்ப சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் அந்தக் கண்ணாடியிற் றோன்று மெனின், வேறு கண்ணாடியிற்றோன்றிய பரசிவனது (சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளாகிய) பிரதிபிம்பம் மூலசிவனுடையதேயன்றி யுடைந்த கண்ணாடியின் (சுந்தரமூர்த்திகளாகிய) பிரதிபிம்ப மன்று. இத்துணையும் வெகு நல்ல அருத்தங் கூறியதாய்க் கருதி யிதன் மேல் 'இதனைப் பரியாலோ சிக்கையில், (வேதாந்திகள்) மாயாவாதஞானிகள் மறுபிறப்பை யொப்புதற்கிடமில் லை' என்று பகர்கின்றார். சிவனது பிரதிபிம்பம் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் என்னும் விஷயத்தை யாம் பரியாலோசிக்கையில் கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்த சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் கண்ணாடியைவிட்டு வெளிப்பட்டுப் பரசிவன் சந்நிதானத்திலிருந்து சாபம் பெற்று இப்பூமியின்கண் மற்றொரு பிறப்பெடுத்து அதாவது சடையனாருக்கும் இசைஞானியாருக்கும் புத்திரராகி மானிட சரீரமெடுத்தாரென் றொப்புதற் கிடமில்லை யென்பதாம். இவ்வாறே மற்றைய ஆசங்கையுங் கொள்க.

அத்வைதிகள் பிம்பப்பிரதிபிம்பவாதம் பூர்வபக்ஷமாய்க் கூறுகின்றனரே யன்றிச் சித்தாந்த மன்று. அவ்வாறு இந்தச் சோமசுந்தர நாயகர் பிரதிபிம்ப சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளைப் பூர்வபக்ஷமாய்ச் சொல்ல விடமில்லை; அது சித்தாந்த மே யானமையானென்க. ஆதலால் இவரே விடையிறுக்கவேண்டுவ தவசியம். இந்தச் சோமசுந்தர நாய்க்கரை நோக்கி யெவராவது: “சிவனது பிரதிபிம்பம் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் எனச் சொல்லியிருக்கிறதே, அங்ஙனமாயின் பிரதிபிம்பம்

பொய்யானவாறு சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளும் பொய்யாய்ப் போகவேண்டுமே, பொய் யாய்ப் போகும்போது, சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் புராணமும் பொய்தானே, அது பொய்யாகும்போது திருத்தொண்டர் புராணந் திருநாவலூர்ப் புராண முதலிய புராண ங்களும் பொய்தானே, அப்படிப்பட்ட பொய்ப் புராணத்தை மெய்ப்புராணம் போல் பிரசங்கிப்பது கற்றவர்க்கழகாமா? அத்துடன் அதனிமித்தம் இவ்வளவெனக் காசு பெறுவதும் பரிசு பெறுவதும் நியாயமாமா? பிரதிபிம்பமான பொய்ப்புராணத்தைச் சொல்லிவிட்டு, பிம்பமான மெய்க்காசையும் மெய்ப்பரிசையும் பெறுவது தருமமா? நீர் கண்ணாடியிற் பிரதிபிம்பித்த பொய்ப்புராணத்தை மெய்யென்று சொல்வதுபோல் நாமும் பணத்தையும் மற்றப் பரிசுகளையும் கண்ணாடி முன் வைக்கின்றோம், கண்ணாடியிற் பிரதிபலித்த ஷை பணத்தையும் பரிசையும் பெற்றுக்கொள்ளும், நீர் பொய்ப்புராணத்தைச் சொன்னால் நாம்'பொய்ப் பணத்தையும் பொய்ப் பரிசையுந் தருகின்றோம், நீர் யதார்த்த புராணத்தைச்சொன்னால் நாமும் யதார்த்த பணத்தை யும் யதார்த்த பரிசையுந் தருகின்றோம், நீர் பொய்யைக்கொடுத்து மெய்யைப் பெறுவது நியாயமன்று, இனி நீர் பிரதிபிம்ப பொய்ப்புராணஞ் சொல்லுகிறவரையில் நாமும் பிரதிபிம்ப பொய்ப் பணத்தையும் பொய்ப் பரிசையுந்தான் றருவோம், இதுவரையில் ஏமாற்றிப் பணத்தையும் பரிசையும் பெற்றது போல் இனிப் பெற முடியாது, நாம் இப்போது விழித்துக்கொண்டு சாக்கிரதையா யிருக்கின்றோம், இதற் கேதேனும் சமாதானமுண்டானால் கூறும்" எனக் கேட்டிருக்கவேண்டும். அதற்கு விடைகூற முடியாமல், "அத்வைதிகள் ஜீவர்களைப் பிரதிபிம்பமாகக் கூறுகின்றார்க ளல்லவா? அவர்களைக் கேட்டால் பதில் கூறுவார்கள், அதையே சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளுக்கும் சொல்லிவிடலாம், இல்லாவிடில் புராணப் பிரசங்கத்துக்கு நம்மை யெவருங் கூப்பிடமாட்டார்கள். கூப்பிடாதபோது. அதனால் வரும் பயனுமில்லாமற் போம், அப்படி அத்வைதிகளைக் கேள்விகேட்கிறதாகாய் கதை'யாய்க் கேட்க வேண்டும்." எனத் தந்திரவெண்ணத்தோடு, அத்வைதிகளை ஷை கேள்வி கேட்டிருக்க வேண்டும். இந்த உள் உளவு தெரியாமல் தூத்துக்குடி சைவசமாஜத்தார், அவருடைய வெளிவேடப் பொலிவைக் கண்டு பிரமித்து ஏமாறிப் போனார்கள் போலும்! ஐயோ பாவம்!.

இனிச் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் மாத்திரம் பிரதிபிம்பமல்ல, அவருக்கு மனை விகளாயிருந்த பரவையாரும் சங்கிலியாருங்கூடப் பிரதி பிம்பங்கள் தான். அவர்கள் கைலாயத்தில் பார்வதி தேவியார் கண்ணாடியை நோக்கியபோது தோன்றிய விரண்டு பெண்களை அழைத்து அவர்களுக்குக் “கமலினி" "அநிந்திதை" யெனப் பெயரளித்தனர். அவர்கள் தான் சாபம் பெற்று இப்பூமியில் வந்து பரவையாராகவும் சங்கிலியாராகவும் பிறந்து சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகளை விவாகஞ்செய்து கொண்டது. சோ. நாய்க்கர் பிரதிபிம்பம் பொய்யென்று கூறுகிற படி சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் பொய்யாவதோடு, அவரது பத்தினிமார்களான பரவையாரும் சங்கிலியாரும் பொய் யாகின்றார்கள். இவ்வாண் பெண் பிரதிபிம்பங்களுக்கு எப்படி விவாகம் நடந்ததோ அறிந்திலேம். ஒவ்வொருமுறையிலும் சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள் சரித்திரப் பிரசங்கத் தில் பரவையார் கலியாணமும் சங்கிலியார் கலியாணமும் வந்திருக்கலாமன்றோ? அவ்வப்போது இவர்க்கு எவ்வளவோ காசும் வந்திருக்கலாமன்றோ? காசுவருஞ் சமயத்தில் சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் பரவை சங்கிலியாரும் பிரதிபிம்பங்க ளென்றும் பிரதி பிம்பங்களெல்லாம் பொய்யென்றும் யொய்யானமையால்

கலியாணம் நடந்ததும் வெறும் பொய்யென்றும் சொல்லியிருப்பாரேயானால் ஒரு காசுகூட வந்திராது. அப்போது காசுநிமித்தம் மெய்யென்று பிரசங்கித்துவிட்டார். இப்போது வேதசாஸ்திர விஷயத்தில் காசு அகப்படாமையினால் அவைகளில் சொல்லிய பிரதிபிம்ப ஜீவர்களைப் பொய் யென்கிறார். இவர்க்கு வேதசாஸ்திரங்கள் வேண்டாம், காசே வேண்டும். காசு வருகிறதானால் வேதசாஸ்திரங்களிற்கூறிய பிரதிபிம்ப ஜீவர்களை மெய்யென்று சாதிப்பார். அப்படி இவர்க்குப் பணங்கொடுத்து ஜீவர்களை மெய்யென்று ஸ்தாபித்துக்கொள்ளும் அத்வைதிகள் எவருமில்லையே!

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகளும் பரவைசங்கிலியாரும் பிரதிபிம்பங்களென்பதற்குப் பிரமாணங்களாவன: -

திருநாவலூர்ப்புராணம்
சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவவதாரச்சருக்கம்.

ஒருதினமாடியிற்றன்னொளிகெழுவிம்பநோக்கிச்
சுருதியோர்நான்குங்காணாத் தூயவெம்பெருமானிங்கு
வருதியென்றுளமகிழ்ந்து மலர்முடியசைக்கமுன்னந்
திருவருள் பெற்றுவாழுஞ் சிவகணங்களிற்சிறக்க. (12)

கந்தமாமலரோனுளகாலமுஞ்
சிந்தைசெய்துஞ்சிருஷ்டிக்கமைவுறா
அந்தமுற்றுந்திரண்டுருவாகியே
சுந்தரன்னெனத் தோன்றினன் அண்ணல்முன். (13)

பம்பரம்போற்பருப்பதமத்தகங்
கும்பமென்னக்கு விந்தகுயத் துணை
யம்பிகைவிளங்காடியிற்றன் னுரு
விம்பந்தன்னை விழிகொண்டழைத்தனள். (15)

மும்மலமதகற்றியடிமுன்னுமவருக்கே
யமலமெனுமுத்தியருளத்தனிடமேவும்
விமலையிருதாடொழுதமெல்லியர்தநாமங்
கமலினியநிந்திதையெனக்கழறினாரால். (18)

இனி வேத தூஷகரும் வேதப்புறமதஸ்தருமான விச் சோ. நாய்க்கர், வேத முதலிய கலைகளை அத்வைதிகள் திருடியதாகச் சொல்லுகிறார். இப்படிச் சொல்லிவிட்டதால் இவரை வேதப்பிரமாணீக ரென்று சொல்வார்களென நினைக் கின்றாராக்கும்! அத்வைதிகள் வேதமுதலிய பதினான்கு பிரமாணங்களுக்குக் கட்டுப்பட் டொழுகு கின்றார்களென்றும் அவைகளுக்கு இம்மிகூட மீறிகடக்க வில்லை யென்றும் இவரும் இவர் சமயத்தவருமே வேதத்தையும் வேதாவிரோத மான மற்ற நூல்களையும் இகழ்ந்து தூஷிக்கின்றார்களென்றும் ஆதலால் இவர்கள் வேதபாஹியரென்றும் பிரத்தியக்ஷமாய் ஒவ்வொரு முறையிலும் வேதமுதலிய

சாஸ்திராதாரத்தோடு காட்டிவந்திருக்கின்றோமாதலாலும் அத்வைதம் உண்மையென்பதற்கும் பிரமாண மென்பதற்கும் எல்லோரும் பொதுவாய் ஒப்புக்கொள்ளத்தக்க வேத முதலிய பதினான்கு நூல்களை நாமும் பிறரும் பிரமாணமாகக் காட்டியது போல இவரேனும் இவர் சமயத்தவரேனும் காட்டாமல் இவர் சமயத்தவர் எழுதிய நூல்களையே (அதாவது பொதுவென அங்கீகரிக்கத்தகாத நூல்களையே) பிரமாண மாகக் காட்டுகின்றமையாலும் அன்றி யுக்தி அநுபவங்களென்றால் வெகுகாததூரம் ஓடுகின்றமையாலும் அன்றி ஒளிந்து பதுங்குகின்றமையாலும் அத்வைதிகளுக்கு வைதிக ரென்றும் ஸ்ரௌதிகள் என்றும் வேதாந்திகளென்றும் பேரிருக்கின்றமை யாலும் அதனாலேயே வேதப்பிரமாண வாதிகளென நிதர்சனப் படுகின்றமையாலும் இவர் வேதத்தையும் வேதத்தை அநுசரித்த நூல்களையும் தூஷிப்பது உலகப்பிரசித் தமாதலாலும் இப்படிப்பட்ட வேதபாஹியர்: சுத்த வைதிகர்களும் சிபௌளதிகளும் வேதாந்திகளுமான அத்வைதிகளை வேதமுதலிய கலைகளைத் திருடியதாகச் சொல்வது பாமரர்களும் அருவருக்கத்தக்க பெரும் பொய்வசனமாமென்க. இப்படிப் பட்ட பொய்நிறைந்த வழுவாசக மெழுதும் இவரை நாமென்னெக் கூறுவோம்!

பின்னும் தாம் வேதபாஹியரென்றே சத்தியஞ்செய்து உறுதி மொழி கூறுதற்குப் பதிலாக "குடாகாய மகாகாய முதலிய வுவமைகள் தேடுவதும் இவ்வாறே யழிகின்றனவென்க" என்கிறார். இப்படிப் பேசும் துன்மார்க்க தனத்திற்கு ஷெ வேதமுதலிய பிரமாணங்களையே சாக்ஷியாகக் கொடுத்து அவர் வாயைத் தம்பிக்கச்செய்வாம்.

வராகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

தேகமே ஆத்மாவென்பதை விட்டு ஜகத் வியவகாரத்தில் விகாரமற்றவனாய் ஒரே நிஷ்டையாயிருக்கும் நிலைமையினாலே யுள்ளேயிருக்கிற ஞானத்தில் மாத்திரம் ஆசையுள்ளவனாக ஆய்விடு. மகாகாசத்தில் கடாகாசம் மடாகாசம்போலச் சிதாகாசமாயிருக்கிற என்னிடத்தில் ஜீவேசுவரர்கள் கற்பிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

சுக்கில யசுர்வேதத்தில் முத்தி கோபநிஷத்
2-வது அத்தியாயம்.

(2) உபாதிநிவர்த்தியான (மறைவு போய்விட்ட) கடாகாசம்போலப் பிராரப்தம் நசிக்கிறதினாலே விதேகமுத்தி.

கூர்மபுராணம் சாங்கியயோதழரைத்த அத்தியாயம்.

நித்தியமாகுமான்மா ஏகமாய் நிகழ்த்துமாயா
சத்தியாய் அளப்பில்பேத மாமுறு பேதஞ்சாற்றில்
வைத்தநீர்க் குடங்கடோறுந் தோன்றிடு மதியம் போல
வுய்த்திடு முபாதிதன்னாற் பற்பல வுருவந்தோன்றும். (17)

சூதசங்கிதை ஞானமாக வைபவமுரைத்த அத்தியாயம்.

மல்லலான்மா பலவாய்த் தோன்றுவதுஞ் சீவான்மா பரான்மாவெனும் பேதந் தோன்றுமதுவுஞ்,'சொல்லலுறினு பாதியாலன்றி மாமுனிவீர் சுபாவத்தினின் றஃதெப் படியென்னிற் கேண்மின், வல்லகடமுதலாய வுபாதிசம் பந்தத்தால் வான்பேதமாய்த் தோன்றுமதுபோ லுமுணர்வீர், செல்லலில் வேதாந்த வாக்கியங்களெலாம் பரமசிவ னொருவனேயென்னத் தெரிவிக்கு நாளும். (24)

சூதசங்கீதை சமாதிவிதி யுரைத்த அத்தியாயம்.

பெருகுறு பரமானந்தப் பேரொளி யொன்றேயேனு
மொருவிறன் மாயையாலே யுறப்பலபேதமாகிக்
கருதும்வான் மடாகாசஞ்செய்கடாகாச மாயினாற்போற்
றிருகற விளங்குமுண்மை தெளிதரிற் பேதமின்றே. (4)

பிரமகீதை சாந்தோக்கிய வுபநிடதத்தின்
7-வது 8-வது அத்தியாயம்.

பின்னகடாகா யாதிகளாலா காயம்பேதம் பேதமுறாதே
யன்னவனேகா காரனனேகா காரவகம்புக் காலுமனைத்தா
மன்னியபேதா காரமபேதா காரமுமாய்மா தேவனிரானே
லின்னதெனாமத் தானெனு மாறெனி யாவையு மீசானன். (19)

ஆரியப்புலவர் பாகவதம் 11-வது கந்தம்
3-வது ஆசிரியரையுரைத்த அத்தியாயம்.

கண்ணகன்றிடு மிடத்துளவான் கடத்துளவான்
எண்ண்நின்றன போகவொன்றா யியைந்ததனால்
பண்ணுகின்றதன் மாயையிற் பற்பலபடைப்பாய்
கண்ணுகின்றவும் பிரமமொன்றுரு வெனவறிந்தேன். (8)

உறைவுறாவிடனின்றெனவுறையும் வானொன்றால்
குறைவுறாவகை கண்டதிற்கூறு மொன்றாலும்
மறைவுறாதொரு குறையுமன்னாது மற்றெங்கும்
நிறைவுறாதுவை காதென்நினைந்தனன் பிரமம். (1)

ஷை 12-வது கந்தம் பரிட்சித்து
வீடுபெற்ற அத்தியாயம்.

கடத்துறைவானுமக் கடமுடைக் கின்வான்
இடத்தொடு மொன்றுபட் டிருக்குமாறுபோல்
சடத்துறை யுயிருமச்சடந் தணக்கினீங்
கடக்கரும் பரத்தினொன் றாகிவைகுமே. (5)

மகா இதிகாசமான சிவரகசியத்தில் ஆறாவது அம்சம்
ரிபுகீதை 35-வது அத்தியாயம்.

கடமடமென் றுணர்வுற்ற வுபாதிநீக்கிற்
கடவிண்ணு மடவிண்ணு மொன்றேபோல
மடமைமுதல் சீவபர வுபாதிநீக்கின்
மாசற்ற சீவபர மிரண்டுமொன்றென்
றிடமருவு மூகத்தாற் பரசீவைக்ய
வியல்புதனை யிருமையற வறிந்தேயத்தா
லடருமகண் டாகார சொரூபமாகி
யசஞ்சலமா யான்மாவி லமர்ந்துநிற்பாய். (29)

பகவற்கீதை 15-வது பிரபஞ்ச அத்தியாயம்.

குடந்தொறுந் தோன்றுகின்ற வாகாயமும் குலைதற்கேற்பத்
தடம்புன றோறுந்தோன்றுஞ் சந்திரன் றானுமென்ன
வுடம்புக் டோறும் வேறா யுயிரென நின்றேயந்த
விடம்படு புலன்களாறு மியல்பினி லியற்றுவேனான். (12)

இன்னும் அவர் அசத்துரைகூறி அவலமா வதைக் காட்டுவாம். அத்துவிதிகள் அகம் பிரமமென்று கூறுகின்றனரென்றும் ஒவ்வொரு மாயாவாதி (அத்வைதி) யும் தேகச்சுமை சுமந்திருக்கக் கண்டோமென்றும் பிரமம் சுமையற்றதென்றும் தேகச் சுமை தாங்குவது பிரதிபலனப்பிரமமேயன்றி அதிஷ்டானப் பிரமமன்றென்றும் அதிஷ்டான பிரமமல்லாத தான் அகம்பிரமமென்பது கூடாதென்றும் பிரமம் அவ்வாறு கூறிக்கொள்ளாதென்றும் அவ்வாறு கூறிக்கொள்வதற்கு அதற்கு வாக்கு முதலிய கரணங்களுமில்லையென்றும் பேசித் தமது தெரியாமையை யெனது கையெழுத்துடன் யாவரும் பாருங்கள் எனக் காட்டிக்கொண்டார். இவைகளுக்கெல் லாம் 'சங்கராசாரியாரது அவதாரமகிமை' யில் விடைகூறிவிட்டோம். அவைகளைப் பூர்வ பக்கஞ்செய்து, அதன்மேல் தமது நியாயத்தைக் காட்டுதலொழிந்து அதையே மறுபடியு மெழுதித் தொந்தரவு கொடுக்கின்றார். அகம் பிரமமென்பது சுருதிசம்மதம். அதுமாத்திரமா? ஸ்மிருதிகளின் சம்மதமுமாம். அதுமாத்திரமா? புராணங்களின் சம்மதமுமாம். அது மாத்திரமா? இதிகாசங்களுக்கும் சம்மதமாம். அதுமாத்திரமா? சகல கீதைகளுக்குஞ் சம்மதமாம். அதுமாத்திரமா? ஆகமங்களுக்குஞ் சம்மதமாம். அதுமாத்திரமா? ஞானவான்களுக்கெல்லாமுஞ் சம்மதமாம். அன்றி யுக்தி அனுபவங் கட்கும் பொருத்தமாம். இங்ஙனமாக இதற்கு மாறாகப் பேசுதல் புறமதத்தவர் செய் கையேயாம். இதுவிஷயமாக இதுகாறும் ப்ரம்மவித்யாவில் ஒன்றரை வருஷங்க ளாகச் சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்துப்பேசி அனேக ப்ரமாணங்களுங் காட்டி யிருக்கின்றமையின் இங்கு விசேஷமாய்ப் பேசுவ தநாவசியக மென்று விட்டொழித் தோம். அல்லாமல் வேதாந்த மகா வாக்கியத்தின் இரண்டாவது வாக்கியத்தில் அகம் பிரமத்தைத் தாபித்தலால் அகம் பிரமமென்பது வேதத்துக்குடம்பாடான வைதிக வாக்கியமே யாம்.

அகம் பிரமவாதம் வேதாகம இதிகாசபுராணாதிகட் குடன்பாடென்பதற்குப் பிரமாணங்கள் வருமாறு: -

யசுர்வேதம் கைவல்லியோபநிஷத்.

அது பிரமமே. அது நானே யென்றறிந்தால் சகல பந்தத்தினின்றும்விடுபடுகிறான். சாக்ஷியாயுஞ் சின்மாத்திரமாயுமிருக்கிற சதாசிவன் நான்தான். .... அந்த அத்வயமான பிரமம் நானே.

ஸாமவேதத்தில் மைத்திரேயோபநிஷத்
2-வது அத்தியாயம்.

அதிலிருக்கிற ஜீவனானவன் சிவனே.

3-வது அத்தியாயம்.

நானாயுமிருக்கிறேன்; அந்நியனாயுமிருக்கிறேன்; பிரமமாயுமிருக்கிறேன்.

ருக்வேதத்தின் ஆத்மபோதோபநிஷத்.

நான் ஜகத் ஈசுவர ஜீவபேதமற்றவன்......... நான் இரண்டாவதற்றவன்.

அதர்வணவேதத்தில் நாரத பரிவிராஜகோப நிஷத்
6-வது உபதேசம்.

அந்தப்பிரமமே நான் என்று உச்சரிக்கவேண்டியது.

சுக்கில யசுர் வேதத்தில் பைங்களோபநிஷத்.

நானே பிரமமென்றிருக்கிறது மகாத்துமாக்களுக்கு மோக்ஷஹேதுவானது ...... நானே பிரமமென்றறியாதவனுக்கு முத்தியுண்டாகிறதில்லை.

முக்திகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.
பூரணமாயிருக்கிற பிரமம் நான்.
ஆரியப்புலவர் பாகவதம் 3-வது கந்தம்

கருத்தமன்மணம்புரிந்து கபிலர்ப்பெற்ற அத்தியாயம்.

ஈரனும் வேறியங்குயிரும் வேறெனா
நேசமுற்றெனை நினைப்பவற்கு மீசற்கும்
பேசுபல்லுயிர்க்கு மோர்பேத மில்லெனும்
மாசிலாதவற்கும் வந்தொன்று முத்தியே. (53)

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் தேவாரம் திருக்கழுமலம் திருத்தாளச்சத்தி பண்வியாளக்குறிஞ்சி

சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்த மெய்ப்பரம்பொருள் சேர்வார்தாமே தானாகச் செயுமவனுறையுமிடம். (7)

திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் தேவாரம்.

நீயாகி நானாகி நேர்மையாகி.

பிறருருவுந் தம்முருவுந் தாமேயாகி.

அஷ்டவர்க்கிரர் கீதை

முதலாவது உபதேசஅதிகாரம்.

வாரும் பிள்ளாய் புத்திரா! நீ தேக அபிமானமென்கிற பாசத்தினாலே கட்டுப் பட்டாய், இனி நான் பிரமமென்கிற வாளினாலே அந்தப் பாசத்தை யறுத்துச் சுகத்தை யடை.

விஷ்ணுபுராணம் முதலம்சம்

பிரகலாதர் தோத்திரஞ் செய்தது.

நானு மவனாகவே யிருக்கிறேன்.

திருவாசகம்,

சித்தமல மறுவித்துச் சிவமாக்கி.

திருமந்திரம் நின்மலாவத்தை.

தானே சிவமான தன்மை தலைப்பட.

ஷெ ஞானோதயம்.

நானென்றுந் தானென் றிரண்டில்லை.

ஆகமவாக்கியம்.

பாசபத்ததேஜீவா பாசமுத்ததே சதாசிவா.
சர்வசாக்ஷி சிவோகம்.

தேகச்சுமையைச் சுமந்திருப்பது பிரமமல்ல; இந்திரிய அந்தக்கரண ஜீவர்க ளாம். பிரமத்தில் அவாந்திரமா யுள்ள மூலப்பகுதியின் ரஜோகுண அவித்தை யென்னும் பின்னாசத்தியி னின்றும் தோன்றியவர்கள் ஜீவர்கள். தமோகுணத்தின் சத்துவ ரஜோ பாகத்திலிருக்துண்டானவை அந்தக்கரண இந்திரிய வாயுக்கள்; தமோபாகத்திலிருந்துண்டானது தேகம். இவைகளுக்குப் பிரத்தியேகமாய்த் தாக்கத்தி ருப்பது பிரமம். அப்பிரமம் ஷெ தேகாதிளைத் தாங்கவு மில்லை; தாங்கவு மாட்டாது; தாங்குவதாக எந்த அத்வைத நூல்களாவது எந்த அத்வைதிகளாவது சொல்லவு மில்லை. அதிஷ்டான பிரமமல்லாதஜீவன் சத்துப்போலியா யிருப்பதால் தன்னைச் சத்தான பிரமமென வொரு போதுஞ் சொல்லமாட்டான்; சொல்லவு மில்லை; சொல்லும் நூல்களுமில்லை. அரவுக்குக் கயிறு பொருளாயிருப்பது போலவும் சொப்பன வுலக ஜீவர்களுக்கு மனம் பொருளாயிருப்பது போலவும் சாக்கிரவுலக ஜீவர்களுக்குப் பிரமம் பொருளாயிருப்பதால் ஜீவனே பிரமமெனவொருவிதத்திற் சொல்ல நியாய மிருக்கின்றது. சொல்லும் அவசரபேதத்தையுண ராமல் தடுமாறி விபரீதப்படுவது இப்போதுபாத்திரமன்று, என்றுமிவர்க்கியல்பாம். “மருண்டவன் கண்ணுக்கு இருண்டதெல்லாம் பேய்" என்பதொக்க, மருண்டபுத்தியுடையவிவர்க்கு ஒன்று பிறிதொன்றாய்த் தோன்றுகின்றது. பிரமம் நான் பிரமமெனச் சொல்வதாய் ஒருவருஞ் சொல்லவில்லை. பிரமம் வாக்கு மனாதீதப் பொருளாகலின் அது ஒரு போதுஞ் சொல்லாது. சொல்வதாய் எந்த அத்வைத நூல்களில் கண்டார்? எந்த அத்வைதிகள் சொன்னார்கள்? சொன்னாலன்றா அதை மறுக்க விவர் வரவேண்டும்? ஆனால் முத்திநிலைமையில் ஜீவத்துவமிறந்து பிரமமாத்திரமாய் நிற்கின்றது. இதையே சகல வுபநிஷத்துக்களுங் கூறுகின்றன. அங்ஙனம் பிரமமாத்திரமாய் நிற்காமல் ஜீவனும் பிரமத்தைப்போல் சத்தாய் இருகின்றானென்னின் அப்போது இரண்டு சத்துப் பொருளெனப்பட்டுப் பிரமுஞ் சீவனும் கண்டப்பட்டுப்போம். ஜீவன் கண்டப்படுவதில் குற்றமில்லை. பிரமங்கண்டப்படுவது ஒருபோதுமொவ்வாது. பிரமத்தில் பிரமத்தைப்போலச் சத்தாய் வேறு பொருளிருக்குமென்று சொல்லும் பக்ஷத்தில் பிரமத்துக்கு அபரிபூரண தோஷமுண்டாமேயெனப் பலர் பன்முறை ஆக்ஷேபஞ் செய்ததற்கு இவரேனும் இவர் வகுப்பாரேனுஞ்சமாதானஞ் சொன்னார் களில்லை. வாயைத் திறந்தால் அகப்பட்டுக்கொள்வேமென மௌனவிரதம் பூண்டார் கள்.

இனி வேதம் பசுநூல், மயக்க நூல், உலக நூல், விபசரிக்கும் நூல் எனச் சொல்லி நிந்தித்த பெரும்பாதகங்களை யெல்லாம் காரியத்தினிமித்தம் தற்காலம் ஒருபக்கம வைத்துவிட்டு இப்போது "இவ்வான்மாவைப் பிரமமென்று கொள்ளுங் கால் பிரமம் போக்குவரத்தில்லாதது என்னுஞ் சுருதி பொய்ப்பட்டுப் போம்" என்று கூறிச் சுருதியை வெகுகௌரவம் பண்ணுவது போல் பேசி நடிக்கின்றார். இத்துணை யும் இவர் பேசியவை யாவும் சுருதியாதிகளுக்கு விருத்தமெனக் காட்டி வந்தோ மன்றா? இவ்விஷயத்திலும் அங்ஙனமே அவைகளுக்கு விரோதமாகவே பேசுகின்றா ரென்பதைக் காட்டுகின்றோம். ஆன்மாவென்றும், சிவனென்றும், பிரமமென்றும் சொல்வது சச்சிதாநந்தப்பொருளையென நாம்காட்டியிருப்பதோடு வேதாந்தி என்பவர் "சித்தாந்திகளும் ஏகாத்துமவாதிகளே" என்றெழுதிய விஷயத்திலும் சுருதிமுதலிய பல பிரமாணங்களோடு காட்டியிருக்கின்றாரென்பதை யறியார் யார்? இவரை நேரே விளித்து யாம் சொல்லியிருக்கவும் அதை ஆங்குச் சுருதி முதலிய

பிரமாணங்கள் காட்டிமறுக்க வகையின்றிப் பின்னுங் கேட்டதையே கேட்டு ஆக்ஷேபிப்பது தோல்வித்தானத்திற் கிலக்கணமாம். கிறிஸ்துப்பிரசங்கிகள் செய்யும் ஆக்ஷேபத்துக்கு இந்துக்கள் எத்தனையிடத்தில் எத்தனை முறை எத்தனைபேர் எவ்வளவு சமாதானஞ் சொன்னாலும் அதைப் பூர்வபக்ஷப்படுத்தி அதன்மேல் நியாயங் காட்டித் தமதுகக்ஷியை ஸ்தாபித்துக்கொள்ளாமல் பின்னும் பழைய ஆக்ஷேபத்தையே செய்வது அவர்களுக் கியற்கை யென்பதை யாவரும் அறிவார்கள். விக்கிரகாராதனை விஷயமாகக் கிறிஸ்தவர்கள் செய்யும் ஆக்ஷேபத்துக்கு இந்துக்கள் பன் முறையும் பலவிதமாகப் பலகாலங்களில் சமாதானஞ் சொல்லியிரு க்கின்றார்களென்ப திவரறியாத தன்று. அதற்கு அவர்கள் இது காறும் பதில் பேசாது மௌன முற்றும் அவ்வாக்ஷேபங்களை யின்றுஞ் செய்யாதிருப்ப தில்லை. அங்ஙனமே ஆன்மாவே பிரமம் என்னும் விஷயத்தில் இவராலும் இவரினத்தாராலும் இவர் முன்னோராலும் நேர்ந்த ஆக்ஷேபங்கட்கு நாமும் பிறரும் சமாதானங் கூறியிருக்கவும் அதைப் பாராது போலவும் கேளாது போலவும் குருட்டுவேஷம் செவிட்டுவேஷம் போட்டுக்கொண்டு, “இந்தப்பூனையும் பால்குடிக்குமா" வெனவொரு சங்கதியும் அறியார் போலப் பின்னும் பின்னும் ஆக்ஷேபிக்க வருகின்றார். எந்தக் காரணத்தினால் கிறிஸ்தவர்கள், சமாதானத்தைக் கவனியாமல் ஆக்ஷேபத்தை ஆக்ஷேபமாகவே கொள்ளுகின்றார்களோ, அதே காரணத்தால் இவரும் சமாதானத்தைக் கவனியாமல் ஆக்ஷேபத்தை ஆக்ஷேபமாகவே கொண்டு நிற்கின்றார். இப்படிப்பட்டவ ரிடத்தில் யாம் பேசுவதென்ன விருக்கின்றது! தூங்குகின்றவனை யெழுப்பலாமேயன்றி, தூங்குகின்றவனைப்போலிருப்பானை யெழுப்ப யாரா லாகும்? நாமும் பிறரும் எவ்வளவோ நூல்களை யாராய்ந்து கைவலிக்க எவ்வளவோ பிரயாசைப்பட்டு எழுதியும் அதை யில கூஷியஞ் செய்யாமலும் பூர்வபக்ஷம் பண்ணாமலும் எழுதினதையே எழுதிப் பேசினதையே பேசினால் இவரிடத்தில் அருவருப்புண்டாகு மன்றோ? அருவருப்புண்டாய் எவரும் தமது ஜோலிக்கு வராமலிருப்பதே தமது பக்ஷத்துக்கு ஜெயமெனக் கருதி, இவ்வித தந்திரோபாயஞ் செய்து கொண்டனரோ யாதோ அறிந்திலமென்க. எந்தப் பொருளை வேதத்தில் பிரமமெனச் சொல்லுகின்றதோ, அதே பொருளை ஆன்மாவென்றுஞ்சொல்லுகின்றதென்பதற்குச் சான்று அவ்வேத முதலிய கலைகளேயாம். ஆன்மாவென்னும் பரியாய நாமம் பெற்ற பிரமம் எங்கும் பூரணமாயிருப்பதால் அது போக்குவரத்துச் செய்யாது. அதினின்றுந் தோன்றிய ஜீவன் ஏகதேசமாகலின் அவனே போக்குவரத்துச் செய்பவன். ஆன்மாவென்னுஞ் சொல் சில சமயஞ் சீவனுக்குஞ் சொல்வதுண்டு. அப்போது ஜீவான்மாவெனச் சொல்லப்படுகிறது. ஜீவான்மாவே போக்குவரத்துள்ளதாய்ப் பிறப்பு, இறப்பு, துறக்க, நிரயங்களை யடைகின்றது. ஏகதேசமாயும் கிஞ்சிக்கியத்துவமுள்ளதாயும் பிறப்பு இறப்பு முதலியவைகளைப் பெறுவதாயும் அஞ்ஞான முடையதாயும் தேகத்தில் கட்டுப்பட்டதாயும் கர்ம்மோபாசனை செய்து சித்த சுத்தி பெற்று ஞானத்தையடைந்து முத்திபெறுதற்குரியதாயும் ஆண்டானான ஈசனை யுபாசிப்பதாயும் அவ்வீசனுக்கு அடிமையாயும் பசுவாயும் பலவாயும் சாக்கிரத்தில் விசுவனென்றும் சொப்பனத்தில் தைஜஸனென்றும் சுழுத்தியில் பிராஞ்ஞனென்றும் அவஸ்தைக்குரியபேர் பெற்றதாயும் நினைப்பு மறப்புகளை யுடையதாயு மிருக்கின்ற ஜீவனை, எங்கும் பரிபூரணமாய் நீக்கமின்றி நிறைந்து, சச்சிதாநந்த நித்திய நிர்ம்மல நிர்ச்சல நிர்விகார நிராதார நிரஞ்சன நிர்க்குண நிஷ்கள நிஷ்பிரபஞ்ச நிர்முத்த நிர்விசேஷ நிர்த்தொந்த நிஷ்காரண நிர்விசேஷ முதலிய பல அதீத குணங்களைப்

பெற்ற பிரம மென்று கூறுவது அடுக்குமோ! மசகத்தை மகாமேருமலை யெனச் சொல்பவரு முளரோ! பிரமத்துக்கு ஆன்மாவெனச் சுருதிகளில் பேரிருப்பதுபற்றி, பிரமமென்று வருமிடங்களில் ஆன்மாவென்னும் பதத்தை அத்வைதிகள் பிரயோகித்தால் அதுகுற்றமா? இவர் செக்கென்றுஞ் சிவலிங்கமென்றும் அறியாது மயங்கினால் யார் என்ன செய்யலாம்! சுருதியாதி நூற்களில் சொல்வதுபோலப் பிரமப்பொருளுக்கு ஆன்மாவென்னும் சொல்லைப் பெரும்பாலும், ஜீவனுக்குச் சிறு பாலு முபயோகிக்கின்றார்க ளானதால் அத்வைதம் வைதிகசித்தாந்தம் என்பதிலையமில்லை யென்க. இவர் வகுப்பினர் அதற்குத்தோஷங் கூறுவதாலும் அதை யங்கீகரியாமையாலும் சுருதியாதிகளுக்கு விரோதமாக ஜீவர்களுக்குமாத்திரம் உபயோகிப்பதாலும் இவர் சித்தாந்தம் வேதபாஹிய மென்பதில் இறையளவும் ஐயமில்லை. இதன்பேரில் அதனைவற்புறுத்த “ஆன்மாவைப் பிரம மென்றுகொள்ளுங்கால்" என்றுங் கூறினார். இதனால் வேதசம்பிரதாய மிவரறிந்திலரென்றேற்படுகின்றது. கிறிஸ்தவர் மகம்மதியர் எங்ஙனம் வேதசம்பிரதாயத்தை அறிந்திலரோ அங்ஙனமே இவருமறிந்திலராகலின் இவர்வேதபாஹிய ரென்பது பசுமரத்தாணிபோல் நாட்டப்படுகின்றவாற்றிக. அத்வைதிகள், வேதத்திற்கூறியபடி ஆன்மசத்தத்தைப் பிரமத்துக்குப் பிரயோசிக்க, அதையுணராது ஜீவனையே பிரமமாகக்கூறியதாய்க் கூறுவதொரு குற்றம், ஆன்மசத்தம் ஜீவனுக்கே யுரியதென்பது ஒரு குற்றம், ஆகவிரண்டு குற்றங்களும் தமது பேரிலிருக்க, குற்றமற்ற அத்வைதிகள் பேரில் குற்றத்தை ஆரோபிப்பது குணமுடையார் கூற்றன்று. மஞ்சள்காமாலை கொண்டவனுக்கு உலகமெல்லாம் மஞ்சள் நிறமாய்த்தோற்றுவதுபோல ஆன்மசத்தம் ஜீவனுக்குரியது; பிரமத்துக் குரியதன் றெனக்கொண்டதமது சமயப்பிரமை, பிறர்பேரிலுந் தோன்றி, தம்மைப்போல மாறுபாடாய்க் கொள்ளாதவர்களை யெல்லாம் தப்புச் சித்தாந்திகளெனச்சொல்லச் செய்கின்றது. மஞ்சள்காமாலை போனாலல்லது உலகமஞ்சள் தன்மையெங்ஙனம் ஒழியாதோ அங்ஙனமே ஆன்ம சத்தம் ஜீவனுக்கே யுரியது, பிரமத்துக்குரிய தன்றென்கின்ற பிரமை யொழிந்தா லன்றி, அத்வைதிகள் ஜீவான்மாவைப் பிரமமென்கிறார்கள் என்ற பிரமை யொழியாது; நாம் சிறுபாலும், வேதாந்திபெரும்பாலும் இதுவிஷயமாகப் பேசியிருப்பதற்குச் சமாதானங் கூறாமல் மறுபடியும் ஆன்மாவைப் பிரமமென்று சொல்லுகின்றார்களென்று சொன்னதையே சொல்வதால் அதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லத் தமக்கு நியாயமில்லையென்றும் அது விஷயத்தில் அபஜெயப்பட்டு வழக்கப்படி மறைந்தொளிகின்றாரென்றும் விளங்குகின்றன.

பிரமத்துக்கு ஆன்மாவென்னும் பேர் உண்டென்பதற்குப் பிரமாணங்களாவன:
-

யசுர் வேதத்தில் வராகோபநிஷத் 2-வது அத்தியாயம்.

தேகாத்துமஞானத்திற்கு விரோதியான ஞானம் ஆத்மாவினிடத்தில் எவனுக்குண்டாகிறதோ, அவன் விரும்பாவிட்டாலும் மோக்ஷமடைகிறான்.

சூதசங்கிதை பராசத்தி விசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

பாவுதானெனும் நிறையான்மாவினின்றும் பல்லலுலகமுஞ்சீர், மேவு சீவனு மீச்சுரனும் மாயாசத்தியும் வேறல்லரம்மா. (11)

இலிங்க புராணம் தியானவிதியுரைத்த அத்தியாயம்.

காரியகாரணங்கள் யாவையுங் காசொன்றில்லாத், தாருமான்மாவின் கண்ணே யமருமென்றறிந்து கொண்டோன். (11)

இதுவரையில், கட்டைகளில் தோன்றிய கள்ளர்களையெல்லாம் வெட்டிவெட் டித்துண்டம் துண்டமாக்கினவன்போல அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தமல்லாதவற் றையெல்லாம் சித்தாந்தமாகக் கொண்டு வென்ற வீரத்துவம் வெளிப்பட்டதன்றா? அதுபோக அவர்வாதிக்காதவற்றையெல்லாம் வாதிக்கலாம் என்று பேச எழுத்து, "பிரமம் பூரணப்பொருளாகையால் தேகச்சுமைதாங்கியயாமும் பிரமமாதல் கூடும் என்று வாதிக்கலாம்" என்கிறார். இவர், "யாம்" என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருள் எதைக் கொண்டனரோ அறிந்திலம். ஜீவனைக் கொண்டனரா? பிரமத்தைக் கொண் டனரா? ஜீவனைக் கொண்டனரென்னின் இதுநியாயந்தான்; பிரமத்தைக் கொண்டன ரென்னின் அது முத்திநிலையிற் கூறவேண்டுவ தாகலினானும் அந்தநிலையில் சரீர இந்திரிய கரண ஜீவர்களில்லாமையாலும் காண்பான் காட்சி காணும் பொருள் அபாவமாகலினானும் நான் என்கிற சூட்ம சங்கற்பமும் இறந்து போனமையானும் அப்படிப்பட்ட அதீதநிலையில் தேகச்சுமை தாங்கிய யாமும் பிரமமாதல் கூடும்' எனக் கூறுவது ஞானநூலாராய்ச்சி யில்லாமையாம். இவர்க்குத் துவித மயக்கந் தலை கொண்டிருப்பதால் அது அத்வைதிகள் நினையாதவற்றையெல்லாம் நினைக் கவும் சொல்லாதவற்றையெல்லாம் சொல்லவுஞ் செய்கின்றது. தேகாதிப் பொருளுக்குப்பிரமம் விவர்த்தோபாதான காரணங்கூறும் அத்வைதிகள், பிரமம் தேகச்சுமையைத் தாங்குவதாய்ச்சொல்வார்களா? சொல்வார் சொன்னாலுங் கேட்பார்க்கு மதியில்லையா? பிரமத்தையும் உலகையும் சத்தியமெனக் கொண்டாலன்றா வொன்றையொன்று சுமக்கிறதாகச்சொல்லவேண்டும்? பிரமத்தின் கண் உலகுளதென்பது கடத்தின்கண் படமுள தென்பதுபோலன்றே. கயிற்றின்கண் அரவு முதலன போலாமன்றோ? இங்ஙனமாகக் கடத்தின்கண் படம் போல இரண்டுஞ் சத்துப்பொருளாக வைத்து ஆக்ஷேபிப்பது என்ன மதி? தமக்குத் தெரியாத வற்றையெல்லாம் தெரிந்ததுபோலவைத்து ஆசங்கை செய்து அவமானப்படுவ திவர்க் கியற்கையாங் கொல்லோ? இப்படிப்பட்ட வுதவியற்ற ஆசங்கை செய்து அத்வைதத்தை வெல்லக் கருதுவது மசகம் மலையை விழுங்கக் கருதுவதுபோலா மென்க.

தேகச்சுமையைத் தாங்குவது பரிபூரணப்பிரமமன்று; ஏகதேசமான சீவனே யாம். நாம் இவர்க்கு இப்போது சமாதானஞ் சொல்லி விட்டோம். நாம் கேட்பதற் கிவர் ஒளியாது சமாதானஞ் சொல்லட்டும் பார்ப்போம். இவர் ஜீவான்மாவைப் பூரண மென்கிற மதத்தை மெய்யென்று நம்பியொழுகுஞ் சீலர். பூரண ஆன்மா ஏகதேசமான சரீரத்தில் அடங்குவ தெங்ஙனம்? அதுவே பூரணமாகிறபோது தேகமாகிய பொருளி

ருக்கவிடமேது? பலகோடிஜீவான்மாக்களிருப்பதால் எந்த ஆன்மா இவருடைய சரீரத்தைத் தாங்குகின்றது. இவரது பூரண ஆன்மாவில் பலகோடி பூரண ஆன்மாக் களுமிருப்பதால் இவருடைய ஆன்மாமாத்திரந் தாங்குகின்றதென்று எங்ஙனங் கூறத்தகும்? பூரண ஆன்மா ஆணவத்தால் கட்டுண்டு ஏகதேசப்பட்டதென்னின், ஆணவ மலம் இருளாகலின், அது ஞான மயமான ஆன்மா முன் தலைகாட்டுமா? ஒளி ரூபமான கண்ணை யிருள் மறைப்பது போல் மறைக்குமென்னின் ஒளியை யிருள் மறைப்பது நிஜமானால் சூரியனையும் விளக்கையும் கண்டு இருள் தலைகாட்டாதோடுவதேன்? இதனாலேயே கண்ணுக்கு ஒளி யில்லையென்பது வியக்தமாகின்ற தன்றா? கண்ணுக்கொளியில்லையென்று நாமும் ஆரியனும் இவரோடு செய்த போரில், இவர் முதுகு காட்டியோடின வோட்டம் ஓட்டமாய்ப் போய் விட்டதன்றி, திரும்பக்காலே யெழவில்லை யென்பதெவரும் அறிந்த விஷய மன்றா? சூரியன் விளக்கு முதலிய வியற்கை யொளிப்பொருள்களை இருள் மறையாமை யானும் இருளை அவைகள் ஓட்டுகின்றமையானும் கண்ணை இருள் மறைக்கின்றமையானும் கண் இருளையோட்டாமையானும் கண்ணுக் கொளி யின்றென்பதுவே திண்ணமென்பதாம். இருள், ஒளிமயமான சூரியனை யெங்ஙனம் மறைக்கவில்லையோ, அங்ஙனமே அஞ்ஞானமென்னும் இருள் மயமான ஆணவம், ஞானமென்னும் ஒளிமயமான ஆன்மாவை மறைக்கவே மாட்டாது. மறைத்ததாக வைத்துக்கொண்டாலும் பூரண ஆன்மா ஏகதேசப்படுவதும் பட்டுச்சிறுதேகதில் அடங் குவதும் எங்ஙன கூடும்? பெரிய வஸ்திரத்தில் ஒருபக்கத்தில் சிறிய கறுப்பு மைபடின் அவ்வஸ்திரஞ் சிறிதாய்ப்போமா? அல்லாமல் சிறு பொருளில் அடங்குமா? சிறிதாய்ப் போதலும் சிறுபொருளில் அடங்குதலுங் கூடாதன்றோ? நிற்க, ஆணவம் ஆன்மாவை மறைத்த தென்பதில் ஒருபக்கம் மறைத்ததா? எல்லாப் பக்கங்களும் மறைத்ததா? ஒருபக்கம் மறைத்த தென்னின் மற்றப்பக்கங்களில் ஒளிக்குக் குறை வில்லையே. எல்லாப்பக்கங்களையும் மறைத்தென்னின் ஒளியுள்ள பொன்னை யொருபானையில் வைத்து மூடிவிட்டால் தனது பொன் தன்மைக்காவது பொன் னொளிக்காவது தன் வரையில் பாதக முண்டுகொலோ? சூரியனைப் பலபக்கங் களிலும் மேகங்கள் மூடி விட்டால் சூரியன் தன் வரையில் தன் பிரகாசத்தில் குறைவுபடானே. அது போல ஆன்மாவும் தனது ஞானப்பிரகாசத்திற்குறைவுபடாதே. ஆணவம் அணு அணுவாய் உள் நுழைந்து மறைக்குமென்றாலும் அணு அணு வரையில் ஞானத்துக்குக் குறைவில்லையெனக் கூறுதற்கிடனாகி மொத்தத்தில் எல்லா அணுக்களும் ஞான வடிவாகவே அதாவது ஆணவத்தால் மறைவுபட வில்லையெனவே சொல்லற் கிடனாம். ஆணவம் அணு அணுவாய் உள் நுழையு மென்று சொல்வதில் ஆன்மா ஆன்மா அணு அணுவாய்ப் பிளவுபட்டு ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் பல்லாயிரங் கோடி ஆன்மாக்களாம். ஆன்மாக்களாகிறபோது அவைக ளினது சஞ்சித ஆகாமிய பிராரத்துவ கருமங்களும் அவைகளுக்குரிய சரீராதிகளும் அத்தனை கோடிகளாகும். அப்போது ஈசுவரனது தொழிலும் அங்ஙனமாக விரியும். ஒரு ஆன்மா பல ஆன்ம அணுக்களாகப் பிரியுமென்பதில் எது பிரிதலுடையதோ அல்லது பிரிகிறதோ அது ஒருகாலத்திற்கூடியே யிருந்திருக்கவேண்டும். ஒரு ஆன்மாபலகோடி ஆன்மாகளாகிறபோது அவையெல்லாம் தனித்தனிச் சரீரமெடுத் துச் சநந மரண சமுசாரத்திற்சுழன்று நரகசொற்கபலன்களை அனுபவித்து முத்திக்கு வழிதேடவேண்டும். அநாதிதொட்டுள்ள இப்போதைய ஆன்மாக்களே சிருட்டியொ ழிய முத்தியடையாதபோது ஒவ்வொரு ஆன்மாக்களும் பலகோடிகளாகப்பிரிந்தால்

சிருட்டி யொழிவதெக்காலமோ! இவ்வளவும் இந்த ஆணவத்தினால் வந்த பெருமகர்த்தமாம்! அம்மம்ம கொடிது! கொடிது!! இப்படிப்பட்ட ஆணவத்தைக் கட்டுக் கடங்காமல் விட்டுவிடுவது ஈசுரனுக் கொருபோதும் அடுக்காது! அடுக்காது!! இது பையில் கடவுளான ஏகோவா, ஜீவர்கள் தன்னை வணங்கவொட்டாமற்செய்யப் பசாசைவைத்த கதைபோலா மென்க. இப்படிப்பட்ட சித்தாந்தத்தை மெய்யெனக் கொள்வதற்குக்காரணம் சுருதிநூற்பொருளை விசாரியாமையேயாம். அத்வைதத்தை அனுசரித்துப் பிரமமொன்றே மெய்ப்பொருளெனவும் ஜகஜீவ பரங்கள் அநிர்வசனீயப் பொருளெனவும் கொள்வாரேயாயின் இவ்வாறு அத்வைதிகளிடத்தில் அகப்பட்டுக் கொண்டு ஆந்தைபோல் விழிக்கவேண்டிய ஆவசியகமின் றென்க.

தேகத்தை ஏகதேசமான ஜீவன் தாங்குவதாய் அத்வைதிகள் கூற, பூரணப் பிரமந் தாங்குவதாய்ச் சொல்லக்கூடுமெனப் பொய்ம்மொழி புகன்றார். தம்பக்கத்தில் பூரணவான்மா தேகத்தையெங்ஙனந் தாங்குமெனக் கடாவி அதற்கு விடைகூறாது மறைத்தார். பிறர் விஷயத்திற் குற்றமற்றதைக் குற்றமாகக் கற்பித்தார்; தம் விஷயத்திற் குற்றத்தைக் குணம் போல் காட்டினார். இவ்வித மாறுபாடு செய்வதில் இவர் மிகு சமர்த்தர் போலும்!

வாசுதேவமனனம் அத்தியாரோபதிப்பகம்.

சாக்கிராவஸ்தையில் தூலசரீரத்தில் அபிமானியாயிருக்கிற சீவனுக்கு விசுவ னென்று பெயர்... சொப்பனாவஸ்தையில் சூட்சும சரிரத்தில் அபிமானியாயிருக்கிற சீவனுக்குத் தைசதனென்று பெயர்............. சுழுத்தியவஸ்தையில் காரணசரீரத்தில் அபிமானியாயிருக்கிற சீவனுக்குப் பிராக்ஞ னென்று பெயர்.

ஷை ஆத்மானாத்மவிசார நீருபகம்.

ஜீவர்களுக்குத் தானென்ற அபிமானவக முண்டாயிருக்கிறபடியாலும் சுயசரீரங்களில் அபிமானமிருக்கிறபடியாலும் ஈசுவரனுக்கு இப்படிப்பட்ட அபிமான மில்லாதபடியினாலும் லோகசம்ரட்சணார்த்தமாகவே யபிமானமிருக்கிறபடியாலும் சீவர்களுக்கும் ஈசுவரனுக்கும் பேதலட்சணமுண்டு.

பஞ்சதசப்பிரகரணம் நாடகதீபிகை.

உபாதிகளிற் பிரதிபிம்பித்துச் சரீரங்களிற் பிரவேசித்து விவகரிக்கிற சிதாபாச ன்றான் சீவன்.

கைவல்லியம் தத்துவவிளக்கப் படலம்.

உடம்பினுட் சீவனைப்பார்த்துபதேசமோதுவாரே. (18)

இவ்வுடல் மருவுஞ் சீவனிலங்குதைசதனென்றாவன். (31)

இவ்வுயிர்க்குத்தூலதநுவும் போகமுமுண்டாகக் காக்குமவ்வீசன் பஞ்சீ கரணங்கள் செய்தான்றானே. (40)

தூலமே மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய விசுவனாகும். (41)

வேதாந்த சூடாமணி.

சாற்றரிய சீவபேதங்கள் முறைவிசுவன்
றைசதன் பின் பிராஞ்ஞனெனப் பகர்ந்திடுலரவருள்
வேற்றுமை செய்தூலவுடல் வியட்டியபிமானி
விவகாரின் புத்திகதுவுறு சைதன்யன்
மாற்றரிய சிதாபாசன் விட்சேபரூபன்
வருபிரமாத்திருநுவல் கத்திருவொடு போத்திருவே
தோற்றியிடு விஞ்ஞான மயன் குடும்பி சரீரி
தொம்பத முக்கியன் முதலாயின விசுவனாமம். (37)

அவித்தையின் விம்பித்துள்ள ஆருயிர்நுகர்ச்சிக்காகத்
துவக்குறு காரியங்கடோற்றிட வெதிர்குறித்த
வவப்புறு மீசனோக்க மாத்திரத்துற்றலர்ந்து
பவப்படு காலமாகிய துகொடு பரிணாமித்து. (66)

ஞானவாசிட்டம் சுரகுகதை.

கரணமீரைந்து மன்னியசடமெனுங் கணக்கினானான்றித்
திரளெனக்கிலவுடன் முதனானலன் சேடமேதெனநோக்கில்.
விரவுசீவனே சேடமாமின்னதும் வேறொன்றாற் றெரிகின்ற
துரவிதான வேறொன்றினாற்றெரியுமீ துயர்ந்ததத்துவமாகா. (27)

ஷை பாசவிபாசன் கதை.

ஆசைவன் பாசத்திரளினாற் கட்டுண்டரும்பிணியீக் கடிக்கணுங்கி
யேசுறுபோகக்கதைகளான் மொத்துண்டிச்சை முட்கோலினாலுலைந்து
காசுறு கருமச்சேற்றிலேயழுந்திக் கடுஞ்சகக்காட்டிலே சுழன்று
வீசுமாமோகத்தளிர் நிழற்றுயிலும் வீரனே சீவனாமெருது. (2)

மேவுறுதுன்பப் பெருஞ்சுமைசுமந்து மீட்சி போக்கிவை யுடற்புண்ணா
யீவறுபிறவிக்குழியில் வீழ்சீவஎருத்தினை யிக்குழிநின்று,
மோவலின் முயல்வாலெடுப்பதேவலியாமுயர்ந்த ஞானிகளுறவுளதேல்,
நாவிகர் நாவாய் தருவபோல் ஊகம் நல்குவர் பவக்கடல் கடக்க. (3)

இந்த வேதாந்த நூற் பிரமாணங்களினாலே யெல்லாம் உடற்குளிருப்பதும் உடலைத்தாங்குவதும் உடலை அபிமானிப்பதும் சீவனென்றும் தனு கரண புவன

போகங்கள் ஈசுவரனால் சீவனுக்குக் கொடுக்கப்பட்டனவென்றும் பிரமத்துக்குச் சீவன் வேறென்றும் அறிந்து கொள்க.

ஆடிக்காற்றுப் பஞ்சுபோல் நமது சமாதானத்தாற் பறந்துபோம் படி "ஆன்மாவைப் பரிபூரணமென்றும், அதுதான் பிரமமென்றும் கூறுவது அபசித்தாந்தமாய் முடிந்தது" எனக் கூறி யிழுக்குப்பட்டார். எந்தச் சச்சிதாநந்த நித்திய பரிபூரணப் பொருளுக்குப் பிரமமெனவும் சிவமெனவும் சுருதியாதிகள் கூறுகின்றனவோ, அதே பொருளுக்கு ஆன்மாவென்றும் அச்சுருதியாதிகளே கூறுவதால் அச்சுருதி யாதிகளையே பிரமாணமாகக்கொண்ட அத்வைதிகள், பிரமம் அல்லது சிவம் என்னும் பதத்தைப் பிரயோகிக்கவேண்டிய இடத்தில் ஆன்மாவென்னும் பதத்தையும் பிரயோகிக்கின்றார்கள். இதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்களை முன்னரே காட்டி யுள்ளேம். இங்ஙனமாக அதை அபசித்தாந்தமெனக் கூறுவ தென்கொண்டோ! இவ்வாறு கூறிவிட்டுப் பின் வேதபாஹியராகாது தவிர்வரோ! இதன்பின்னர் “ஆன்மா வியாபகமுடையதென்பது அழிந்தது" என்றார். பிரமத்துக்கு மற்றொரு பெயராகிய ஆன்மா வியாபகமுடையதாகலினானும் அது சுருதி சம்மதமாகலினானும் அது ஒருபோதும் அழியாது. ஜீவான்மா அவ்வியாபக முடையதாகலின் அதை வியாபக மெனக் கொள்ளும் இவரது அவைதிக ஆபாசவாதம் இன்று நேற்றன்று, வேதந் தோன்றியவன்றே யழிந்தொழிந்ததென்றறிக. பிரமமான ஆன்மாவோ வியாபகம். அது வேத சம்மதமாகலின் அதைத் தடுக்க எவரானுமாகாது. ஜீவனோ அவ்வியா பகம். அதுவும் வேதசம்மதமாகவின் அதையுந்தடுக்க எவரானுமாகாது. இதன்படியே அத்வைதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். ஆதலால் அவர்கள்பேரில் அற்பமுந்தோஷ மில்லை. இவர்பேரில் தான் முற்றுந்தோஷம். இவர் பிரமத்துக்கு ஆன்மாவென்கிற பெயர் கூடாதென்பது போல் காட்டி அதற்குவேறாக ஜீவான்மாவைச்சொல்லி அதை வியாபகமென்று கூறுகின்றனர். இந்தக் குற்றத்தைப் பலவாறு நாமும் வேதாந்தியும் காட்டி மறுத்திருக்க, அதை நிவர்த்திசெய்து கொள்ள வகையின்றித் தம் குற்றத்தை அத்வைதிகளின்பேரி லேற்றிக் கூறுவது அடாது அடாது! தமது சித்தாந்தப்படி ஜீவான்மா பூரணமாகவும், அத்வைதிகளின் சித்தாந்தம் ஏகதேசமாகவு மிருக்க, அவர்கள் பூரணஞ் சொல்லுவதுபோல்காட்டி மறுக்கப் புகுவது, மகளுக்குச் சற்புத்தி புகன்று, தாய் விபசரிக்குந் தொழிலை மேற்கொண்டது போலாமென்க.

இனி ஒருவன் ஆகாயத்தைத் துண்டந்துண்டமாய் வெட்டுவேனென வீரமொழி புகன்று, வாள் கொண்டுவீசி, தன்னையே வெட்டிக் கொண்டு மாய்ந்தான் போல அத்வைதிகளுக் குரிமையல்லாததை யுரிமையாக வைத்து ஆசங்கை புரிய, அது அவர்கள் பேரில் தாக்காது தம்மையே தாக்கிய தொரு விந்தையை வரைவாம்.. அது அடியில் வருமாறு காண்க: - "இனி வியாபகம் அல்லது பூரணம் என்பது ஒன்றா யிருந்த பிரமம் பலவாக விரிந்த நிலைமையென்று அவர் பொருள் விரிக்கின்றனர். அங்ஙனமாயின், அது இப்போது விரிந்த நிலைமையினின்று மின்னு மதிகமாய் விரிதலுங்கூடும்" என வரைந்தமையே. இவ்வளவு தெரியா ஏழையை யொரு வாதியாகவைத்துப் பேசுவ தவமான மாயினும் அவருடைய மாறுபாட்டில் பேதையர் மயங்கிக் கலங்கா வண்ணம் பதில்விடுவது கடமையாகலின் அதுபற்றி விடை தருவாம். பிரமம் பலவாய் விரிந்ததென்கிறாரே. எவ்வாறு விரிந்தது? மண் வித்து விருக்ஷம்போலா? நீர் அலையாதல்போலா? கயிறு அரவாதல்போலா? இவற்றி

லெது அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தம்? மண்குடம் போலென்னின் மண்விகார முற்றுக் குடமாவதோடு மண்ணில்லா விடத்தில் வளைதலாதித்தொழில் அடைகின்றது. அங்ஙனமே பிரமம் விகாரமுற்றுப் பலவாதலோடு பிரமம் தானில்லா விடத்திலேயே பலவாக விரிதல் வேண்டும். இதில் பிரமம் விகாரப்படுவ தொரு குற்றம்; தானில்லா விடத்தில் விகாரப்படுகின்றதென்பதில் தானில்லா விடமிருப்பதுபற்றிப் பிரமம் அபரிபூரணமாவதொரு குற்றம். இவ்விரண்டு குற்றங்களையும் அங்கீகரிக்குங்கால் பிரமம் நிர்விகாரமெனவும், பரிபூரணமெனவுங்கூறிய சுருதிகட்கு விரோதமுண்டாம். வித்து விருக்ஷம்போலென்றாலோ இதிலின்னும் பெரும் தோஷமுண்டாகின்றது. வித்து விகாரப்பட்டு விருக்ஷமாவ தொன்று, வித்துத் தானில்லாவிடத்தில் விருக்ஷமாவதொன்று, வித்துடன் ஜலமுதலிய இதரபொருள்கள் சேர்ந்து விருக்ஷமாவதொன்று. இவ்வாறு உபமேயத்தை யொத்துப்பார்க்கின் பிரமம் விகாரப்பட்டு உலகாவதொரு குற்றம், பிரமமில்லாவிடத்தில் உலகாவதொருகுற்றம், பிரமத்துடன் ஜலமுதலிய பொருள்களைப்போல் ஏதோ சில பொருள்கள் சேர்ந்து உலகாவ தொரு குற்றம். இதனால் பிரமம் விகாரத்துவம் அபரிபூரணத்துவங்கள் அடைவதோடு, ஜலமுதலியனபோலச் சில பொருள்களைத் தேடவேண்டிய தத்தியாவசியகமாகின்றது. வித்து ஏகதேசமான அற்பப் பொருளாகலின் வித்தில்லா இதரவிடங்களில் ஜலமுதலிய பொருள்க ளிருக்கலாம். பிரமம் பரிபூரணமாகலின் வேறு பொருளிருத்தல் கூடாதென்பதாம். இத்துடனே வித்து சிறிதாயிருந்து பெரிதாவதுபோலப் பிரமமும் சிறிதாயிருந்து பெரிதாகவேண்டும். இனி நீர் அலையர்திகளாதல்போலப் பிரமம் உலகாக விரிகிறதென்னின் இதுவும் அநர்த்தமாகவே முடிகின்றது. யாங்ஙனமென்னின் நீர் விகாரமுற்று அலையாதிகளாகின்றன வென்பதொன்று, நீர் இல்லா விடத்தில் அலையாதிகளாகின்றன வென்பதொன்று. இங்ஙனமே பிரமம் விகாரமுற்று உலகாதலொன்று, பிரமமில்லாவிடத்தில் உலகாதலொன்று. இதனாலும் பிரமம் விகாரமும் அபரிபூரணத்வமும் பெறுகின்றது. ஆதலால் இவ்வுபமானமும் பசையற்ற வுபமான மாம். இவைபோலப் பல குற்றங்க ணிகழ்வதால் இவ்வித வுபமானங்கள் சொல்லாமல் அத்வைதிகள் விவர்த்த உபமானமே சொல்லுகின்றார்கள். விவர்த்த உபமானத்தி லிவ்வித குற்றங்க ளேதுமில்லை. விவர்த்தோபாதானங்களாவன கயிற்றரவு, கானனீர், இந்திரசாலப்பொருள், சொப்பனவுலகு முதலியனவாம். பிரமம் பலவாய் விரிந்ததென்பது: மண்கடம், வித்து விருக்ஷம், நீர் அலையாதிகள் போலன்று; கயிற்றரவு முதலாயின போலா விவர்த்தோபாதானத்திற் காரணத்திற்குப் பங்கமில்லாமல் காரியம் விரியும். கயிறு அரவாய் விரிந்ததென்னின் அரவு தோற்றமானதால் கயிற்றுக்கு யாதொரு பாதகமு மில்லை. இவ்வகையே கானனீர், இந்திரசாலப்பொருள், சொப்பன வுலகு முதலனவா மென்க. வேதமுதலிய நூல்களும் பிராசீனச்சான்றோரும் உலகு பொய் யென்றும், உலகிற்குப் பிரமம் விவர்த்தோபாதான காரணமென்றும் கோஷ்டிக்கவும் நாமும் பிறரும் இவர்க்கும் இவர் பக்ஷத்தார்க்கும் கிளிப்பிள்ளைக்குச் சொல்வதுபோலப் பத்திரிகைகள் வாயிலாகப் பன்முறை யோலமிட்டுச் சொல்லியும் பின்னும் ஆரம்ப பரிணாம வாதமாய் அத்வைதிகள் கூறுவதுபோலக் கூறி, தமது பேதைமையைத் தாமே பலரும் நகைக்கப் பகிரங்கமாய்ப் பத்திரிகையிலெழுதிக் காட்டிக்கொள்வது மரனத்தை யுயிர்போல் கருதும் உத்தமர் செய்கை யன்று.

அத்வைத தூஷண பரிகாரம்

பிரமம் எல்லாமாய் விரிந்ததென்னின் பொருளாய் விரிந்ததென்பது அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தமன்று. கயிறு அரவாயிற்று, கானனீராயிற்று, இந்திரசாலசத்தி பலபொருளாயிற்று, மனம் சொப்பன வுலகாயிற்று என்பதில் கயிறு முதலியன அரவு முதலியனவாதல் தோற்றமேயன்றிப் பொருளல்ல. இதுதான் அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தம். கயிறு அரவாதற்கு முன்னரும் அரவாகும் போதும் அரவில்லையெனத் தெளியும் போதும் கயிறு கயிறாகவேயிருந்தது. அது விகாரப்படவுமில்லை; காரியப்படவுமில்லை; விரியவுமில்லை; குவியவுமில்லை. யாவுந் தோற்றமாய்ச் சொல்லப்படுகின்றன. அவ்வாறே பிரமம் உலகாய்த்தோற்றும் அவசரத்திலும், உலகு தோற்றம் ஒழிந்த பின்னரும் பிரமம் பிரமமாகவே யிருந்தது. அதற்கு யாதொரு ஆனியுமில்லை; விரிந்ததெனப் பூர்வபக்ஷமாய்ச்சொல்லினும் சித்தாந்தத்தில் விரிந்ததுமில்லை; குவிந்ததுமில்லை. விரிந்ததுபோல் காணப்படுவதும் தோற்றம். குவிந்தது போலக் காணப்படுவதுந் தோற்றம். கானனீர் இந்திரசாலம் சொப்பனவுலகு முதலிய விஷயத்திலும் இவ்வாறே காண்க. சொப்பனவுலகுக்கு மனம் விவர்த்தோபாதான காரணம். அம்மனத்தில் ஓர் சத்தியுள்ளது. அது அவாந்தரசத்தி; அன்றிப் பின்னாசத்தி. அந்தச்சத்தி மனத்திற்கு வேறுமல்ல; அது மனமுமல்ல. அச்சத்தி சத்துமல்ல; அசத்துமல்ல; சதசத்துமல்ல; அனிர்வசனீயமாம். அந்தச் சத்தியினின்றும் சொப்பனவுலகு தோற்றுகின்றது. பின்னாசத்தி யென்பதற்குக் காரணம் சொப்பன வுலகில் பல ஜீவர்களுக் குண்டாகும் சுகதுக்கங்கள் மனத்தைத் தாக்காதிருப்பதேயாம். அப்படியிருந்தும் மனத்தைவிட அச்சத்தி வேறா யிராமையின் அதை மனத்திலடக்கி, சொப்பன வுலகிற்கு மனம் முதற்காரணமெனச்சொல்ல இடமாகின்றதோடு, சொப்பனவுலகு சத்துப்பொருளாயிராமையின் சொப்பனவுலகிற்கு மனம் விவர்த்தோபாதான காரணமென்றுஞ் சொல்ல விடமாகின்றது. அங்ஙனமே பிரமத்தின்கண் ஓர் சத்தியுள்ளது; அது அவாந்தரசத்தி; அன்றிப் பின்னாசத்தி. அந்தச் சத்தி பிரமத்திற்கு வேறுமல்ல; பிரமமுமல்ல, அந்தச் சத்தி சத்துமல்ல; அசத்துமல்ல; சதசத்துமல்ல; அநிர்வசனமாம். அந்தச் சத்தியினின்றும் இச்சாக்கிர வுலகுண்டாயிற்று. அந்தச் சத்திதான் மாயாசத்தி. அது பின்னாசத்தி யென்பதற்குக்காரணம் அதினின்றுந்தோன்றிய இச்சாக்கிர வுலகிலுள்ள ஜீவர்கள் அநுபவிக்கும் இன்பதுன்பங்கள் பிரமத்தைச் சாராமையே யாம். அப்படியிருந்தும் அம்மாயாசத்தி பிரமத்தை விட வேறாயிராமையின் அதைப்பிரமத்திலடக்கி, சாக்ரவுலகிற்குப் பிரமம் முதற்காரணமென்று சொல்ல இடனாகின்றதோடு, சாக்ரவுலகு சத்துப்பொருளாயிராமையின் சாக்ரவுலகிற்குப் பிரமம் விவர்த்தோபாதான காரணமென்றுஞ் சொல்லற்கிடனாகின்றது. உண்மையில் பிரமம் உலகாகவுமில்லை; உலகாக விரியவுமில்லை; மீண்டும் பிரமமாகவு மில்லையென்பதே யுண்மை. இம்மாதிரி இப்போது மாத்திரமன்று, பலவருஷங்களாகப் பலமுறையிலும் நாமும் பிறரும் எழுதியிருக்கின்றோம். அதிலும் பன்னிப்பன்னி இவர்புத்தியில் தைக்கும்படி அழுத்தி அழுத்திச்சொல்லியிருக்கின்றோம். அவ்வாறு சொல்லியும் சோ. நாய்க்கர் புத்தியிலேறவில்லை. தடித்தபுத்தியாயிருக்கின்றது. அன்றித்துவேஷபுத்தியை வைத்துக் கொண்டு மிருக்கின்றார். வேதாதிகளைத் தூஷித்து அவைகளுக்கு மாறாகப் பேசுகின்ற விவருடைய புத்தியில் ஷை நுட்பவிஷயங்கள் படுவது கஷ்டந்தான்.

சூதசங்கிதை எக்யவைபவகண்டம்
சூதகீதை விசேஷ சிருட்டியுரைத்த அத்தியாயம்.

கருத்தாவாயபரசிவன் றன் மாயையொடுவேற்றக்கலப்பற்
றிருப்பானெனினும் பூருவகற்பத்தினியைவாசனையானுங்
கருச்சாய்த்துயர்ந்தீர் செறிகாலகருமானுகுண மதாயும
தருக்காநின்றமாயைக்குந் தனக்கும்பேதங்கற்பிப்பான். (2)

அறையாநிற்குங்கற்பிதமானது வாத்துவமல்லாமையால்
குறைதீர்ந்தீர்கற்பிதபேதம் கூறுஅபேதம்பாதியா
திறைபின்பூருவேட்சண வாசனையாலீட்சிதாவுமாய்
மறைதன்மாயையொடுகூடி மாயாகுணபேதங்களால். (3)

திரிமூர்த்திகளைப்படைத்தவர்க்குந் திகழந்தரியாமியாயிருப்பான்
றுரிசிலவரும்பரதத்துவ வபேதத்தான்முத்தொழில் செய்வா
ருரியவிசேடரூபத் தொவ்வொருவரொவ்வோர்காரியத்தைப்
பிரியமருவச்செய்வார்கள் பேணியுணர்மின்மாதவத்தீர். (4)

நிருமலசிவன்றன்மாயையாற் கனாப்போனிருமிக்கப்பட்டனவெல்லாம்
மருவுகாரியங்காரணத்திற்கு வேறாகாமையின்மாயைரூபந்தான்
பெருகுமாயையும்மற்றதிட்டானமாகும் பிரமத்தின்வேறானதன்று
குருபரனருள்கைக்கொண்டு முக்குறும்புங்கொன்றுயர்ந்தோங்கியமுனிவீர். (5)

தத்துவஞானத்தாற்பரசிவமே சகமாயைசீவன்முன்னான
கொத்துறுசொரூபமாகவேதெரியும் குறித்திடின்வேறொன்றுமிலைச்ச
கத்துவேறாகப்பார்ப்பவன்பந்தக் கடுந்தளைநீங்குறானென்றும்
பொத்துமாமலத்தினீங்கியின்னருளைப் புணர்ந்தின்பமார்தருமுனிவீர். (12)

ஷ ஷ ஷ சருவவேதாந்த சங்கிரகமுரைத்த அத்தியாயம்.

படர்சமுசாரக்கேதுவாம்மாயை பகர்பிரதீதியினாலே
தொடர்தருசத்தாயேயிருந்தாலும் துலங்குறுபரமார்த்தமாக
அடர்புலனவித்தஅந்தணீர்சத்து விலக்ஷணமானதேயதுவுஞ்
சுடர்பரசிவத்தின் வேறன்றாலென்று சொல்லுவர் நல்லவர்மாதோ. (4)

ஷ சத்தாவிசாரமுரைத்த அத்தியாயம்.

அத்தகுசத்தாவாகியபிரமமம் மமண்கடாதியானாற்போற்
சுத்தமாமுனிவீர்பற்பலவான சொரூபங்களாய்ப்பரிணமிக்கும்
உத்தமப்பிரமம்பவஞ்சமாய்த்தோன்ற லொளிதருசுத்திவெண்பொன்னாய்
வித்தகமுறத்தோன்றிடுதலே போலும் வேதமுமிங்ஙனமுரைக்கும். (6)

ஷை பிரபஞ்சவாரோபமுரைத்த அத்தியாயம்.

பரமவான்மாவின்றனகண்டசொரூபத்தினதன்சத்தியாலே
சுத்தசேதன அசேதனவிபாகந்தொகுமாறுகற்பிக்கப்பட்டதாலோ. (3)

ஷை வேதார்த்தத்தை யுரைத்த அத்தியாயம்.

அபாவமாமனையமாயை மாற்றருஞ்சதசத்திற்குப்
பின்னமாய்வயங்குமாலோ. (6)

யசுர்வேதம் சர்வசாரோப நிஷத்.

12. மாயை யென்பது யாது?

இருக்கிறவளுமல்ல; இல்லாதவளுமல்ல;
அவ்விரண்டுங் கலந்தவளுமல்ல.

சிறந்த இப்பிரமாணங்களினாலே நாம் மேற்கூறியவைகளெல்லாம் உண்மை யென்றும் வைதிக சித்தாந்தமென்றும் விளங்குகின்றன.

மனிதசஞ்சாரமே யில்லாத வொரு தீவுக்கு ஒருவன மாலைப் பொழுதில் சென்று அங்கிருந்த ஒரு குற்றிமகனைக்கண்டு இந்தத் தீவில் மனிதன் கிடையாதே, அங்ஙனமாக எப்படி அம்மனிதன் இங்கு வந்தான் என்கிற மிகப்பெரிய ஆசங்கை அவனுக்குத் தோன்றிற்றென வைத்துக்கொள்வோம். அதுபோல இந்தச் சோமசுந்தர நாயகருக்குப் பெரியதொரு ஆசங்கை தோன்றி யிருக்கின்றதாம். அந்த ஆசங்கை யைக் கேட்டாலோ இனி யிதற்கியாது செய்வதென அத்வைதிகள் எலிவளையிற் றான் போய் ஒளித்துக்கொள்ளவேண்டும் போலும் அது அப்படிப்பட்ட ஆசங்கை. அது ஷை தீவில் மனிதன் எப்படிவந்தான் என்கிற ஆசங்கையைப் போன்றது தான். அந்த ஆசங்கையைக் கூறி விடை அளிப்பாம்.

“ஒன்றாயிருந்த அது பலவான காரணம் யாதென்னு மாசங்கை யுண்டாம்” என்றமையே யாசங்கையாம். இத்துடனே "பலவென்னும் பிரசங்கமுண்டாகுகையில், ஒன்று கெடுதலும் அவர் மதத்துக் கிடர்தேடியதாம்" என்றுங் கூறினார். இதைப் பரியாலோசிக்கையில் சோ. நாய்க்கர் கள்ளங் கவடுதெரியாத பேதையரிற் பேதையரென்றே விளங்குகின்றது. பேதையர் என்று மாத்திரஞ் சொல்லாமற் பேதை யரிற் பேதையர் என்று கூறியதென்னெனின் அத்வைதிகள் காரியத்தைத் தோற்ற மாய்ச் சொல்வதை யறியாது பொருளாய்ச்சொல்வதாய்க் கருதிப் பேசுவதால் பேதையரென்றும் இந்த ஆக்ஷேபம் தமது மதத்துக்கும் ஆக்ஷேபமாயிருப்ப தறியாது பேசுவதால் பேதையரிற் பேதையரென்றும் கூறினாமென்க. முன்பு முன்னையதுக் குச் சமாதானமும் பின்பு பின்னையதிலுள்ள ஆசங்கையையுஞ் சொல்வாம்.

மண் பலபாத்திரங்களாய் விரிந்ததென்றுகொண்டாலும் எங்கும் இருப்பது மண்தானே. மண்ணை விட்டுப் பாத்திரங்கள் இருக்கின்றனவா? தோற்றமான

பாத்திரங்களெல்லாவற்றிற்கும் பொருள் மண் தானே. கானல் நீர் அலையாதிகளாய் விரிந்தாலும் கானலுக்கு நஷ்டமுண்டோ? உண்மையில் கானனீராயிற்றோ? நீர் பொய்யானபோது கானல் நீராய் விரிந்ததென்பதும் பொய்யன்றோ? கானல் உண்மைப் பொருள்; நீர் அலையாதிகள் தோற்றப்பொருள். அங்ஙனமே பிரமம் உண்மைப் பொருள்; பஞ்சபூதவுலகு தோற்றப் பொருள். யதார்த்தப் பொருளில் பொய்ப் பொருள் தோற்றுகின்ற தென்னின் அல்லது விரிந்தது என்னின் யதார்த்தமாய் விரிந்தது என்று கொள்ளும் அறிஞரு முளரோ? கானல் நீர் அலை யாதிகளாய் விரிந்ததென் றொரு அவசரத்தில் சொல்லப்பட்டாலும் யதார்த்தத்தில் கானல் நீராகவாவது அலையாகவாவது துளியாகவாவது ஆனதில்லையென்ப துண்மையாம. மனம் சொப்பனப் பிரபஞ்சமாக விரிந்ததென ஒரு அவசரத்தில் சொல்லக்கூடுமானாலும் மற்றொரு அவசரத்தில இல்லையென்றே சொல்ல வேண்டுவது சத்தியம், பிரமம் இங்ஙனமே பஞ்சபூத பௌதிகங்களாக விரிந்ததென்று சொன்னாலும் உண்மையில் அவ்வாறு விரியவில்லை யென்பதே துணிவு. பிரமத்தில் அவாந்தரமாயிராநின்ற பின்னா சத்தியானமாயை விரிதலே யுலகு; குவிதலே சத்தி அல்லது சத்தியையுடைய பிரமம். அந்தச்சத்தியும் தோற்றமே; உண்மையல்ல.

பலவானால் ஒன்றுகெட்டுப்போம் என்கின்றாரன்றோ? ஒன்றுபலவாவதில் ஒன்று கெட்டுப் பலவாவதுமுண்டு; ஒன்று கெடாமல் பலவாவதுமுண்டு. அது யாங்ஙனமென்னின, வித்து : இலை, துளிர், அரும்பு, பூ, பிஞ்சு, காய், பழ முதலியனவாவது ஒன்று கெட்டுப் பலவாவது; அதாவது வித்துக்கெட்டுப் பலவாவது. வித்துக்கெடாது இலை முதலியன வாகா. அத்துவிதிகள் பிரமம் பலவாகிறதென்றால், இவர் வித்து இலை முதலிய பலவாதலைச் சொல்லக்கருதிக் குற்றம்கூற வருகின்றார். இது அத்வைதிகளுடைய கொள்கையன்று. பின்னை யாதென்னின் கானல்: நீர் அலையாதிகள் ஆதல்போலாம். இது தான் அத்வைதிகளு டைய கொள்கை. அத்வைதிகள் உலகுக்குப் பிரமத்தை விவர்த்தோ பாதானமாகக் கூறுகின்றவர்களானதாலும் உலகு அனிர்வசனீய மென்று கூறுகின்றவர்களான தாலும் கானல் நீர் முதலிய திருட்டாந்தங் கூறுகின்றவர்களானதாலும் ஒன்றுகெட்டுப் பலவா தலென்று கூறுங் கூற்று அத்வைதிகளுடைய கூற்றன் றென்பதாம்.

சோமசுந்தரநாயகர் துரிய சிவனிடத்தினின்றும் சிவனடியார் வந்தார் அல்லது வருவார் என்று சொல்லி, அதன் விஷயமாக நாம் ஆசங்கித்த ஆசங்கைகளுக்கு எதிர்பேசா தடங்கிவிட்டசங்கதி யெவரும் அறிந்திருக்கின்றனரன்றோ? அப்படிச் சொன்ன சோ. நாய்க்கர். ஷை சிவனிடத்தினின்றும் சபாபதி, உமாமகேசுவரர், காபாலி, தக்ஷிணாமூர்த்தி, ஸ்கந்தர், விநாயகர் முதலிய திருவுருவங்கள் விரிந்து தோன்றி னவாக யாதொரு ஆக்ஷேபமில்லாமல் ஒப்புக்கொள்வாரென்பதற்கையமில்லை. ஷை உருவங்கள், துரிய சிவனான வொருபொருளினிடத்துத் தோன்றினவால் அவ்வொரு பொருள் அதாவது சிவனாகிய ஒரு பொருள் கெட்டுப்போய்த்தானே ஷை சபாபதி முதலிய வுருவங்கள் தோன்ற வேண்டும். திருவிளையாடற்புராணத்தில் ஞான சொரூபியாயிருக்கும் பரமசிவன், மிருகசரீரங்களி லொன்றான பன்றியுரு வெடுத்து, பன்றிக்குட்டிகட்குப் பால் கொடுத்ததாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றதே. இதில் ஞான

சொரூபியான பரசிவன் பன்றியாய் வரும் போதும் பரசிவன் தனது ஞானவடிவங் கெட்டுத்தானே அஞ்ஞான வடிவான பன்றியுருவெடுத்து வந்திருக்கவேண்டும். ஞானம் அதன் விரோதமான அஞ்ஞானமாகிறதானால் ஞானங்கெட்டுத் தானே அஞ் ஞானமாகவேண்டும். கெட்டு ஆகும் போது ஞானமே யில்லாமற்போகுமே. ஞானமே யில்லாமற்போகுங்கால் அதை யபேதமாகவுடைய பரசிவனு மில்லாமற்போவரே. அதுமாத்திரமா? பன்றி காரியமாதலாலும் காரியம் அழிவுபாடுடைய தாதலாலும் காரியம் பொருளின்றித் தோற்றமுடைய தாதலாலும் பன்றி யப்போதே யில்லாமற் போயிற்றாதலாலும் இப்போதும் பன்றி அபாவமாதலாலும், பன்றியுருவமான காரிய பரமசிவனும் இல்லாமற்போவரே. இங்ஙனமாகக் காரண சிவனுங் காரிய சிவனு மில்லாமற் போவாராயின் இவர் நாஸ்திகராகத் தடையாது? இவர் நாஸ்திகராகுங் கால் இவர் வணங்குவ தியாரை? வணங்கச்சொல்வது எவரை? இவர் நாஸ்திகரா வது ஒருவகையிலா? எந்தவகையிலும் நாஸ்திகராய்ப் போகின்றனரே அத்திப்பழத் தைப்பிட்டால் அத்தனையுஞ் சொத்தை யென்பதுபோல் இவர் எதைப் பேசினாலும் நாஸ்திகமதமாகவே முடிகின்றமைக்கு எவர்தான் விசனமுறார்! அந்தோ! அந்தோ! இவரது நாஸ்திகநிலைமை மிகப்பரிதாபமான நிலைமை யென்பதாம்! இவர் மசகக் கடிக்கஞ்சி வேங்கையின் வாய்க்கிரை யாவார்க் கினமாவர்போலும்! பிறரை ஆக்ஷே பிக்கவந்து இந்த விஷயத்தில் தமக்கு என்ன கதியைத் தேடிக்கொண்டார் பாருங்கள்? வேதாகமசாஸ்திர வுண்மைகளை யழிக்கவந்தவராகலின் இவர் நிரயத்துன்பத்திற் காளாவாரென்பதிலையமில்லை. சாக்ஷாத் சிவபிரானுக்கே தாம்பூலம்பிடித்து நாஸ் திகராகத்தான் இப்படிப்பட்ட கேள்வி கேட்க ஆரம்பித்தார். ஒன்று பலவானால் ஒன்று கெடவேண்டுமென்பது அவர் சித்தாந்தமானதால் இந்தச்சித்தாந்தப்பிரகாரம், சிவன் சபாபதி முதலிய திருவுருவங்களாங்கால் சிவனேயில்லாமற் போகவேண்டுமே. அந்தச் சபாபதிமுதலிய திருவுருவங்கள் மானிடசட்டை தாங்கிக்கொண்டு அடியார் களுடைய அநுக்கிரகார்த்தம் மானிட வுருவாய் வருங்கால் அந்தச்சபாபதிமுதலிய திருவுருவுகளுக்கும் அபாவமுண்டரகவேண்டும்; ஷை உருவுகள் காரியமானதினா லும் காரியம் அழிவுடைய தாதலாலுமென்க. ஒன்று மற்றொன்றாமாயின் முதலுரு வுக்கு நாசம் வரவேண்டும் போலும். நாசம் வராதபடி மற்றொன்றாகாது போலும். இது சோ. நாய்க்கர் படித்தபடிப்பு. இந்தப்படிப்பைச் சொல்லிக்கொடுத்தகுரு இவருக் கண்ணனாகத்தானிருக்கவேண்டும்.

இது ஒருபக்க மிருக்கட்டும். அவர் மதத்தில் மாயையென்பது ஒருபொருள். அதுகாரணப்பொருள். அது பஞ்சபூத காரியமாய் விரிந்ததென்ப தவர்மதம். அது விரிந்ததென்னில் தானில்லா விடத்திற்றானே விரிய வேண்டும். அது கெட்டுத் தானே யுலகாக வேண்டும்; இப்போதிருக்கிறவுலகும் மாயை கெட்டுத்தானே வந்திருக்க வேண்டும். அப்படியானால் இப்போது மாயையில்லையென்று சொல்ல வேண்டுமே. சொன்னால் இவ்வுலகு இலயகாலத்தில் எதில் இலயமாகும்? இலயமா தற் கிடனின்றே, பால்கெட்டுத் தயிரானால் பின்னும் பாலாகாமல், போசப்போக வேறு வேறு பல வடிவங்களாய் மாறுவது போல, இவ்வுலகும் மாயையாகாமல் போகப்போக வேறு வேறு பலபல வடிவமாய்த் தானே மாறுமென்று சொல்ல வேண்டும். இது இவர்க்குடன்பாடாமா? உடன் படின் இவர் மதத்துக்குப் பங்கமாகுமே. இவற்றினாலே யெல்லாம் இவர் ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபம் அத்துவித மதத்தைத் தாக்காமல் திரும்பிப்போய் இவர் மதத்தையேதாக்கித் தூரிகரணஞ் செய்து விடுகின்

றதே. இவருக்குப் பிறர்மதத்தைக் கண்டிக்க வேண்டுமென்கிற ஆசை நிரம்ப விருக்கின்றது. அந்த ஆசையால் கண்டிக்க வருகிறார். ஆனால் அது பிறர் மதத்தைக் கௌரவம் செய்து. விட்டுத்திரும்பிவந்து தம்மதத்தையே நாசம் செய்து விடுகின்றது. இவர் ஆக்ஷேபிக்கும் ஆக்ஷேபங்களெல்லா மிவர் மதத்துக்கே தீங்கு செய்வதா யிருப்பதை யிவரறியாமற்போகின்றனரே!

பின்னும் இதன்பேரில் பிரமத்துக்கே தாம்பூலம்பிடிக்கவும் பின்னும் நாஸ்திகராகவுமெண்ணிப் பிரமத்தைச்சுட்டிய பொருளிருக்கிறதென்றும் அதனால் பிரமம் ஒருபொருளும்பிரமமெனச்சுட்டியதொரு பொருளும் இருக்கின்றனவென்றும் ஆதலால் ஷை இரண்டு பொருளும் ஒன்றாவதில்லையென்றுங் கூறி, இதனால் தமது இரட்டைச்சித்தாந்தம் பாசாய்விட்டதென்றும் ஐயிக்கப்பட்டுப்போயிற்றென்றும் அற்ப சந்தோஷப்படுகின்றார். இவர்க்குச் சுயபுத்தி கிடையாது. இவரது முன்னோர் அப்போது எழுதிவைத்த நூலை யுருப்போட்டுக் குருட்டுப்பாடம் பண்ணி மறவாமல் ஒப்புவிக்கின்றார். இவர்மாத்திரமல்ல; இவரது கூட்டாளிகளும் இப்படியே குருட்டுப் பாடம் பண்ணி யொப்பிவிப்பதில் வெகுதிறமைசாலிகள். இவ்வண்ணமே கோபா - சபாபதி நாவலரும் ஒப்பிவித்தார். இவர் ஒரு மாதிரியாய் ஒப்பிவித்தார்; அவர் ஒரு மாதிரியாய் ஒப்புவித்தார். அவருக்குச் சமாதானங் கிடைத்துவிட்டது. அதுவே யிவருடைய கேள்விக்குஞ் சமாதானமாய்விட்டது. அப்படியிருந்தும் அதன் பேரில் பூர்வபட்சம் பண்ணிப்பேசாமல் அதையே பேசுவதால் குருட்டுப்பாடம் பண்ணி ஒப்பிவிக்கிறாரென்ப துண்மையாகின்றது. சுட்டிக்காட்டிய தொருபொருளும் சுட்டப்பட்ட தொருபொருளு மிருக்கின்றன வெனக் கூறி, இரண்டு மொன்றாயிருத்தல் யாங்ஙன மெனக் கேட்கின்றமையின் இரண்டும் இரண்டாகவே யிருக்கவேண்டுமென்ப தவர் சித்தாந்தமென் றாயிற்று. இவர்க்கு எங்குப்போனாலும் இரட்டை இரட்டையாகவே யிருக்கவேண்டும். ஒற்றையானால் சரிப்படாது. இவர் விருந்துக்குப்போனால் இரட்டையிலை போடவேண்டும். ஒற்றையிலை போட்டால் சாப்பிடமாட்டார். சொப்பனத்திற்கூட இவருக்கு இரட்டையில் வெகுபிரியமாயிருக்கும். சொப்பனம் பொய்தானே, அங்கு இரட்டையில்லாவிட்டால் முழுகிப் போவதென்ன வென் றிருக்கமாட்டார். அவர் சொப்பனத்தைச் சத்தியமெனக் கொண்டிருக்கும் சொப்பன தத்துவசாஸ்திரியாராகலின் அங்கும் தமது சித்தாந்தம் இரட்டையாகவே பலிக்க வேண்டு மென்றிருப்பார். அம்மம்ம இவரதியற்கை வெகு அற்புதம்! நாம் இது கடம், இதுபடமென்று சுட்டுகின்றோம். சுட்டும் போது சுட்டும் பொருள் நாம்; சுட்டப்படும் பொருள்கள் கடபடங்கள். அம்மாதிரிக் கடவுளை யார் சுட்டினார்கள்? யார் சுட்டுகின்றார்கள்? சுட்டப்படும் பொருளான கடவுள், நம்மால் சுட்டியறிவதற்குக்கடபடம் போல் காணப் படுகின்றனரோ? காணப்படுகின்றன ரென்னின் அவர் கண்ணால் சுட்டிக் காணப்படுபவரா? மனத்தினாற்சுட்டிக் காணப்படுபவரா? கண்ணால் சுட்டிக் காணப்படுபவரென்று சொல்வதற் கிடனின்று; அவர் கண்ணுக்கு விஷயப்படாமையாலென்க. மனத்தினால் சுட்டிக் காணப்படுபவரென்னின் கண்ணினால் கண்ட பொருளை மனம் நினைக்குமேயன்றி, தானே யொருபொருளையும் நினையாது. ஜீவனால் அல்லது ஜீவான்மாவினால் காணப்படுபவரென்னின் ஜீவான்மா கண்ணின்றியும் கண்ணின் வழியாக மனமின்றியும் காணுதலென்பது வெற்றுரையாம். ஆகவே, கடவுள் இந்திரியத்தினாலும் மனத்தினாலும் ஜீவான்மாவினாலும் காணப்படாதவரென்பது சித்தாந்தமாயிற்றென்க. கடவுள் காணப்படுவாரென்றேவைத்துக்கொள்வோம். காணப்படும்கடவுளும்,

காண்பானான புருஷனும் பின்னமா? அபின்னமா? கடமென்கிற சுட்டுப்பொருளும் அதைச் சுட்டிக் காண்கின்ற புருஷனும் பின்ன மாவதுபோல, சுட்டுப்பொருளான கடவுளும், சுட்டியறிகின்ற நாமும் பின்னப்பொருள்களாம். புருஷன் ஒரு இடத்திலி ருக்கின்றான்; கடம் ஒரு இடத்தி லிருக்கின்றது. இது போலக் கடவுள் ஒரு இடத்தி லும் நாம் ஒரு இடத்திலும் இருக்கின்றதாய் ஆகின்றது. புருஷ னிருக்குமிடத்தில் கடமில்லை; கடமிருக்குமிடத்தில் புருஷனில்லை. அங்ஙனமே கடவுளிருக்கு மிடத்தில் நாமில்லை; நாமிருக்கு மிடத்தில் கடவு ளில்லை, இதனால். கடவுள் அபரிபூரணரெனச் சித்தாந்தமாயிற்று. இந்தத்தோஷத்தோடொழிந்ததா? இல்லை இல்லை. இன்னும் பெரும் அநர்த்தத்திற் கிடமாகின்றது. எது சுட்டப்படும் பொருளோ, எது அறிபடும் பொருளோ அது சடப்பொருளாயிருக்க வேண்டும்; எது அறியபடும் பொருளோ அது சடப்பொருளாயிருக்க வேண்டும்; எது சடப்பொருளோ அது அசத்தா யிருக்கவேண்டும். (அது பற்றியே சிவஞானபோதம் உணருரு அசத்தென்று கூறுகின் றது.) கடவுளை அபரிபூரணரென்று சொன்னாலும் சொல்லட்டும். அதனால் அவ்வளவு தோஷ மில்லை. சடமென்றும் அசத்தென்றும் சொல்வது தான் பெருந் தோஷம். இவர் கடவுளைச் சுட்டுப்பொருளெனக்கூறி, இரட்டைச் சித்தாந்தத்துக்கு ஆஸ்பதந்தேடப்போய்க்கடவுளுக்கே தாம்பூலம் பிடிக்கின்றாரே! சடமென்றும் அசத்தென்றும் சொல்லிவிட்ட பிறகு கடவுளெனச்சொல்லிலென்? சொல்லா தொழி யிலென்? உலகமென்று சொல்வதற்குப்பதில் உலகைக் கடவு ளென்கிறார். சட இலக்கணமும் அசத்திலக்கணமும் உடையது உலகமேயன்றிக் கடவுளல்ல. நாஸ்திகர் எதை யுலகமென்று சொல்லுகின்றனரோ, அதையே இந்தச் சோமசுந்தர நாயகர் கடவுளென்கின்றார். நாஸ்திகர் உலகை யுலகென்று சொல்வதால் சத்திய வாதிகள்; சோமசுந்தர நாயக்கர் உலகை யுலகென்று சொல்லாமல் கடவுளென்று சொல்வதால் அசத்தியவாதி. நாஸ்திகர்க்கு நாஸ்திகவாதியென்று மாத்திரம் பேர். இச்சோமசுந்தர நாயக்கருக்கு நாஸ்திகவாதி யென்றும்பேர்; அசத்தியவாதி யென்றும் பேர். ஆதலால நாஸ்திகரை விட இவர் குறைந்தவராம். ஆகவே இவர் பரம நாஸ்தி கராகின்றார். நாஸ்திகர், தம்மை நாஸ்திகரென வுண்மையைச் சொல்வதால் அவர் யோக்கியர். இவர் அவரை விடப் பரம நாஸ்திகராயிருந்தும், தம்மைப் பரம நாஸ்திக ரென வெட்கத்தினாலோ, இன்னும் யாது காரணத்தினாலோ சொல்லிக்கொள்ள இஷ்டமில்லாவிடினும் வாளா நாஸ்திகரென்றாவது சொல்லாது, ஆஸ்திகரென்று சொல்வதால் அவர்போல யோக்கியராகார். ஆகாரென்பது திண்ணமாயிருக்க, ஆஸ்தி கரென்றும் அதிலுஞ்சைவரென்றும் சொல்லிக்கொண்டு வெளியில் வருவது பாமர ரும் பரிகசித்தற் கிடனாம். உண்மையில் பரம நாஸ்திகரும் பொய்ம்மையில் பரம ஆஸ்திகரும் அதிலும் பரமசைவரென விபூதி உருத்திராக்ஷ வேடம் பூண்டவருமான இந்தச் சோம. நாயக்கரைக்கொண்டு, தூத்துக்குடி சைவப்பிரகாச சமாஜத்தார் இலகு பத்திரமெழுதுவித்துக்கொண்டது, தாங்களும் பரமநாஸ்திகரென்று காட்டிக்கொள்வத ற்காகவேதான் போலும்! இந்தச்சோம - நாயக்கர் கடவுளைச்சுட்டுப் பொருளெனச் சொல்லப்போய் தாம் நாஸ்திகராவது மசகக்கடிக்கஞ்சிப் புலியின் வாய்க்கிரையான கதைபோலாமென்க.

கடவுளைச் சுட்டாமல் எப்படி வணங்குகின்றது, எப்படித்தியானிக்கின்றது எனின், கடவுளை அதாவது அவரது யதார்த்ததுரிய சொரூபத்தைச் சுட்டியறித லாகாது. அவரது சத்துவமாயா சம்பந்தமான சகளவடிவே வணங்குதற்கும் தியானித்

தற்கும் யோக்கியமாம். மாயையின்றி அவர் சகளமாய் வெளிப்படமாட்டார். அது பற்றியே

சூதகங்கிதை பரசிவசொருபா விசார முரைத்த அத்தியாயம்.

மறை முதல் தனக்கு நாமரூபங்கள் மருவுதலில்லையே யெனினும், கறையற விளங்கும் மாயையினாலே கற்பிக்கப்பட்டனவாகும், முறைகயச்சிவன் மாதேவன் முற்பெயர்களுருத்திரனா மங்களாகும், மறை பரம்பிரமமுதற்பெயர் பரத த்துவ வவிர் வாசகமால். (16)

ஷை பஞ்சப்பிரமவிசார முரைத்த அத்தியாயம்.

பரமசிவன் மாயையினாலே யைம்பிரம வுருவானான். (12)

வாயுசங்கிதை உருத்திரன் வெளிப்படும் அத்தியாயம்.

உறையு மாயையுடன் கூடியுறைவோய் நின்னைத்தொழுதிடுவாம். (4)

யசுர் வேதத்தில் கைவலியோபநிஷத்.

அவனே (அந்தப் பரமாத்துமாவே) மாயையினாலே மோகிக்கப்பட்ட அந்தக்கரணத்தை யுடையவனாய்ச் சரீரத்தையடைந்து சகலத்தையுஞ் செய்கிறான்.

சுக்கில யசுர் வேதத்தில் நிராலம்போபநிஷத்.

ப்ரம்மமே தன்னுடைய சக்தியாகிற பிரகிருதியானலே (ஈசுவரன் என்கிற) பெயரைவகித்து உலகங்களைச் சிருஷ்டித்து (அதிலே) அந்தரியாமியாய்ப் பிரவேசித்து ப்ரம்மாமுதலானவர்களுடைய புத்தி இந்திரியங்களுக்கு நியாமகனாயி ருப்பதினாலே ஈசுவரனாகிறான்.

திருவாசகம்.

மாயனே - மாயவன் அப்பரிமேல்கொண்டு.

என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றன. மாயையின்றித்துரிய சிவக்கடவுளுக்கு உருவமில் லை; உருவமில்லாவிடில் வணங்குதற்கும் தியானித்தற்கும் இடனில்லை. கடவுள் சுட்டி அறியப்படாதவரென்பதற்கும் அளவைக்குட்படாதவரென்பதற்கும் வேண்டிய பிரமாணங்கள் ப்ரம்மவித்யாவின் 'வேதாந்த சங்கை நிராகரண' த்தில் அனேகமாய்க் காட்டப்பட்டிருக்கின்றன; ஆங்குக்கண்டுகொள்க. மாயாசம்பந்தமின்றித் துரிய சிவனி டத்தினின்றும் சிவனடியார் வந்தார், அல்லது வருவாரென வேதாதிகலைகளுக்கு மாறாய்ச்சொல்லிவிட்டு இவர் பட்டபாடு எவருமறிந்தே யிருக்கின்றமையானும்

அதற்காக நியாயம் இது வரையில் அரித்தரித்துத் தேடியும் அகப்படாமையானும் இவருடைய வாதம் துர்வாதமாயும் குளறுபடை வாதமாயும் முடிந்தமை காண்க.

பின்னும் பழைய கதையையே விரித்தவமானப்படவேண்டி, அவ்வொன்று பலவாய் விரிந்ததென்னுங்கால் அது முன்னர் வியாபித்திராத விடத்திலேயே பின்னர் வியாபித்திடல் வேண்டும். ஒருவித்து அங்குரித்து விருக்ஷமாகுகையில் அதனது சாகோப சாகைகள் தழைக்கின்றன. அவ்வாறு தழைத்து வியாபிப்பது அது முன்னரில்லாத இடத்திலேயே யாம்" என்று கரைகின்றார். இது துரிய சிவன் சிவன டியாராய் ஆகின்றாரென இவர் கூறியபோது 'சங்கராசாரியார் அவதார மகிமை' யில் நாம் மறுத்த மறுப்பே. விரிதல் பொருளாகவானால் தானில்லா விடத்திற்றான் விரிய வேண்டும். அத்துவிதிகள் பொருளாக விரிவதாய் ஒப்பாமையால் அவர்கள் பேரில் தோஷமில்லை. அத்துவிதிகள் விரிதலைத் தோற்றமாகச் சொல்ல, அதையும் யுண்மையாகப்பிரமித்து, அப்பிரமை காரணமாக அவர்கள் பேரில் குற்றங் கூறிக்குற்றவாளியாவ திவ்வொரு விஷயத்தில் மாத்திரமன்று; எல்லா விஷயத் திலு மிவர்க் கியற்கையாம். அத்துவிதிகள் விரிதலைத்தோற்றமாகச் சொல்வதால் இவருடைய கேள்விக்குச் சமாதானஞ் சொல்லித் தப்பித்துக்கொண்டார்கள். இவர், துரிய சிவனைப் பலவுருவங்களாக வெளிப்படுவதையும் அதிலும் பன்றியாக வந்ததையும் மாயை பல வகைக்காரியமாக ஆவதையும் சாத்தாகச்சொல்வதால் தப்பித்துக்கொள்ள விடமின்றி நமது ஆக்ஷேபமென்னும் விலங்கைச் சணப்பன் வீட் டுக்கோகாழிபோலத்தாமே பூட்டிக்கொண்டு நியாயமென்னுஞ்சிறைச்சாலையில் மீளாமல் கிடக்கின்றார்.

இவர் பக்ஷத்தில் பிரமஸ்தானத்தில் நிலமும் மாயைஸ்தானத்தில் வித்தும் உலகஸ்தானத்தில் அங்குரமுமாம். நிலத்தில் வித்து அடங்கியிருக்கிறது. வித்து அங்குரமாய் விரியுங்கால் நிலமில்லாவிடத்தில் அதாவது நிலத்துக்கு மேலே விரிகின்றது. அங்குரமாய் அதன்பேரில் விருக்ஷமாகுசையில் இவர் கூறுவது போலச் சாகோபசாகைகள் தழைக்கின்றன. அவ்வாறு தழைத்து வியாபிப்பது நிலமில்லாவிடத்திற்றான். அங்ஙனமே பிரம மில்லா விடத்திற்றான் மாயை யுலகாக விரியவேண்டும். பிரம மில்லா விடத்தில் மாயை உலகாக விரியுமெ ன்பதொரு குற்றம்; மாயை முன்னில்லா விடத்தில் உலகாக விரியு மென்பதொரு குற்றம். ஆக விருகுற்றத்தையும் தம்மிடம் வைத்துக் கொண்டு, இவர் போல் சத்தாகச் சொல்லாமல் போலியாகச்சொல்லும் அத்வைதிகளைக் கண்டிக்கப்புகுவது பேதைமையே யென்க. இருவகைக் குற்றங்களைத் தம்மிடம் வைத்துக்கொண்டு குற்றமற்ற அத்வைதிகளைக் கேள்வி கேட்பது தமது மதங் குற்றமுள்ளதெனத் தம்ம வர்க்குக்காட்டிவிட்டுப் பின் அதை விட்டு விலகுவதற்கே போலும்!

இனிச் சோம. நாய்க்கர் மற்றொரு உபமானங் கூறித்தாமேபின்னும் வலிய வந்து அகப்பட்டுக்கொள்ளும் விந்தையிது: - பிரமம் ஆகாயத்தானத்திலே உவமிக்கப் படுவதாகையால் ஆகாயம் விரிதற்கு வேறிடமில்லாதவாறு போலப் பிரமம் பலவாக விரிந்திடற்கு வேறில்லாமை தெளிந்திடுக" என்பது. இவர் ஆகாயஸ்தானத்தில் பிரமத்தையும் ஆகாயத்திலிருக்கும் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவி ஸ்தானத்தில் உல கையும் உ.பமானமாகச் சொல்லுகின்றார். இந்த வுபமானஞ் சொல்வதால்

ஆழமறியாமல் கால்வைத்தவர்க்கின மாகின்றார். இவருக்கு முன் யோசனையே யன்றிப் பின் யோசனையில்லை. இவர் கேட்குங் கேள்வி யிவருக்குப் பயன்படாமல் வீணாய்ப்போவதோடொழிவதில்லை; இவர் தலைக்கே தீங்கையும் கொண்டு வந்து விடுகின்றது. இப்படிப்பட்ட கேள்வியை விட்டாலும் வேறு வழியில்லை. யாது செய்வார்! இவருடைய சிநேகர்கள் "துவைத சைவத்துக்கு மோசம் வருகிறதே, ஆதலால் அதற்கேதேனும் பதிலெழுதி, துவைத சைவத்தை ஸ்தாபிக்க வேண்டு மெனத் தூண்டியிருப்பார்கள். அவர்களுடைய மகிழ்ச்சிக்காக தப்போ, தவறோ, ஏதோ தம்மனத்துக்குத் தோன்றியமட்டில், காகிதங்கண்டமட்டில், கைகொண்ட மட்டில், வாய்க்கு வந்தமட்டில் வரிந்து விட்டால் சரியானாலாகட்டும், இல்லா விட்டால் போகட்டு" மென வொன்றை யெழுதித் தொலைத்து விட்டார் போ லிருக்கிறது. சுபாவமாயுள்ள துவிதிகளுக்கு அத்துவிதத்தில் இவ்வளவு துவேஷமிராது. இவர் அத்து விதத்தினின்றும் துவிதத்திற்குச் சென்றவராகலின் இவருக்கு முன்னிருந்த மதத்தில் துவேஷம் அதிகரித்திருக்கின்றது. அதனால் அத்வைதத்தைத் தகர்த்து விடவேண்டுமென்று என்னென்னமோ கஜகரண கோகரணங்கள் செய்து பார்க்கின் றார். இந்தத் துவிதமசகத்துக்கு அத்துவித மலை யசைகிறதா? இல்லை. அசையா மற் போனாலும் போகட்டும். அதோடொழிகின்றதா? அம்மலையில் மோதுகிற மோதலினால் துவிதமசகத்துக்குக் காயமும்பட்டு, எழவே சக்தி யில்லாமற் போகிறது. இது தான் இலாபம் துவித மதகத்துக்கு.

ஆகாயத்தினின்றும் வாயுவும், வாயுவினின்றும் தேயுவும், தேயுவினின்றும் அப்புவும், அப்புவினின்றும் பிருதிவியும் தோன்றின வென்பது வேதாகம புராணாகிகளின் சம்மதம்; அந்த முறைப்பிரகாரம் ஒடுங்குகின்றன வென்பதும் அவைகளின் சம்மதமாம். பஞ்சினின்றும் நூலும் நூலினின்றும் வஸ்திரமும் உண்டாவது போல, ஆகாயத்தினின்றும் வாயுவாதிகளுண்டாகின்றன. புஞ்சு காரணமும் நூல் வஸ்திரங்கள் காரியமும் ஆதல்போல ஆகாயம் காரணமும் வாயுவாதிகள் காரியமுமாம். காரணத்தைத் தவிரக் காரியத்துக்கு எங்ஙனம் பொரு ளின்றோ, அதாவது பஞ்சைத்தவிர நூல் வஸ்திரங்கட்கு எங்ஙனம் பொருளின்றோ, அங்ஙனமே ஆகாயத்தைத் தவிர வாயுவாதிகளுக்குப் பொருளின்று. நூலுக்கும் வஸ்திரங்கட்கும் பொருளாயிருப்பது எங்ஙனம் பஞ்சோ, அங்ஙனமே வாயுவாதி களுக்குப் பொருளாயிருப்பது ஆகாயமேயாம். பஞ்சில் நூல் வஸ்திரங்கள் எங்ஙனக் தோற்றமோ, அங்ஙனமே ஆகாயத்தில் வாயுவாதிகள் தோற்றமாம். இவ்வாறே பிரமத்தின்கண் இச்சாக்கிரவுலகு தோற்றமேயாம். வாயுவாதிகள் அநுபவிக்கப் படுகின்றமையின் எங்ஙனந் தோற்றமாகும் என்றாலோ தோற்ற மூன்று. வ பகைப்படும். அவைகளாவன கயிற்றரவு, கானனீர், சொப்பன ஜகங்களாம். கயிற்றரவில் அரவு அசத்தென வுணரில் பின்னர் அரவு தோற்றுவதின்று. கானனீரில் கானலையன்றி நீர் இன்றெனவுணரினும் பின்னரும் நீர் தோற்றிக்கொண்டே யிருக் கின்றது. ஆனால் நீர் அருந்துதற்குதவுவதில்லை. சொப்பன ஜகமோ சத்த பரிச ரூப ரச கந்தளை அனுபவிப்பதற் கேற்றதாயிருக்கின்றது. அங்ஙனமிருந்தும் சொப்பன சகம் அசத்தென்று கூறுதற்கிடனாயிருக்கின்றதன்றா? அங்ஙனமே ஆகாயத்தின்கண் மற்ற வாயுவாதிகள் அனுபவத்திற் கிடனாயினும் அசத்தென்றே கூறுதற் கிடனாம். இன்னுஞ் சற்று ஊன்றிப்பார்க்கு மிடத்து அநுபவமென்பதும் பொய்யாம். எங்ஙன மென்னின் வாயு தேயு அப்பு பிருதிவிகளான சரீரத்தைவிட்டு யாருக்கு அநுபவ

மென்று பார்க்குமிடத்து அநுபவமென்பதும் அபாவமாகும். இந்த அருத்தம் கோபா - சபாபதி நாவலனாக்கண்டித் தெழுதப்பட்ட வேதாந்த சங்கை நிவாரணத்தில் விசதமாய் விளங்கும். ஆங்குக்கண்டு தெளிந்திடுக. ஷை வாயுவாதிகளும் சொப்பன ஜகமும் பிரமத்திற்றோறிய இவ்வுலகமும் ஆகாயப்பூப்போல முற்றும் அபாவமாய்ப் போலின்றாதலால் அவைகள் சதசத் விலக்ஷண அநிர்வசனீயமெனச் சொல்லப் படுகின்றனவாம்.

இது வரையில் வாதஞ்செய்ததில் ஆகாயதிருட்டாந்தம் அத்வைதிகளுக்குச் சாதகமும் அதிலும் பெருஞ் சாதகமும் இந்தச் சோ. நாய்க்கருக்குப் பாதகமும் அதிலும் பெரும்பாதகமுமாய் முடிந்தமை காண்க. இனி ஷை ஆகாய திருட்டாந்த மிவருடைய மதத்துக்கே மோசமாதலைத் தெரிவிப்பாம். ஆகாயத்திலிருந்துண்டான வாயுவாதிகளில் ஆகாயம் நிறைந்துமிருக்கின்றது; வாயுவாதிகள் ஆகாயத்துக்கு மிஞ்சாமல் உட்பட்டும் இருக்கின்றன. அது மண்கடமாய் விரிந்து அக் கடத்திலேயே நிறைந்து அக்கடம் மண்ணுக்கு மிஞ்சாமல் இருப்பது போலும், கயிறு பாம்பாய் விரித்து அப்பாம்பில் நிறைந்து அப்பாம்பு கயிற்றுக்குமிஞ்சாமல் இருப்பது போலும் இருக்கின்றன வென்க. இங்ஙனமே பிரமம் உலகாய் விரிந்து அவ்வுலகில் நிறைந்து அவ்வுலகு பிரமத்துக்கு மிஞ்சாமலிருக்கின்றது. இதனால் பிரமம் விரிந்ததென்பது உண்மையன்றெனவும் போலியெனவும் ஆகாயமும் அங்ஙனமேயாமென வுமாகி, ஆகாயவுபமானம் இவரது துவைத சித்தாந்தத்தை மறுத்து அதேகதியாக்கி வீட்ட தென் றறிந்திடுக.

ஷை ஆகாயவாதத்தால் ஆகாயங் காரணமும் இதர பூத பௌதிகங்கள் காரியமும் ஆனமைபோன்றும் அதிலும் விவர்த்தகாரணகாரிய மானமைபோன்றும் பிரமம் காரணமும் இச்சாக்கிரவுலகு காரியமும் அதிலும் விவர்த்த காரண காரியமுமாகி, உலகுக்குப் பிரமத்தை விவர்த்தோபாதானஞ் சொல்லும் அத்துவிதத் துக்குச் சாதகமும், அதை யொப்பாத துவிதிகளுக்குப் பாதகமுமாய், இவரது மதத்துக் கிடையூற்றை யுண்டாக்கினமை காண்க.

இனி ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவாதிகளுற்பத்தியாம் வகையை ஆராய்ந்து பார்த்து, அதுவும் இவருக்குச் சாதாகமா? பாதகமா? என்பதை விசாரி[[ஆம். ஆகாயத் தின்கண் வாயுவாதிக ளுற்பத்தியாதாய் குழவியைப்போல் பின்னவாத மாகவா? பால் தயிரைப்போல் பரிணாமவாதமாகவா? வித்து மரம்போல் மற்றொரு பரிணாம வாதமாகவா? சூரியன் பிரதி பிம்ப சூரியனைப் போல் பிம்பப் பிரதிபிம்ப வாதமாகவா? நீர் அலையாதிபோல் அம்சாம்சிக வாதமாகவா? மண் கடம் போல் காரணகாரியவாத மாகவா? கயிறு அரவு போல் விவர்த்தவாத மாகவா? இவை களல்லா விடில் வேறு எவைபோல்? தாய் மகனைப்போலென்னின் தாய் ஒரு இடமும் மகன் ஒரு இடமுமாகித் கண்டப்படுகின்றமையின் அகண்டமாகிய ஆகாயத்திற்கு இவ்வுவமானம் பொருந்தாது. அன்றித் தாயில்லாவிடத்தில் குழவி யிருப்பது போல் ஆகாயமில்லாவிடத்தில் வாயுவாதிகளிருக்க வேண்டும். இது பிரத்தியக்ஷ விரோதமா மென்க. இனிப் பால் தயிராவது போலென்னின் பால் தயிர் போலென்பதில் பால்கெட்டுத் தயிராவதுபோல ஆகாயங் கெட்டு வாயுவாதிளாக வேண்டும். தயிராகும் போது பாலில்லாமற்போவது போல் வாயுவாதிகளிருக்கும்

இப்போது ஆகாயமின்றெனக் கூறவேண்டிவரும். ஆதலாலிஃதும் பொருத்தமன்று; இப்போது ஆகாயமிருத்தலினாலென்க. வித்து மரமபோலென்னின் வித்துக்கெட்டு மரமாவதுபோல் ஆகாயங்கெட்டு வாயுவாதிகளாகவேண்டும். மரமாயிருக்கும் போது வித்தில்லாமற்போதல் போல வாயுவாதிகளாயிருக்கும்போது ஆகாயமில்லாமற் போக வேண்டும். வாயுவாதிகளாயிருக்கு மிப்போது ஆகாயமில்லையா? இது நிற்க, வித்துத் தானில்லாவிடத்தில் மரமாகின்றது. அதுபோல் ஆகாய மில்லா விடத்தில் வாயுவாதிக ளிருக்கவேண்டும். அன்றி வித்துடனே ஜலமுதலிய வஸ்துகள் சேர்ந்து விருக்ஷமாகின்றது. அதுபோல் ஆகாயத்துடனே இதர பொருள்கள் சேர்ந்து வாயுவா திகளாக வேண்டும். ஆதலா லிவ்வுபமானமும் பயனற்றவுபமானமாம். சூரியன் பிரதிபிம்ப சூரியனாவதுபோல என்னின் சூரியன் தானில்லாவிடத்திலுள்ள நீரிற் பிரதி பலித்துப் பிரதிபலன சூரியனாதல்போல ஆகாயமும் தானிலலாவிடத்துள்ள ஏதோ வொருபொருளிற் பிரதிபலிக்கவேண்டும். இங்ஙனங் கூறுவதனால் ஆகாயங் கண்டப் பொருளாய்விடும். அத்துடனே பிரதி பலிக்க மற்றொரு பொருளும் வேண்டும். ஆகாயத்தை விட வேறு பொருளின்மையின் அது பொருந்தாது. நீர் அலையாதிபோ லென்னின் இதுவுங் குற்றமாம். நீர், தானில்லாவிடத்தில் அலை யாதிகளாய் எழக் காண்கின்றோம். அங்ஙனமே ஆகாய மில்லா விடத்தில் வாயு வாதிகள் எழவேண்டும். பூரணமாய் ஆகாய மிருப்பதால் அது இல்லாவிடத்தில் வாயுவாதிகள் எழுகின்றனவென்பது வெறுஞ்சொல்லாம். அன்றி நீரை யலை யாக்குதற்கு வாயுவாதிகள் இன்றியமையாமைபோல ஆகாயத்தை வாயுவாதி களாக்க வேறுபொருள் அத்தியாவசியம். உபமேயத்தில் ஆகாயத்தையன்றி வேறு பொருளின் றென்பது திண்ணம். அன்றி நீர் விகாரமுற்றே அலையாதிகளா யாகின்றது. அங்ஙனம் ஆகாயம் விகாரத்தைப்பெற்றே வாயுவாதிக ளாதல் வேண் டும். இவ்வாறு தத்துவ நாலோர்ந்த எந்த மதிவல்லனாயினும் விளம்புவானா? இது இப்படி யிருக்கட்டும். நீரைத்தவிர அலையாதிகளுக்குப் பொருளுண்டா? அலையாதிகள் தோற்றமேயன்றிப்பொருளின்று. அங்ஙனமே ஆகாயத்தையன்றி வாயுவாதிகளுக்குப் பொருள் அபாவமாம். இனி மண்கடம்போ லென்னின் மண்ணின்கண் விகாரமுண்டாகாது கடமாதலின்று. மண், தானில்லாவிடத்திலேயே வளைதலாதித் தொழிலைப் பெறுகின்றது. அது போல் ஆகாயம் விகாரப்பட்டே கடமாதல்வேண்டும். அன்றி ஆகாய மில்லாவிடத்திலேயே வாயுவாதிக ளுண்டாதல்வேண்டும். அதுதவிர மண்ணையன்றிக் கடத்துக்குப் பொருளில்லை; கடம் வெறுந் தோற்றமேயாம். அங்ஙனமே ஆகாயத்தையன்றி வாயுவாதிகளுக்குப் பொருளில்லாதிருக்க வேண்டும்; அத்துடனே வாயுவாதிகள் வெறுத்தோற்றமாயு மிருக்க வேண்டும். இத்துணைத் தோஷ மிருக்கின்றமையின் இவ்வாதமும் சோம. நாயக்கருக்குப் பயன்படாமற்போ மென்க. இனிக் கயிற்றரவு போல் விவர்த்தவாதமாகக் கூறின் யாதொரு ஆட்சேபமு மில்லாமற் பொருந்தும். கயிற்றின்கண் அரவு தோற்றமே யன்றிப் பொருளில்லை. கயிற்றுக்கு நஷ்டமில் லாமலும் கயிறு விகாரப்படாமலும் அரவு தோற்றுகின்றது. அன்றிக்கயிற்றுக்கு மிஞ்சாமல் கயிறு ஸ்தானத்திலேயே தோற்றுகின்றது. இவ்வாறு ஆகாயம் நஷ்டப்படாமலும் விகாரப்படாமலும் வாயுவாதிக டோற்றுவதோடு, ஆகாயத்துக்கு மிஞ்சாமல் ஆகாயஸ்தானத்திலேயே தோற்றுகின்றன. கயிற்றைத்தவிர வரவில்லை யெனத் தெளிந்தபின்னர் அரவு தோற்றவில்லை. அவ்வாறு ஆகாயத் தையன்றி வாயுவாதிக ளில்லை யெனத் தெளிந்தபின்னரும் தோற்றுகின்றதே

யென்பதற்கும் வாயுவாதிகள் அநுபவப்படுகின்றனவே வென்பதற்கும் கானனீர் சொப்பன ஜகங்களைத் திருட்டாந்தமாகக் காட்டி முன்னரே கூறினாம், ஆங்குக் கண்டுக்கொள்க. இந்த விவர்த்தவாதமே யுண்மையானது. இதனால் ஆகாயத்தில் மற்ற வாயுவாதிக ளிருப்பது விவர்த்தமாகவன்றி யுண்மையாயல்லவெனவும், இங்ஙனமே பிரமத்தின்கண் உலகிருப்பது விவர்த்தமாகவன்றி யுண்மையாய் அல்ல வெனவும் ஏற்படுகின்றன. இது பற்றியே ஆகாய வுவமானங் கூறப்படுகின்ற தென்க. இதனை யோராது ஆகாய வுவமானந் தமக்குச் சாதகமாகவும் அத்வைதிகளுக்குப் பாதகமாகவும் இருப்பதுபோ லெண்ணிக் கூறி யேமாந்து மோசம் போனார்! எந்த வகையி னுழையப் பார்த்தாலும் சோம. நாய்க்கர் தப்பியோட வழியில்லை. ஒவ்வொரு வழியும் அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன; அதுவும் வச்சிரமலையினால் அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன.

“ஆகாயந் தனக்கு விஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்திடாததுபோலப் பிரமமும தனக்கு விஜாதியான பல பொருள்களாக விரிந்திடாது என்பதுஞ் சித்தாந்த மாயின துணர்க" எனப்பேசி உண்மையாகவே வேதாந்த வழக்கறியாசெனக் காட்டிக் கொண்டார். இவர் நூற்பிரமாணங்களை வைத்துக்கொண்டு வாதஞ்செய்கின்றா ரில்லை. தான்றோன்றித்தம்பிரானாய் வாயில் வந்தபடி பேசுகின்றார்.

சுக்கில யசுர்வேதம் பைங்களோபநிஷத் 1-வது அத்தியாயம்.

“அந்த ஆன்மா (ஆன்மாவென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் பிரமம்) வினிடத் திலிருந்து ஆகாய முண்டாயிற்று. ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவும் வாயுவிலிருந்து அக்கினியும் அக்கினியிலிருந்து அப்புவும் அப்புவிலிருந்து பிருதிவியு முண்டாயின".

ஷை 3-வது அத்தியாயம்.

பூமியைச்சலத்திலும் சலத்தை யக்கினியிலும் அக்கினியை வாயுவிலும் வாயுவை ஆகாயத்திலும் ஆகாயத்தை யகங்காரத்திலும் அகங்காரத்தை மகதத் துவத்திலும் மகத்துவத்தை அவ்யக்தத்திலும் அவ்வியக்தத்தைப் புருஷனிலும் கிரமமாக லயிக்கச் செய்கிறான்.

பிரமகீதை தைத்திரிய உபநிடதம்.

அஞ்ஞான மாயாசத்திக்குச் சான்றா யகத் துறை யசலவான்மாவை, மெய்ஞ் ஞானப்பரத்தில் வேற்றக்காணுமவன் பிரம பீசனின் மிக்கான், மெய்ஞ்ஞானப்பரத்தில் வேற்றுஞ்சத்தி மிச்சிரமித்த வான்மாவிற், பைஞ்ஞாக மாலை போலவே தோன்றப் படும் பஞ்சீகரித்துளவான். (18)

வாயுவென்று பெயருடைய பரிசம் வானத்துண்டாயத், தேயுவதிலே தோன் றிற் றவ்வனலிலப்பமுண்டாயத், தோயமதனில் மண்ணுதித்தது சூக்கும மைந்தை யும் பஞ்சீகரிக்கத், தூயவிறைவனாக்கினையாற் றூலபஞ்சபூதமுமாம். (19)

விஷ்ணுபுராணம் ஆறும் அம்சம் நாலாம் அத்தியாயம்
பிராகிருதப் பிரளயம்.

பிருதிவியானது அதைச் சூழ்ந்த அப்புவிலும், அவ்வப்பு அதைச் சூழ்ந்த தேஜசிலும், அத்தேஜசு அதைச்சூழ்ந்திரா நின்ற வாயுவிலும், அவ்வாயு தன்னைச்சூழ்ந்த ஆகாயத்திலும், அவ்வாகாயம் அகங்காரத்திலும், அவ்வகங்காரம் மகத்திலும் லயமாகின்றன.

என்று கூறியிருப்பதால் ஆகாயத்திலிருந்து வாயுவாதிகளுண்டாய் ஒடுங்கு கின்றன வென்பது சுருதி முதலிய நூற்பிரமாணமென்பதாம். இதில் ஆகாயத்திலிருந் துண்டான வாயுவாதிகள் ஆகாயத்திற்குச் சுஜாதியா? விஜாதியா? ஆகாயத்திற்கு வாயு தேயு அப்பு பிருதிவிகள் சுஜாதியல்ல, விஜாதியே யென்பது காட்சியளவை யாகலினானும் ஷை வாயுவாதிகள் ஆகாயத்தின் காரியமென்பது சுருதி நூற் பிரமாணமாகலினானும் ‘அவ்வாகாயம் தனக்கு விஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்திடாது' என்று கூறிய விவரது வாக்கியம் மருள்வாக்கியமும் அப்பிரமாண வாக்கியமும் ஞான நூலாராய்ச்சி யில்லாப் பேதையர் வாக்கியமுமாமென ஒறுத்திடுக. காரணத்தின் நன்மையை விட்டு வேறு தன்மையாகக் காரியம் விரியுமோ வென்று கேட்கலாம். விரியுமென்பதை அநுபவத்திலேயே காட்டு கின்றோம். வித்தின்றன்மையைவிட்டு அரும்பு பூ பிஞ்சு காய் பழம் இலை பட்டை வேர் விழுது முதலியவைகளோடுங்கூடி விருக்ஷமாகமாறுவதும், விந்துவின் றன்மையைவிட்டு மாமிசம் உதிரம் என்பு மூளை தோல் மயிர் நகம் முதலியவை களோடுங் கூடி யுடலாக மாறுவதும், இந்திரசால சக்தியிலிருந்து வேறு தன்மையான பலவிஜாதிப்பொருள்க ளுண்டாவதும், சித்வடிவமான புத்தியினின்றும் ஜன்னிகாலத்தில் அசித்வடிவான பல விகாரவடிவுகளுண்டாவதும், மனத்திலிருந்து சொப்பன சகமுண்டாவதும் காட்சிப் பிரமாணமன்றோ? காரணத்தில் அங்ஙனமாய சத்தி யிருந்தமையான் விஜாதிவடிவங்களுண்டாயின வென்னின், அங்ஙனமே விஜா தியான வாயுவாதிகள் தோன்றுதற்கியைந்த சத்தியிருந்தமை யான் ஆகாயத்தினி ன்றும் விஜாதியான வாயுவாதிக ளுண்டாயின வென்பதாம். இவ்வாறே ஞான ரூபமான பிரமத்தினின்றும் அஞ்ஞான ரூபமான (விஜாதிரூபம்) உலகுதித்த தென்க. வித்து ஜாதியைவிட விருக்ஷஜாதியும் விந்துஜாதியைவிட வுடல்சாதியும் இந்திர சால சத்தி சாதியைவிட இந்திரசாலப் பொருள் சாதியும் மன சாதியைவிடச் சொப்பன வுலக சாதியும் ஆகாய சாதியைவிடச் சதுர்ப்பூத சாதியும் வேறு சாதி யாவதுபோல் பிரம ஜாதியைவிட வுலகஜாதி வேறு ஜாதியாமென் றறிக. பிரமத்து க்குச் சுஜாதி விஜாதி சுகத பேதங்களில்லை யென்று சுருதி முதலிய நூல்கள் கூறுகின்றனவே யென்னின், இல்லையென்று கூறுவதும் உண்மைதான்; உண்மை யென்று கூறுவது முண்மைதான். "உண்டு என்றாவது கூறவேண்டும், இல்லை. யென்றாவது கூறவேண்டும், அதைவிட்டு ஒன்றுக்கொன்று நேர்மாறாக இரண்டை யுஞ் சொல்வது கூடா" தென்னின், கயிற்றுக்கு அரவு வேறு ஜாதியென்ப துண்மை. ஆயினும் கயிற்றையன்றி யரவுக்குப் பொரு ளில்லை. அரவுக்குப் பொருள் யாதென வாராய்ந்துழிக் கயிறேயாம். அரவென்பதற்குப் பொருள் முக்காலத்தும் அதாவது அரவாகத் தோன்றுதற்குமுன்னரும், அரவில்லையெனத் தெளிந்தபின்னரும், அரவாகத்தோன்றுங்காலத்தும் இல்லை; இருப்பது கயிறேயாம். முக்காலத்தும்

கயிறு உள்ளதாகவும் அரவு இல்லதாகவும் ஆகின்றமையின் கயிற்றுக்கு வேறுஜாதி அதாவது அரவு ஜாதிப்பொரு ளின்றென்பது முண்மையே; பிராந்தியாக வொரு காலத்து விஜாதியாய் அரவுதோன்றுதல்போலுண்மையின் அத்துணையு முண்டென் பது முண்மையே. ஆயினும் சித்தாந்தமாக ஆராயுமிடத்து விஜாதிப்பொருள் இன்றென்பதே திண்ண மென்க. இங்ஙனமே ஆகாயத்தின் கண் சதுர்ப் பூதங்களும் பிரமத்தின் கண் இவ்வுலகமுமாம். வியாவகாரிகத்தில் உலகுண்டெனக் கூறுவதை யித் துவிதமதத்தினர் பாரமார்த்திகத்திலு முண்டென மயங்கிக் கூறி, அடிக்கடி அத்வைதிகளால் கண்டிக்கப்பட்டுப் பின் வாய் திறக்க வழியின்றி வாளா போகின்றனர்.

இது விஷயமாக விவரை யொருகேள்வி கேட்போம். 'பிரமமும் தனக்கு விஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்திடாது' என்கின்றாரே. இதற்குமாறாகப் பிரம வடிவான சிவன் பன்றியுரு வெடுத்தாரே. அது மாத்திர மெப்படிக் கூடும்? பிரமத்துக் குப் பன்றி சுஜாதியா? விஜாதியா? பிரமம் அரூபம், பன்றி ரூபம். பிரமம் முக்காலத்து ள்ள சத்துப் பொருள், பன்றி யோர் காலத்துள்ள அசத்து அல்லது சத்துப்போலிப் பொருள். பிரமம் சித்துப் பொருள், பன்றி வடிவம் ஜடப்பொருள். பிரமம் ஆநந்தப் பொருள், பன்றியுருவந் துக்கப்பொருள். பிரமம் நித்தியப் பொருள், பன்றியுருவம் அநித்தியப் பொருள். பிரமம் அகண்டப்பொருள், பன்றியுருவம் கண்டப்பொருள். பிரமம் நிர்க்குணப்பொருள், பன்றியுருவஞ் சகுணப் பொருள். பிரமம் நிஷ்களப் பொருள், பன்றியுருவம் சகளப்பொருள். பிரமம் அழியாம லின்று மிருக்கின்றது, பன்றியுருவம் அன்றே யழிந்து விட்டது.

பிரமம் கண்ணுக்குப்புலப்படுவதன்று, பன்றியுருவம் கண்ணுக்குப்புலப்படுவ தொன்று. பிரமம் வாக்குமனங்களுக் கெட்டாதது, பன்றி யுருவம் வாக்குமனங்களுக் கெட்டத்தக்கது. பிரமம். ஆதாரப்பொருள், பன்றியுருவம் ஆதேயப்பொருள். பிரமம் போக்குவரத் தில்லாதது, பன்றியுருவம் போக்குவரத்துள்ளது. பிரமம் காரணப் பொருள், பன்றி காரியப்பொருள். பிரமம் நிரவயவப்பொருள், பன்றியுருவம் அவயவப்பொருள். பிரமம் அநாதிப்பொருள், பன்றி அதிப்பொருள்.. பிரமம் நிஷ்ப் ரபஞ்சப்பொருள், பன்றி ப்ரபஞ்சப்பொருள்.

பரமசிவன் தனக்கு ஒருவகையிலல்ல, பலவகையாலும் விஜாதியான அதிலும் பகைச்சாதி வுலகவுருவான பன்றியுருவு கொள்ளுவது இவருக்கு நியாய மாயிருக்க, பிரமம் உலகாக விரியுமென அத்வைதிகள் சொல்வது மாத்திரம் ஏன் நியாயமாய்த் தோன்றவில்லை? பிரமத்துக்கு விஜாதியான பன்றியுருவந் தோன்றுவதற்கு நியாய பேற்படும் போது பிரமத்துக்கு விஜாதியான வுலகு தோன்றுவதற்கு நியாய மேற்படாதா? இவர் பிறரை ஆக்ஷேபிப்பதற்கு மாத்திரம் வெகு அவசரத்துடன் ஓட்டமாய் மார்பைக் காட்டிக்கொண்டு வீரத்தோடு ஓடி வருகின்றார்; அதைத் திருப்பிக்கேட்டாலோ முதுகைக்காட்டிக்கொண்டு தோல்வியுடன் பறந்து போய்க் குகையில் ஒளிந்து படிற்றொழுக்க வேடவிரதம் பூணுகின்றார். இதனால் இவர் கொள்ளெனில் வாயைத் திறப்பவரும் சடிவாளமெனில் வாயை மூடுபவருமா மென்பதாம். பன்றியுருவு யதார்த்தம்போற் றோன்றுவதேயன்றி யதார்த்தமல்ல, உலகு அங்ஙனமன்று, யதார்த்தமாய் அனுபவப்

படுகின்றதென்னின், உலகு எவ்வளவு யதார்த்தமோ எவ்வளவு அனுபவமோ, அவ்வளவு யதார்த்தமும் அவ்வளவு அனுபவமும் ஷை பன்றியினிடத்திலு முண்டென்பதற்குச் சான்று, பன்றிக்குட்டிகள் பால் அருந்தி ஜீவித்து வளர்ந்தமை யேயாம். இவ்வாறு பல வேறுபாடுக ளிருக்கின்றன. இவைகளினாலே யெல்லாம் பிரமஜாதிக்குப் பன்றிஜாதி விசாதியாயிருப்பது மாத்திரமன்றிப் பகைஜாதியாயு மிருக்கின்றது. இதற்கு இந்தத் தத்துவ சாஸ்திரியார் யாது விடை தருவாரோ அறியேம்! இவர தாசங்கையை யோசிக்கின் "மகன் செத்தாலுஞ் சாகட்டும்; மருமகள் கொட்ட மடங்கினாற் போதும்"' என்னும் பழமொழிப்படி தன் மதத்துக்குக் கெடுதி வந்தாலும் வரட்டும், அத்வைதமதம் கண்டிக்கப்பட்டாற்போதும் என்று கருதுகின் றவர் போற்றோன்றுகின்றது. இன்னும் இவருடைய விவேகசூனியத்தைப் பாருங்கள்! "இனிப்பிரமமே, அஃது வேறு இடத்தில் வியாபித்ததின்று என அவர் வாதிக்கலாம், அப்போது அப்பிரமம் பலவாய் விரித்ததென்னும் வாதம் நசித்திடும்" என்கிறார். இதற்குச் சமாதானஞ் சொல்லி அவருடை மருளை நிவர்த்திக்கின்றோம். பிரமம் வேறு இடத்தில் வியாபிக்க வில்லை; தன்னிடத்திலேயே வியாபித்ததென்பதாம்.

பிரமம் வியாபிக்கதென்பது பொருளாகவல்ல; தோற்றலாக. கானல், நீர் அலை திவலையாக வியாபித்ததென ஒருவிதத்தில் சொல்ல இடந்தரினும் மற்றொரு விதத்தில் அவ்வாறு வியாபிக்கவில்லை யென்று சொல்லுதற்கே இடந்தருகின்ற தன்றா? அவ்வாறே பிரமம் உலகாய் வியாபித்ததென் றொரு விதத்தில் சொல்ல இடந்தரினும் மற்றொரு விதத்தில் அவ்வாறு வியாபிக்கவில்லையென்று சொல்லற்கே யிடந்தருகின்றது. வியாபித்ததென்பது பூர்வபக்ஷம்; வியாபிக்க வில்லை யென்பது சித்தாந்தம். பிரமம் நீக்கமின்றி யெங்கும் நிறைந்திருப்பதால் அது வியாபிக்கமாட்டாது; வியாபிக்கின்றதென்னின் வியாபிக்கவிடம்; வேண்டும். வேறு இடமின்மையான் வியாபித்ததென்பது வியாவகாரி கமாம். வேதாதிகலைகளில் பிரமம் வியாபித்ததென்றும் சொல்லுகின்றது. வியாதிக்கவில்லையென்றும் சொல்லுகின்றது. அவ்வாறே இரண்டையும் அத்வைதிகள் சொல்லுகின்றார்கள். இவர், பூர்வபக்க மின்னதெனவும் சித்தாந்தமின்னதெனவும் ஓராது, “எருமை, குளத்து நீரைக், கலக்கி ஆபாசஞ்செய்வது" போல வேதாந்தத்தை ஆபாசஞ் செய்ய வருகின்றார். நீரைக்கலக்குவதால் தெளிந்த நீரை எருமை குடிப்பதற் கியலாமற் போகின்றது; அது போல வேதாந்தத்தைக் கலக்குவதால் அதனுண்மையை யுணரா மற்போய் மயங்கிக்கெடுகின்றார். இவர் வேதம், வேதாந்த தூஷணம், ஆன்றோர் தூஷணம் முதலிய பெருந் தூஷணங்கள் செய்து அதிபாதகத்தைத் தேடிக் கொண்டா ரானதால் இவரது அபக்குவ அனதிகாரத்தை யுணர்ந்து, நல்லோர், இவருக்கு வேதாந்த ரகசியங்களைச் சொல்லித்தரமாட்டார்கள். இவருக்கு வே தாந்தத்தைப் படிக்கவும் ஆசையிருக்கிறது போலிருக்கிறது. அதனாலிப்படிப்பட்ட ஆக்ஷேபங் களைக் கிறுக்கிவிட்டால் யாரேனும் சமாதானஞ் சொல்லுவார்கள், அப்போது படித்துக்கொள்ளலாமென்று பார்க்கிறாராக்கும்! பிரமம் பரிபூரண மாயிற்றே, அது எப்படி வியாபிக்குமென்கிற ஐயம் நெடுநாளாய் இவருள்ளத்திற் குடிபுகுந்து வாட்டுகிறது போலிருக்கிறது. அந்த ஐயத்தை நிவர்த்தித்துக் கொள்ளத் தமது மதத்திலிடமில்லாது போகவே இந்தக்கேள்வியை அத்வைதிகளிடத்தில் விட்டார் போலும்! உலகு உண்மைப் பொருளென்று அத்வைதிகள் கொள்ளவில்லை யென உண்மையா யிவ ருணர்ந்திருந்தால் ஷை ஆக்ஷேபம் மறந்தும் இவருக்குத்

தோன்றாது. இனியேனும் உண்மையை யுணர்ந்து பிராந்தியை யொழித்து உய்தி பெறுவாராக.

தமக்கு நேரேபதில் சொல்வதை யெல்லாம் சொல்லாது போல் வைத்து 'இந்தப்பூனையும் பால்குடிக்குமா' வென்னும் வேடங்கொண்டு மறுபடியும் மறுபடியும் ஆக்ஷேபிக்கு மிந்தச்சோம். நாயக்கர், பிறருக்குச் சொன்ன சமாதானத் தைக் கவனிக்கப்போகின்றனரா? உண்மையை விசாரிக்கவந்தா லன்றா கவனிக்கப் போகின்றார்? மூக்கறுப்புண்டவன், தன்னைப் பலர் பரிகசிப்பதால் அதனிமித்தம் எல்லோரையும் மூக்கறுக்கத் தந்திரஞ் செய்வதுபோல், விசாரணையின்றிச் சுருதியுக்தி அநுபவங்கட்கியையாத போலிமதத்திற்புகுந்து, பலருடைய ஆக்ஷேபங் கட்கும் சமாதானஞ் சொல்ல வியையாமல் அவமானப்பட்டு அவ்வவமானஞ் சகியாமல் யாவரையும் தம்போலாக்கப்பார்க்கின்றார். இந்தக் கப்பட்டுத்தனமுடை யார்க்கு உண்மை யெங்ஙனம் விளங்கப்போகின்றது? பிறருக்குச்சொன்ன சமாதானத்தைக்கவனியாமல் ஆக்ஷேபிக்கின்றது இவருடைய சுபாவமாம் என்பதற் கொப்ப இவர் கேட்குங் கேள்வியையும் இவர் கேட்பதற்கு முன்னரேயே ஒருவர் கேட்டதற்குச் சமாதானம் சொல்லியிருத்தலையும் இங்குக் காட்டிச் சோ. நாய்க்க ருடைய படிற்றொழுக்கத்தையும் பிரகாசப்படுத்துவாம்.

"பொன்பணிகளாயினவாறும் பிரமம் பலவாயின தன்மையை யாம் கூறுவே மென்று அவர் வாதிக்கலாம். அதுவுங் கூடாது. ஏனெனின் பொன்னைப் பூணாக்கிப் புனைவாரில்லாதபோது, அந்தப் பொன் தானே பூணாகமாட்டாது" என்பதே யிப்புத்திமானுடைய ஆக்ஷேபம். யானை மண்ணை வாரித் தன்றலையில் தானே போட்டுக்கொள்வது போல இல்லாத கேள்வியையெல்லாம் எடுத்து மேற்போட்டுக் கொண்டு, அதன் வழியே தமது மதத்திற்குப் புண்ணையுஞ்சம்பாதித்துக்கொள்ளுகின் றார். நியாயமாகவோ அநியாயமாகவோ தெரிந்தோ தெரியாமலோ இவர் முன்னோர் ஒன்றையெழுதி வைத்து விட்டால் அதன் உண்மையைத் தருக்கவாயிலாக வணரவதைவிட்டு அதைமெய்யென்று நம்பி உடும்புப்பிடியாகப் பிடித்துக் கொள்ளுகின்றனர். அதன்பிறகு ஆட்டுக் கூட்டம்போல் ஒருவர் பின்னொருவராகப் பலருஞ்செல்கின்றனர். அதனுண்மையை யெவ்வளவு எடுத்துச்சொன்னாலும் புத்தி யிலேறுவதில்லை; ஏறாமையினால் செவிகொடுத்துக் கேட்பதுமில்லை. "தாம் பிடித்த முயலுக்கு மூன்றே கால்" என்பதற்கொக்கச்சொன்னதையே சொல்லிப் பிடிவாதஞ் செய்கின்றார்கள். இந்த விஷயமாக யாழ்ப்பாணத்து இந்து சாதன பத்திராதிபருக்குத் "தத்துவ விசாரணை புரிவோன்" என்பவர் கரவருஷத்துப் பிரமவித்தியாவில் கொடுத்த பதிலே இவருடைய ஆக்ஷேபத்துக்குச் சமாதான மாகுமென்று, அதையே யிங்கெடுத்துக் கூறுவோமாக.

அது வருமாறு: -

"மேற்கூறிப்போந்த அனுபவங்களால் பிரபஞ்சங் காரியப்படுவது பெருமானா கிய காரணனிடத்திலென்று துணியுமிடத்துப் பொன்னாகியகாரணத்தினின்றும் பூஷணமாதிய காரியம் வெளிவருவது போல் பிரமமே பிரபஞ்சமாகக் காரியப் படுவது போலுமெனின், பொன்னாகிய காரணத்தைப் பூஷணமாகக் காரியப்படுத்தும்

வினையாளனை நாடுமாபோல் காரணமாகிய பிரமம் பிரபஞ்சமான காரியமாவதற்கு வேறொரு பிரமத்தை நாடவேண்டி வருமாகலின் அங்ஙனந் துணிவது பழுதாகும்" என்றதவர் கூற்று.

இதனால் பிரமத்தை முதற்காரணமாகப் பகரப்படாது, பின் வரைகின்றது கொண்டு நிமித்த காரணமாகப்பகரவேண்டு மென்று விளங்குகின்றது. பொன்னாகிய காரணத்தைப் பூஷணமாக்க வொரு விளையாளன் வேண்டுமா போல், பிரமத்தைக் காரியப்படுத்த வேறொரு பிரமம் வேண்டுமென்னில், இந்தத் தோஷம் நிமித்த காரணத்தும் வருகின்றது. பொன்னான காரணத்தைப் பூஷணமாகக் காரியப்படுத்தும் நிமித்த காரணனைப் படைக்க வேறொரு நிமித்த காரணன் (ஒருவன்) வேண்டுமா போல் நிமித்த காரணமான பிரமத்தைப்படைக்க வேறொரு நிமித்த காரணப் பிரமம் வேண்டும்; அதைப்படைக்கப் பிறிதொரு பிரமமும் இவ்வாறு செல்லச்செல்ல அனவஸ்தா தோஷ மெய்தும். பொன்னைப் பூஷணமாக்கும் வினையாளனை யுவமானங் கூறுவதிற் பின்னும் ஓர் தோஷமுண்டாகிறது. அஃதியாதெனின், வினையாளன் பரிபூரணமானவனன்று; அபரிபூரணப் பொருளானவன். அவன், தனக்குப் பின்னமான பொன்னைத் தானில்லா விடத்தினின்று மெடுத்து. தானில்லா விடத்துப் பூஷண மாக்குகின்றான். அவ்வாறே பிரமமானது பரிபூரணமின்றி ஏகதேசப் பொருளாக வேண்டும். அதற்கு மாயை யென்னும் முதற்காரணப் பொருள் ஒன்று பின்னமாயிருக்கவேண்டும். அங்ஙனமான மாயையை யெடுத்துத் தனக்கு அன்னிய மான இடத்தில் காரியப்படுத்தி உலகாக்க வேண்டும். காரியமான பூஷணமும் நிமித்த காரணனான வினையாளனும் வேறு வேறா யிருப்பது போலக் காரியமான வுலகும் நிமித்த காரணனான பிரமமும் வேறு வேறா யிருக்க வேண்டும். இங்ஙனங் கூறுவதனால் பிரமம் பரிபூரணப் பொருளென்பதற்கு விருத்தமாம்.

அடுத்த 239 பத்திரிகையில் "முதற்காரணமாகிய மண்ணைக்கொண்டு துணைக் காரணமாகிய தண்டசக்கரங்களால் நிமித்த காரணனாகிய குலாலன் பாண்டங்களை வனையுமாபோல மாயையாகிய மண்ணைக்கொண்டு தன் சத்தியாகிய தண்ட சக்கரங்களால் கடகலசாதிகள் போலும் தனு கரண புவன போதங்களைக் குலால னையொத்த கடவுள் ஆன்மகோடிகளுக்குக் கொடுத்துப்பொருளுடையவராய்" என்று வரைந்தனர். இதிலுள்ள மண், தண்ட சக்கரங்கள், குலாலன் இவைகளெல்லாம் பின்னப்பொருள்கள். இந்த வுவமானத்தைக் கொண்டு போய்ப் பரிபூரணப் பிரமத்துக்கு எங்ஙனங் கூறலாகும்? ஒரு அளவில் நீக்கமற நிறைந்திருக்கும் பொருள் அதற்குட்பட்டதும், மிஞ்சாததுமான பின்னப்பொருளையெடுத்துக் காரியப்படுத்தும் திருட்டாந்த மொன்றெடுத்துக் கூறினால் சரியான திருட்டாந்தமாகும். அவர் கூறியதில் மற்றொரு தோஷமுமுளது. அஃதியாதெனிற் பாண்டங்களை வனைதற்குத் தண்டசக்கரங்களைத் துணைக்காரண மென்றார். சத்தி தன்னைத் தவிரப் பின்னமன்று, அபினமே. சத்தியானது குணமாதலின், குணங் குணிக்கு அபின்னமேயாம். தண்ட சக்கரங்களோ குலாலனுக்குப் பின்னம்; பின்னவு பமானத்தை அபின்ன வுபமேயத்திற் காட்டுவது பொருத்த மன்று. கடவுளுக்குச் சத்தி குணமாகலின் அச்சத்தி அபின்னமெனவே கூறத்தகும். கடவுளுக்கு மாயை பின்ன மெனின் கடவுள் அபரிபூரண ராகின்றார். அபின்னமெனின் அபின்ன வுவமேயத்துக்கு நிமித்த காரணனான குலாலனினும் பின்னத்துவ முள்ள மண் உவமானத்தைக்

கூறுதல் சரியன்று. சத்தியும் மாயையும் குணமாகக் கூறாது பொருளாகக் கூறுமிடத்து, கடவுள் பரிபூரணராகலானும் அவரில்லா விடமின்மையாலும் சத்தான கடவுளிடத்துப் பிறிதொரு பொருளிருத்தல் அசம்பவமாம்; அன்றி யுக்தி யனுபவங்கட்கு மாறாம். இரண்டு சத்துப்பொருள் ஒரு இடத்தின்கணிருத்தல் அமையாது. ஆகாயம் மற்ற நான்கு பூதங்களிடத்து மிருத்தல்போ லிருக்கு'மெனின் அஃது பொருந்தாது. ஆகாயம் காரணம்; மற்ற நான்கு பூதங்களும் காரியம். காரணமானது காரியத்தின் கணிருத்தல், காரணம் எங்ஙனஞ் சத்தோ, அங்ஙனமே காரியஞ்சத்தாயிருந்து அதிலிருக்கின்றதெனக் கூறுதல் கூடாது. மண்ணின்கண் கடஞ் சாத்தன்று. மண்ணை நீக்கிப் பார்க்குமிடத்துக் கடத்துக்குப் பொருளின்று. மண்ணின்கண் கடம் வனைதற்கு முன்னரும் அழிவுபா டெய்தபின்னருமின்று. இடை நின்ற காலத்து மாத்திர முளதாகக் கூறப்படுகின்றது. அக்காலத்தும் மண் ணைப்போல் கடம் ஓர் சத்துப்பொருளாய் நிகழவில்லை. மண்ணின்கண் வளைதல் குவிதல் முதலிய குணங்களே நிகழ்கின்றன. அக்குணங்களும் கற்பிதமே. அம் மண்ணைத் தனித்தனியே யுற்று நோக்குழி வளைதல் குவிதல்களும் அபாவமாம். ஆதலால் காரணத்தின்கண் காரியஞ் சத்துப் போலியே யன்றிச் சத்தன்று. காரணஞ் சத்து; காரியஞ் சத்துப்போலி. அவ்வாறின்றிக்.. காரணமுஞ் சத்து, காரியமுஞ் சத்தெனின் காரிய முன்னில்லா திருந்துண்டாவதெனச் சொல்லப்படுகின்றது. எது முன்னின்சே அது ஓர்போது முளதாத லின்று; இல்லது வாராதென்றமையா னென்க. காரிய மழிவுபா டெய்திய தென்பது மங்ஙனமே. காரிய மழிகின்றதெனின் உள்ள தின்றாத லெங்ஙன மாகும்? உளதிலதாமாயின் "உள்ளது போகாது" என்ற வாக்கியம் குற்றமாம்.

ஷை 23உ பத்திரிகையின்கண் கூறுகின்ற மற்றொரு விஷயத்தினைக் கவனிப்பாம். அது இது: - "பிரமத்தினின்றும் உலகம் வந்தது என்று கொண்டா லென்னை யெனின், இது விபரீத வுணர்ச்சியாம். எவ்வாறெனின் பிரமம் சித்தும், உலகம் அசித்துமாகலின், கடத்திற் படமும் படத்திற் கடமும் பிறவாதனபோல் சித்தாகிய பிரமத்தினின்று அசித்தாகிய உலகம் தோன்றாதென்பதே துணிபு" என்பது. இதிற் சித்தினின்றுஞ் சடந் தோன்று தென்ப தவர் சித்தாந்தம், அதை ஆலோசிப்பாம். நாம் பார்த்த வுலகப் பொருளில் ஒன்றை அஃதில்லாக்காலத்து அதனை நினைப் போமாயின் அது மனத்திற்குப் புலப்படுகின்றது. புலப்படும் அப்பொருள் எதினின்று தோன்றிய தெனப்பார்ப்போமாயின் மனத்தினின்றுந் தோன்றியதாய் விளங்கும். விளங்குகின்றமையின் அப்பொருளுக்கு அம்மனம் முதற்காரணமாகும். பித்தவுபரி யாய் ஜன்னிகண்டு, புத்தி தடுமாறி நின்ற வொருவனுக்கு அவன் புத்தியினின்றும் பலபொருள்கள் தோன்றுகின்றன; தோன்றும் பொருள்கள் சடமாகவு மிருக்கின்றன. அச்சடப் பொருள்களுக்கு மனம் முதற்காரணமாகும். சொப்பனவுலகில் காணப்படுஞ் சடப்பொருள்கள் சித்தான மனத்தினின்றே யுதிக்கின்றன வென்பது தினம் அனுபவம். இவ்வகையே பலதிருஷ்டாந்தங்க ளிருக்கின்றமையால் சித்தினின்றுஞ் சடந் தோன்றலாம். இது கடத்தினின்றும் படமும் படத்தினின்றுங் கடமுமுண்டாதல் போலன்று. இது கூடாத காரியம், சித்தினின்றுஞ் சட முண்டாவது நமக் கனுபவ மாம். எந்தெந்தச் சத்திகள் எதெதின் கண் உளவாமோ அந்தந்தச் சத்தியினின்றும் அததற்கினமான காரியங்கள் பிறக்கும். சத்தி யில்லாவிடில் எந்தப்பொருளுங் காரியப்படாது. மண்ணின்கண் கடத்தியிருந்தமையான், கடமான காரியமுண்டாகின்

றது. படசத்தியின்மையான் படமுண்டாதலின்று. ஆற்றுயண் கடல்மண் இவைக ளிடத்துக் கடசத்தி யின்மையான் கடமுண்டாவதின்று; சித்தின்கண் சடசத்தி யிருத்தலினால் சடமுண்டாகின்றது. சத்தாகிய பிரமத்தினின்றும் அசத்தாகிய உலகந் தோன்றாதென்று கூறினாரன்றோ? அதையு மாராய்வாம். இது நமது அனுபவ விரோதம். ஒரு பொருள் சாத்தாயிருந்தே அதினின்றும் அசத்துப்பொருள் தோற்ற வேண்டும். ஒன்றுமில்லாவிடத்து அசத்துத்தோற்றம் நிகழ்தற்கு அனுபவம் எங்குங் காண்கிலேம், திருட்டாந்தமாகக் கயிறென்னும் சத்துப்பொருள் ஒன்றிருந்தே அதன் கண் அரவென்னும் அசத்துப் பொருளும் கானலென்னும் சத்துப் பொருளொன் றிருந்தே அதனினின்றும் நீரென்னும் அசத்துப்பொருளுந் தோற்றக் கண்டாம். கயிறி ல்லாவிடத்து அரவும் கானலில்லாவிடத்து நீரும் காண்கிலேம். இனிச் சித்தினின்றும் அசித்துத் தோன்றாது என்பதனால் சித்தினின்றும் சித்துத் தோன்றுமென்ற தவர் கருத்தென விளங்குகின்றது. சித்தினின்றும் சித்துத் தோன்றுவது கடத்தினின்றும் படந் தோன்றுவதுபோ லன்றாக்கும். அங்ஙனமாயின் சித்தினின்றுஞ் சித்துத் தோன்றுதற்கு ஓர் உதாரணங் கூறக் கேட்கின்றோம்.

நிற்க, சத்தின்கண் அசத்துத் தோன்றா தென்பதனான் அசத்தின்கண் அசத்துத் தோன்றுமென்ப தவர்கருத்துப்போலும். அவ்வாறு தோன்றுமா வென ஆய்ந்திடுவாம். மலடி மைந்தன் அசத்து; அவனிடத்து ஆகாயத் தாமரை யுண்டாமா? ஆகாயத் தாமரை அசத்து. அதினின்றும் மலடிமைந்தன் உண்டாவனா? கயிற்றிற் பாம்பு அசத்து; அதனின்றும் அசத்தான கானல் நீருண்டாமா? இவைக ளாகா வென்பது திண்ணம். மற்றொன்றைப் பார்ப்போம். சத்தின்கண் அசத்துண்டாகாது என்பதனான் சத்தின்கண் சத்தே யுண்டாமெனப் பாரிசேட நியாயத்தா லேற்படுகின்றது. அங்ஙனமேல் சத்தினின்றுஞ் சத்துண்டாவது எதுபோல்? வித்தி லிருந்து மரமுண் டாவது போலா? பாலிலிருந்து தயிருண்டாவது போலா? நீரிலிருந்து அலையுண்டாவ துபோலா? மண்ணினின்றுங் கடமுண்டாவது போலா? வித்தினின்றும் மர முண்டா வதுபோலென்னின் வித்து வெகு சிறியது; அதினின்றும் பெரிய விருக்ஷமுண்டாவது ஓர் போது மின்று. விரை காற்பலயென்றும், விருக்ஷம் ஒரு பாரமென்றும் வைத்துக் கொள்ளுவோம். வைத்துக்கொண்டு பார்க்கின்காற்பல எடையிலிருந்து ஒரு பாரம் எப்படி வரும்? வாரா தென்பது திண்ணம். பின்னையெப்படி? காற்பல விரையோடு, நீர், வாயு, பிருதிவி முதலியன 25599¾ பலஞ் சேர்ந்து ஒருபார விருக்ஷமாகின்றது. ஆதலால் காரணமான காற்பலவித்திலிருந்தே ஒரு பாரமான காரிய விருட்சமுண் டாகின்றதென வுரைத்தலமையாது. காரியமான விருக்ஷம் எவ்வளவு எடையோ அவ்வளவு எடை காரணமான வித்தி லில்லையெனத் தெரிகின்றது. காரணமான காற்பலத்துடன் 235994¾ பலம் நீர் முதலியன சேர்ந்து காரியமாகின்றது. காற்பல எடை வித்தும் 25599¾ பல எடை நீர் முதலியனவுஞ் சேர்ந்து காரணமாகி, அவற்றின் கலத்தலே காரியமென்று கூறப்படுகின்றது. ஆகையால் காரணத்தின் கூட்டத்தை யன்றிக் காரிய மென்பதற்குப் பொருளில்லை. இதனால் காரணத்தின் மாறுதலையே காரியமென்று விவகாரத்தி னிமித்தஞ் சொல்லப்படுகின்றது. காரணத்திற்கு எப்படிப் பொரு ளுளதோ அப்படியே காரியத்திற்குப் பொருளில்லை; காரியம் வெறுந் தோற்ற மேயாம். தோற்றமான காரியஞ் சத்தாகாது; சத்துப்போலியேயாம். ஆதலால் வித்தும்

அதன் சேர்க்கையுஞ் சேர்ந்து காரணமாகிச் சத்தாயும், விருக்ஷம் காரியமாகி அசத்து அல்லது சத்துப்போலியு மாகின்றன.

இனிப் பாலிலிருந்து தயிருண்டாவது போலென்றுரைப்பதைச் சற்றுப் பரியா லோசிப்போம். பாலானது விகாரப்பட்டே அதாவது தன் வடிவங் கெட்டே தயிரா கின்றது. பாலும் அதனது விவகாரம் மன்றித் தயிரென்னுஞ் சொற்குப் பொருளி ன்றென்பதாம். பொருளல்லாதது அசத்து அல்லது சத்துப்போலியேயாம். நீரும் அதனது அலையையும் பற்றி யோசிப்போமானால் நீரும் அதனது விகாரமுமன்றி அலையென்னுஞ் சொற்குப் பொருள் இன்று. அவ்வாறே மண்ணின்கண் கடமும் பொருளன்று. மண்ணின்கண் வளைதல் குவிதல்களுளவே யெனின் அவை குணமே யன்றிக் குணியன்று. மண்ணும் அதன் குணமான வளைதல் குவிதங்களுமேயன்றிக் கடமென்னுஞ் சொற்குப் பொருளின்மையான் கடம் அசத்து அல்லது சத்துப் போலியாம். கயிற்றின்கண் அரவுபோலென்னின், கயிற்றையன்றி யரவு இல்லாமை யான் அரவு அசத்து அல்லது சத்துப்போலியேயாம். இவ்வளவு தூரம் விசாரணை செய்ததில், சத்தினின்றும் சத்துண்டா மென்பது தோஷமாகவும், சத்தினின்றும் அசத்து அல்லது சத்துப்போலி யுண்டாமென்பது தோஷரகிதமாகவும் முடிகின்றன. ஆதலால் ஒரு சத்துப் பொருளினின்றும் மற்றொரு சத்துப் பொருளுண்டா மென்பது வாளா சழக்கே யென்க. மற்றொரு விதமாய்ப் பார்ப்போம். ஆடைக்கு நூல் முதற் காரணமான சமவாய் காரணம்; நூலினது அமைப்பு (அதாவது குறுக்கு நெடுக் காயிருத்தல்) துணைக்காரணமான அசமவாய் காரணம். அவ்வாறே பூஷணத்துக்குப் பொன் சமவாய் காரணம்; பொன்னினமைப்பு அசமவாய்காரணம். இதனால் சமலாய் காரணமும் அசமவாய் காரணமும் அபேதமாகின்றன. இவ்வாறே யுவமேயத்தைப் பார்ப்போமானால் சமவாய் காரணமான மாயையும் அசமவாய் காரணமான கடவுளின் சத்தியும் அபேதமாக வேண்டும். அன்றி நிமித்த காரணனை சேணியனும் அசமவாய் காரணமான நூலினது அமைப்பும் பின்னமாவது போல் நிமித்த காரண னான கடவுளும் அசமவாய் காரணமான கடவுள் சத்தியும் பின்னமாமா? சத்தி குணமாகலின் குணியை விட்டுப் பேதப்படாதே.

ஷை 23உ பத்திரிகையிலேயே “எவ்வித காரணங்களும் தம்பாலெய்தப் பெறாதவர் எனவும் அவர் காரணங்களுக்கெல்லாம் பிரபுவானவர் என்பதனால் மூவித காரணங்களுந் தம்பாற்றொழிற்பாடு பெற விசைந்தவரெனவும்" எனக் கூறுகிறார். இதனால் கடவுள் காரணாதீதரெனவும் மூவித காரணங்களும் என்ற தனால் முதற்காரணம், துணைக்காரணம், நிமித்த காரணமாகிய மூவித காரணங் களுமெனவும் அது அவரிடத்தி லுலாக்கப்படாதெனவும் விளங்குகின்றன. அங்ஙன மாயின் கடவுளை முன்பு நிமித்தகாரணர் என்று கூறி, முடிவில் எவ்வித காரணங் களுக்கும் அதீதரென்று சொல்லலாமோ? காரணதீதரென்று சொல்லுமிவர் நிமித்த காரணரென் றெங்ஙனம் புகலுகின்றார்? இவ் விரண்டில் நிமித்த காரணரென்பது உண்மையா? காரணாதீத ரென்பது உண்மையா? இரண்டு முண்மையென்று கூறுதற் கிடந்தராது; ஒன்றுக்கொன்று நேர் மாறாயிருப்பதா லென்க. நிமித்த காரணரென்பது உண்மையாயின் காரணதீதரென்பது பொய்யாகின்றது. காரணா தீதரென்பது உண்மை யாயின் நிமித்த காரண ரென்பது பொய்யாகின்றது. முன்பு நிமித்த காரண ரென்று கூறிப் பின்பு பொய்யென்று தள்ளுவதுபோல் முதற்காரணரென்று முன்புகூறிப் பின்பு

பொய்யென்று தள்ளி விடுவது தானே. உண்மையல்லாமற் போவது எதுவாயி ருந்தால் தானென்ன? விவகார நிமித்தம் சொல்லுகின்றோ மென்னில் விவகாரம் பொய்யா? மெய்யா? காரணாதீத ரென்று கூறும் போது விவகாரம் பொய்யாய்ப் போகவில்லையா? பொய்யானாலும் விசாரிக்க வேண்டுமென்னில் விசாரித்ததில் ஆக்ஷேபமில்லாமற் போகவில்லையே. முதற்காரணத்துக்கு எவ்வளவு ஆட்சேப மிருக்கின்றதென் றுரைக்கப் படுகின்றதோ, அவ்வளவு ஆக்ஷேபம் நிமித்த காரணத் திற்கு மிருக்கின்றதாய்த் தோன்றுகின்றதே.

ஷை 23உ பத்திரிகையில் "அவர் [கடவுள்] உள்ளும் புறம்புங் கலந்து நிற்பர்" என்று கூறியிருக்கிறார். அதன்பேரில் நாம் சொல்வதாவது: 'உள்ளும் புறம்புங் கலந்து நிற்பர்' என்றதால் அவர் இடையில் இல்லையென்றாகின்றது. சமுத்திரத்தில் அடியும் மேலு மில்லாத ஓர் பாத்திரத்தை யழுத்தினால் நீர் உள்ளும் புறம்புமாக, இடையில் பாத்திரமிருக்கின்றது. எது உள்ளும் புறம்பு மிருக்கிறதோ, அது இடையி லிராமையால் அபரிபூரணப்பொருளாகவே யிருத்தல் வேண்டும். கடவுள் அபரிபூர ணப் பொருளாமா? ஒரு பொருளுக்குப் பரிபூரணஞ் சொல்லுமிடத்து அது உள்ளும் புறம்பு மிருக்கின்றதெனச் சொல்லப்படாதே.

நாமிக்கடிதம் யாழ்ப்பாணம் இந்து சாதனப்பத்திரிகையிலேயே வெளி யாவதுத்தமமெனக்கருதி அதிலேயே பிரசுரிக்கும்படி யெழுதி அனுப்பினோம். அப்பத்திராதிபர் 1892ஸ்ரீ மேமீ 25உ பத்திரிகையிற் பிரசுரிக்கமாட்டோ மெனப் பதலெழுதிவிட்டார். அவர் எழுதியது இது: - "கடவுள் நிச்சயம்: - இப்பெயரிய கடிதமொன்றை இற்றைக்கு ஒரு வருவத்துக்கு முன் நமது பத்திரிகையிற் பிரசரிக் குமாறு ( ) என்பவர் அனுப்பியிருந்தார். அது நமக்குப் பிரசரிக்கப் பிரியமின்மை யால் கவனிக்கப்படாதாயிற்று" என்பது. பத்திராதிபர்க்குப் பிரியமில்லாமைக்குக் காரணம் யாதோ அறிந்திலோம். நாம் வரைந்ததில் ஏதேனும் தூஷணையிருக்கின்றதா? அநாவசியமான சங்கதி யிருக்கின்றதா? ஒன்றுமில்லையே. அப்படி யிருக்கவும் அதைப் பிரசுரிக்காமற்போனது எமது தௌர்ப்பாக்கியமேயாம்.

எமக்குத் தோன்றிய வரையி லிவ்விஷயத்தைப் பற்றி வரைந்தோம். இதற்கு மேல் யாரேனும் நியாயங்காட்டி நாம் வரைந்ததைப் பூர்வபக்கஞ்செய்வாரேல் அதற்குமேல் அதைப் பூர்வபக்கஞ்செய்ய இடமிருக்கும் பக்ஷத்தில் செய்து எமது நியாயத்தைக் கூறுகின்றோம். அதற்கு மேலும் யாரேனும் கூறலாம். இப்படி வாதிப்பதா லுண்மை வெளியாகும். சிலர் தாம் வரைந்ததையே தாபிக்கக் கருதிக் குதர்க்கஞ்செய்து தூஷணாஸ்திரங்கள் பொழிந்து எடுத்த விஷயத்திற்குப் பொருத்த மில்லாத வீண் துவேஷ மொழிகள் புகன்று மனதைப் புண்படுத்தி விடுகின்றார்கள். அப்படிப்பட்டவரால் உண்மை வெளிப்படமாட்டாது. பத்திராதிபர் இப்படிப்பட்ட துர்வாதிகளுக் கிடங் கொடாதிருந்தால் அவர்களுடைய துர்வாதங்கள் வெளியாவதற் கிடமில்லாமற் போம். போகவே பத்திரிகைகளில் சரியான வாதங்களே நடக்கும். இக்காலத்தில் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்க ஜனங்கள் முயலுகின்றார்கள்.

"தத்துவவிசாரணை புரிவோன்."

அவசியமாய்க் கவனிக்கவேண்டிய சில விஷயமிருப்பதால் இதை முற்றுமே பிரசுரஞ் செய்தோம்.

ஷை விஷயம் எழுதிச் சுமார் இரண்டு வருஷங்களாயும் இந்து சாதநப் பத்திராசியரேனும் இந்தச் சோ. நாய்க்கரேனும் இவர்களைச் சார்ந்த இன்னு மெவ்ரேனும் பூர்வபக்ஷஞ் செய்தனர்க ளில்லை. செய்யா திருந்தவர்களி லிவரு மொருவரா யிருக்க, பின்னும் அதே யாக்ஷேபத்தைச்செய்வது சன்மார்க்கர்க் கழகாமா? இவர் ஆண்மகனாயிருப்பதுண்மையேல் ஆங்கு அதை நியாயங்கொண்டு பூர்வபக்ஷஞ் செய்து அதன்பேரில் தமது கக்ஷியைச் சொல்வார். அங்ஙனமின்மை யான் அதையே மீண்டும் ஆக்ஷேபிக்கின்றார். இதனால் 'தத்துவ விசாரணை புரி வோர்' செய்ததே சித்தாந்த மெனவும் அதைப் பூர்வபக்ஷஞ் செய்ய இடமில்லை யெனவும் அதைக்காட்டாமல் எழுதியதால் இவர் தெரியா ஏழை மதிகளை யேமாற்றி மறைந்தொழுகுகின்றாரெனவும் இவருடைய கக்ஷி நியாயத்திற்குமுன் னிற்கமாட்டாப் போலியெனவும் விளங்க நின்றன. இந்த ஆக்ஷேபமும் இவரது முன்னோர் ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபத்தைக் குருட்டுப்பாடஞ் செய்து ஒப்பவித்ததே யன்றி ச்சுய ஆராய்ச்சியோடு பேசிய தன்றென்பதாம்.

இராசாங்க வுத்தியோகஸ்தர் போட்டவரி சட்டவிரோதமெனக் குடிகள் மனுப் பண்ணிக்கொண்டால் அதைக் கவனித்து அதற்கு நியாயஞ்சொல்லி வரி விதிக் காமல் போட்ட வரியே சரி யெனக்கூறும் அநீத ராஜாங்கத்தைப் போல இச்சோம. நாய்க்கரும் வந்த விடையைக் கவனிக்காமல் முன்பு செய்த ஆக்ஷேபத்தையே ஆக்ஷேபமாகப் பின்னும் செய்து அநீதரானார். ஷை யாழ்ப்பாணம் இந்து சாதனப் பத்திராதிபர் நியாயமில்லாமையால் அதன்மேல் ஏதும் பேசாது மௌனஞ் சாதித்தார். அது முதலிதுகாறும் அப்படிப்பட்ட ஆக்ஷேப மேதும் அவர் செய்வது மில்லை. அவரன்றோ நீதவான்! அப்படிப்பட்ட நீதம் இவரிடத்தில்லையே! ஷை விடையினால் இவர் மதத்தின் தாழ்வும் அத்வைதத்தின் உயர்வும் நன்கு வெளிப்பட்டமையின் இவருடைய ஆசங்கை மூட ஆசங்கையாய் ஒழிந்த தென்றறிக. இவர் 'பொன்னைப் பூணாக்கிப் புனைவாரில்லாதபோது, அந்தப் பொன் தானே கமாட்டாது' என்று பேசியதால் பூணாக்கிப் புனைவா ருண்டானபோது, அப்பொன், தானே பூணாகும் போலும்! அப்படிப்பட்ட சத்தி யதற்குண்டாம் போலும்! இது வெகு விந்தை! நிற்க, பொன்னைப் பூணாக்க வேறொருவன் வேண்டுவது போலப் பிரமத்தை யுலகாக்க வேறொருவர் அதாவது மற்றொரு பிரமம் வேண்டுமென்ப திவர் பக்ஷ மன்றோ? இது உண்மைதான். இவ்வாறே பிரமம், பஞ்சபூத பௌதிகமான ஊனுடலோடுங் கூடிச் சிவனடியாராய் வரும்போதும், பன்றியுருவோடு வெளிப்படும்போதும் பிரமத்தைச் சிவனடியார் உருவாகவும் பன்றியுருவாகவும் இயற்றுதற்கு வேறொரு பிரமம் வேண்டுமே. மான்மழு சதுர்ப்புஜ நீலகண்ட வுருவாய் வரும்போதும் பிரமத்தினின்றும் அவ்வகையுருவாக்க மற்றொரு பிரமம் வேண்டுமே. இதற்கு இவர் விடையிறுக்கும் போது அதைக்கொண்டே இவர்க்கு நாம் விடையிறுப்பாம்.

பின்னும் அதைத் தொடர்ந்து ஆசங்கிப்பதொன்று. அதுவும் மூடவாசங்கை தான். அது வருமாறு: - பொன் பூணாயின பின்னர்ப் பூணென்பதே யன்றிப் பொன்னென்னும் பெயரதற்குண்டானதில்லை" யென்பதாம். இதற்குப்பதில் யாம்

கூறுவதைக் கேட்கச் சற்றுச் செவி சாய்க்கக் கடவர். பொன், பொன்னாயிருக் கும்போதும் பூடணமாயிருக்கும் போதும் பூடணமழிந்தபோதும் இருப்பது பொன்னேயாம். பொன்னைத்தவிரப் பூடணமென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லை. பூடணமென்பது சொல்லும் பொன் னென்பது பொருளுமாம். பொருளல்லாத பூடணத்தைப் பொருளாகக் கொள்வதும் பொருளான பொன்னைப் பொருளாகக் கொள்ளாது விடுதலும் மருளாம். இப்படிப்பட்ட மருளுடையவர்க்குத்தான் மாணாப் பிறப்புண்டாமென,

> "*பொருளல்லவற்றைப் பொருளென்றுணரும்*
> *மருளானாம் மாணாப்பிறப்பு*"

இக்குறளின் வழியாக நாயனாருங் கூறி யிருக்கின்றனர். அன்றி,

> "*எப்பொருளெத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள்*
> *மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு*"

என்றுங் கூறினார். இதனாற் றோற்றத்தை மெய்ப்பொருளெனக்கொண்டு மயங்குவது அறிவன்று; அறியாமையே யென விளங்கிற்று. தோன்றியது தோன்றியபடியே யுணர்தலிலும் அவ்வாறுணர்ந்து ஒழுகுதலிலும் அதைப் பிறர்க்குப் போதித்து அவ்வாறே யொழுகச் செய்தலிலும் இவர் முதற்பரீக்ஷை கொடுத்தவ ராகலின் அதற் கிணங்க மறவாது தோற்றத்தை மெய்யெனப் பேசுகின்றார். இந்தத் தத்துவ சாஸ்திரியார், பூடணமான போது பொன்னென்னும் பெயர் அதற்குண்டானதில்லை யென்றாரே யன்றிப் பொன்னே யில்லை யென்றாவது பொன்னையன்றிப் பூடண முண்டென்றாவது கூறினாரில்லையே! அது வரையி லிவர் புத்திமான் தான். பொன்னேயில்லையெனப் பொன்னுக்கே தாம்பூலம் பிடிக்கின்றாரோ என்னமோ வென்று பார்த்தோம். அப் படிக்கில்லாமல் பெயரோ டொழித்தாரே; அதுவரையில் விவேக் "உலகம் சத்தா? அசத்தா?" என்னும் விஷயத்தில் முற்றுந் தலைகாட்டாது இரண்டொரு சொல்லைக்கொண்டு "அத்வைதி" யென்னும் பொருந்தாக் கள்ளப்பெயர் கொண்டு வாதஞ்செய்யவந்து, பின் "ஓர் நண்பர்" என்பவரால் முறியடிக்கப்பட்டு ஐந்து வருஷங்கட்கு முன்பாகவே பயந்து முதுகுகாட்டி யோடிப்போனவ ராகலின் அந்தப் பயம் இன்றும் பிடித்துக்கொண்டு, பூடணம் என்பதைப் பொரு ளெனச் சொல்லாமல் சாடையாய்க் கைநழுவவிட்டார். யானை வாகனத்தில் உண்மையா யுள்ளது மரமேயானாலும், தோற்றமா யுள்ளது யானையே யானாலும்,, யானையா யுள்ள போது மரமென்கிற பேரில்லாமல் யானையென்கிற பேரோயிருந்தாலும் அதிலுண்மையா யுள்ளது எது? பொய்ம்மையாயுள்ளது எது? யானை வாகனத்தி லெங்குப்பார்த்தாலும் மரத்தையன்றிப் பொருளுளதோ? மரத்திற் சில பாகம் அளவுப்படி யெடுத்து விடப்பட்டமையே யானையாமன்றி மற்றொன்றும் நூதனமாய் அதில் வரவில்லையே! வராதபோது அதிலிருப்பது மரந்தானே. அப்படிப்பட்ட மரத்தை மரமென்பது யதார்த்தமா? யானையென்பது யதார்த்தமா?? மரமென்பது யதார்த்தமும் யானையென்பது கற்பிதமுமாக வேதமுடிவை யுணர்ந்து பொருளைப் பொருளாகவும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளல்ல வாகவுங் கொள்ளும் ஆன்றோர் ஒத்துக்கொள்வராசலின் இதன்படியே பிரம மென்பது யதார்த்தமும் உலக மென்பது

கற்பிதமுமாம். இவர் காட்டிய பொற்பணி திருட்டாந்தத்தைக்கொண்டே பிரமம் உண்மையெனவும் உலகம் கற்பிதமெனவும் காட்டிவிட்டோமாயினும் பொற்பணி, மண் கடம், மரம்யானை முதலிய ஆரம்ப காரண காரிய வாதத்தை அத்வைதிகள் சித்தாந்தமாய் ஒப்புக்கொள்ளுசின்றன ரில்லை. கயிற்றரவு, கானனீர், இந்திரசாலம், சொப்பனவுலகு முதலிய விவர்த்த. காரண காரிய வாதத்தையே சித்தாந்தமாகக் கொள்ளுகின்றார்கள். காரணமான கயிற்றைவிட்டுக் காரியமான அரவைப் பிரமித்துக் காணுங்கால் அதற்கு அரவெனப் பேருண்டாயினும் அதில் யதார்த்தமா யுள்ளது கயிறு தானே. அங்ஙனமே பொன் பூடணமான போது அதற்குப் பூடணமென்று பெயரிருந்தாலும் அதிலுள்ளது பொன் தானே. காரிய தோற்ற மென்றும் அது வியாவகாரிக சத்திய மென்றும் இவருக்கு எத்தனையோ முறை செவி செவிடு படும்படி சொல்லியும் பின்னுஞ் செவிடர்போல் இருந்த விடின் யாம் செய்வதென்ன. விருக்கின்றது! மனத்திலிருந்துண்டான சொப்பன ஜகத்தில் இது கடம், இது படம், இது பலை, இது கடலெனப் பெயரிடப்பட்டு வழங்கினாலும் அதனால் அவை யுண்மையாய்விடுமோ? அதுபோலப் பூடணமெனச் சொல்லப் படினும் பூடணம் பொய்பொய்யே; பொன் மெய் மெய்யே, எது பெயர் பெறுகின்றதோ, அதை உண்மைப் பொருளாக்கி விடலாமெனப் பார்க்கின்றார். அவ்வா றாகாது! ஆகாது!!

பிரமகீதை

சாந்தோக்கிய வுபநிடதம் ஆறாவதத்தியாயம்.

சத்தை தான் ஒன்றா நின்றதாயினும் காரியங்கள்
ஒத்தபேர் வேறுபாட்டால் உள்ளகாரணத்தில்வேறே
யத்தகைத்தென்றவார்த்தை யியம்பு'போளவே யானால்
வைத்தகாரிய முண்டென்னும் வார்த்தையும் அசத்தேயாகும். (8)

சத்தையில்லாத போது காரியம் இல்லையாகும்
இத்தன்மைக்காரியத்துக் கிலாமையே யிசைவதென்றும்
அத்தன்மை யசத்தினுக்கே காரியம் பிறந்ததென்றிங்
கொத்தொவ்வா துரைத்தவார்த்தை யென்றுமின்றாகுமன்றே. (9)

இரண்டுக்கு மொன்றேசத்தை யெனுமிது வேறேயென்னிற்
றிரண்டிடுங்குற்றமெல்லாஞ் செறிதனிச் சயமெப் பாதுக்
திரண்டகாரியம் அசத்தேயாதலால் சதசத் தென்னில்
இரண்டிற்கு முரைத்தகுற்ற மிசைந்திடும் இயல்பினாலே. (16)

உண்மையிற் பேதமின்றி யிருந்தேயும் பேதமென்னல்
வெண்மையேசெய்தரூப வியாபாரந் தோற்றங்கேடு
பண்வயின் இவற்றாற்கொள்ளும் பயன்நாம ரூபம்வேறும்
உண்மையி லெல்லாம்பொய்யா லுண்டாகும் அனைத்துமன்றே. (17)

எல்லாவிகாரங்களும் வாக்காலென்றும் உண்டென்றுரைப்பநுவு
சொல்லாமளவே யெவ்விடத்துந் தோன்றுமென்ற துண்மையதே
யல்லாவிகாரம் அறிவொழிய அனைத்தும்பொய்யே விகாரத்துக்
கில்லாதாகுமுண்மை பிறிதில்லாதாகு மாதலினால். (18)

காரணமதனாலன்றிக் காரியமுளவாய்த் தோன்றா
காரணமொழியவேறு காரிய மின்மையாலே
காரியம் அனைத்தினுக்கும் காரணம் அதுவே யுண்மை
ஏர்தர இரண்டும்வேறென் றியம்பிடல் இயல்பின்றாமால் (19)

ஷை ஐதரேயவுபநிடதம்.

வேதமோதியதே மெய்ப்பொருள் மற்றைப் பொருளெலாம் மித்தையே வேதம்,
ஓதமேவுற்றபொருள் இருவகையாம் அதனில் ஒன்று என்றும் உண்மையதாய்ப்,
போத ஆநந்தமாகிய சிவனாம்பொருளது மற்றதப்பொருளில்,
ஏதமேவாமல் கற்பிதமாகும் மற்றதனியல்பையும் இசைப்பாம். (10)

சூதசங்கிதை சத்தாவிசாரம்.

அத்தகுசத்தாவாகிய பிரமம் அம்ம மண் கடாதியானாற்போல்
சுத்தமாமுனிவீர் பற்பல வானசொரூபங்களாய்ப் பரிணமிக்கும்
உத்தமப்பிரமம் பவஞ்சமாய்த்தோன்ற லொளிதருசுத்தி வெண்பொன்னாய்
வித்தகமுறத் தோன்றிடுதலேபோலும் வேதமும் இங்ஙனம் உரைக்கும். (9)

பொதுவாய் எவருமங்கீகரிக்கத்தக்க இந்த வுத்தமப் பிரமாணங்களினாலே யெல்லாம் காரியம் அசத்தென்றும் நாமரூபங்கள் பொய் யென்றும் இப்படியே உலகும் பொய்யென்றும் சிவனொன்றே மெய் யென்றும் நிலைப்பட்டமையின் வேதவரம்பிகந்த இவரது அவைதிக வாதம் அடிபட்டு மாய்ந்தொழிந்த தென்க. அத்வைதிகள் சித்தாந்தமாய்ச் சொல்லும் விவர்த்தவாதத்தை மறைத்து, ஆரம்ப வாதமே சித்தாந்தம்போற் சொல்லவந்தாரே; அதுவாவது தலைகாட்டிற்றா? இல்லை யே. அதுவும் தலைகுனிந்து போயிற்றே! இனியாது செய்வார்! எங்குபோவார்! எங்குபுகுவார்! எங்குஒளிவார்! எங்குமறைவார்!

மீண்டும் அதையே தொடர்ந்து "பொன் பூணானவிடத்தும் அந்தப்பூண் பொன் னின்றன்மையி னின்று மாறின தில்லை" யென்கிறார். இவ்வாறுரைத்ததனால், பிரம முலகாகுமேல் பிரமத்தின் றன்மை மாறப்படாதென்று கூறுவதாய் ஏற்படுகின்றது. பிரமத்தின் றான்மையோ சச்சிதாநந்தம்; உலகோ அதற் கெதிர்மறையான அசத்து சடம் துக்கம். ஆதலால் அது பொருந்தாதென்ப தவர்பக்ஷம். ஒரு காரணத்தைக் கொண்டு ஒரு காரியஞ்செய்தால் காரணத்தின்றன்மை காரியத்திலிருப்பது முண்டு; இல்லாதிருப்பது முண்டு. அத்துவிதிகள் விவர்த்தவாதமே சித்தாந்தமாய்ச் சொல் வதால் அதி லிவருடைய வாதம் தோல்வியடைந்துபோ மென்க. விவர்த்த காரண காரிய வாதத்தில் கயிற்றின்கண் அரவு தோன்றுமானால் கயிற்றின் றன்மை

அரவின்கணுளதா? மனத்தின் றன்மை சொப்பனவுலகின்க ணுளதா? அத்வைதிகள் பிரமத்தினின்றும் உலகு தோற்றுவதற்குப் பல திருட்டாந்தங்கள் கூறுகின்றார்கள். அவைகள் ஒன்றுக்கொன்று மாறாயிருக்கின்றன. அவற்றில் பூர்வபக்ஷமு முண்டு, சித்தாந்தமுமுண்டு. பொற்பணி முதலிய திருட்டாந்தம் பூர்வபக்ஷமும் கயிற்றரவு முதலிய திருட்டாந்தம் சித்தாந்தமுமாம். எது பூர்வபக்ஷமோ அது சித்தாந்தத்தினால் கண்டிக்கப்படுமென்பது நிஜம். சித்தாந்த மல்லாததும் பூர்வபக்ஷமானதுமான பொற்பணி திருட்டாந்தத்தை வெகு அவசரமாய் எடுத்துக் கண்டிக்க வந்து விட்டார். செத்தபாம்பை அடித்துக்கொல்லும் பெரிய இவர்தான் போலும்! அத்வைதிகள் சொல்லும் பல திருட்டாந்தங்களில் ஒவ்வொரு விசேஷத்துக்கு ஒவ்வொன்று கூறுகின்றார்கள். அவற்றில் ஒருகுண திருட்டாந்தத்தையெடுத்துக்கொண்டு மற்றொரு குணத்துக் கொவ்வவில்லையே யெனக் கேட்பது விசார விவேகமின் மையாம். அதிஷ்டானத்தின்றன்மையாரோபத்திலிராதென வெவரு மறிந்திருக்கின்ற னராகலின், இதுபோலவே பிரமத்தின் றன்மை உலகின்க ணிராதென வறிவாராக. இவர் கேட்ட கேள்விக்கு நாம் சமாதானங் கூறிவிட்டோமே. அவ்வாறு இவர் மாத்திரங் கூறாது மறைந்தொழுகுவதென்னோ? சச்சிதாநந்த வடிவரான காரண துரி யசிவன், அசத்து சடம் துக்க சொரூப மாமிசாதி சரீரங்களோடு காரியப்பட்டுச் சிவனடியாராய் வரும்போது, காரணத்தின் றன்மையைக் காரியத்திற் காட்டுவாரா? துரியசிவன் இவர் மாணாக்கர் சொல்வதுபோல ரூப மாகும்போது காரணத்தின் றன்மையைக் காரியத்திற் காட்டுவாரா? சிவன் பன்றி வடிவமெடுத்து வரும்போது காரணத்தின் றன்மையைக் காரியத்திற் காட்டுவாரா? இதில் சிவன் காரணம், பன்றி யுருவங் காரியம். காரணமான சிவன் சச்சிதாநந்த நித்திய பரிபூரணம்; பஞ்சபூதத்தின் காரியமான மாமிசாதிகளோடுங் கூடிய பன்றி யுருவம் அதற்கு எதிர்மறையான அசத்து சடம் துக்கம் அநித்தியம் கண்டம். காரணமான சிவனிடத்துள்ள சச்சிதானந் தாதிகளைப் பஞ்சபூத காரியமான பன்றியுருவிற் காண்பிப்பாரா? இனிப் பன்றி யுட லைச் சச்சிதாநந்த நித்திய பரிபூரணமென்று சொல்லத் துணிவார் போலும்! அரூபமுதலிய குணங்களுள்ள மாயையின் றன்மையை ரூப முதலிய குணமுள்ள வுலகிற் காட்டுவாரா? இப்படிப்பட்ட கேள்விகளுக்கெல்லாம் இவரேன் பதங்குகின் றார்? கொள்ளென்றால் ஓடி வருவதும் கடிவாளமென்றா லோடி யொளிப்பதுமா? இது தான் இவரது சூரத்துவமாக்கும்!

பின்னும் பின்னும் இவ்வாறே விவேகமற்ற கேள்வியே கேட்கிறார். எப்போது அத்துவிதிகளுடைய சித்தாந்தம் விவர்த்தவாதமென்றுணரவில்லையோ, பின்னை மெய்யென்று கூறுஞ் சற்காரியவாதமாய்ப் பிரமித்தாரோ, அதன் காரியங்களெல்லாம் பிரமையாகத்தான் முடியும். கானலை நீரெனப் பிரமித்தால் அதன்மேல் அந்நீருக்கு அலையுண்டெனவும் அந்த அலையிலிருந்து துளி யுண்டாயிற்றெனவும் அந்த நீர் இவ்வளவு அகல நிகளமெனவும் அது இன்ன நிறமுள்ளதெனவும் அந்நீர் இவ்வளவு நிலத்துக்குப் பாயுமெனவும் அதற்கு இவ்வளவு வரி சர்க்காருக்குக் கட்ட வேண்டு மெனவும் இவ்வாறு பலப் பல ஒன்றின் பேரி லொன்றாக ப்ரமை யுண்டாம். அங்ஙனமே இவருடைய வாதம் மருளின் மேல் மருளா யிருக்கின்றதன்றித் தெளி வின்மேல் தெளிவா யில்லையென்பதை ருசுப்படுத்த, “பாலைத் தயிராக்கிப் பருகு வாரில்லாதபோது அந்தப் பாலே தயிராகமாட்டாது" என்கிறார். தயிராக்கிப் பருகுவா ருண்டான போது பாலே தயிராகும் போலும்! இதில் அவருடைய கருத்து: பால்

தானே தயிராக மாட்டாதென்றும் பிறரொருவர் தயிராக்கவேண்டு மென்றும் அவ்வாறே பிரமம் தானே உலகாகாதென்றும் உலகாக்கப் பிறிதொரு பிரமம் வேண்டு மென்றும் இரண்டு பிரமம். வேண்டப்படுவது குற்றமென்றுமாம் எனத் தெரிகின்றது. இதைப்பற்றிப் பொன் பூஷணமாகும் என்னும் விஷயத்தில் விசதமாய்த் 'தத்துவ விசாரணை புரிவோர்' எழுதியதை யெடுத்துக் காட்டியிருக்கின்றோமாதலால் அங்கு அதைப்பார்த்துச் சமாதானப்படுவாராக. இன்னும் வேறு விஷயமாகவும் சமாதானஞ் சொல்வாம். பால் சடமானதால் அது தன்னைத் தயிராகக் காரியப்படுத்திக் கொள்ளாது; பிரமம் சித்தானதால் அது தன்னிடத்தினின்றும் உலகைக் காரிப்படுத்தலாம். சடத்தைக் கொண்டுபோய்ச் சித்துக்கு உவமானங்கூறி யிடர்ப்பட வேண்டிய தின்று. பின்னும் "பால் தயிரான பின்னர்த் தயிரென்பதேயன்றிப் பால் என்னும் பெயரதற் குண்டாயினதில்லை" யென வரைந்து, பின்னும் வேதாந்த வழக்கறியாமையைக் காட்டிக்கொள்ளுகின்றார். வேதாந்த வழக்கறிந்தவர் வினாச் சற்று ஆழமாயிருக்கு மாதலால் நாமும் ஆழமாய் யோசித்து விடை யிறுக்க வேண்டுவ தின்றியமையாமை. இவர் அப்படிப்பட்டவரன்றாதலாலும் மசகம் போன்றவ ராதலாலும் இவர்க்கு விடை தருவது நமக்கு வெகு சுலபம். பரிணாமம் மூன்று வகை: (1) பால் தயிராவதொன்று, (2) மண் கடமாவ தொன்று. (3) கயிறு அரவாவதொன்றாம். (1) பால்கெட்டே தயிராகவேண்டும்; மீண்டும் பாலாகாது. (2) மண்கெடாது கடமாகி மீண்டும் மண்ணாகின்றது. (3) கயிறு கயிறாகவேயிருக்க அரவாகின்றது. இனிப் பால் தயிராகவும் மண் கடமாகவும் கயிறு அரவாகவும் பரிணாமப் படுகின்றதென் றுரைக்கப்படினும் கயிற்றரவு பரிணாமம் யதார்த்த மன்று; தோற்றல் மாத்திரமான பரிணாமமாம். இந்தப் பரிணாமத்தையே அத்வைதிகள் அங்கீகரிக்கின்றார்கள். இங்ஙனமே பிரமம் கயிற்றரவு போல் உலகமாகப் பரிணமிக்கின்றது. பூர்வபக்ஷமாய்ப் பால் தயிர் மண்கடங்களான பரிணாமங் கூறினாலும் அத்வைதிகளுடைய சித்தாந்தம் தோற்ற பரிணாமமான கயிற்றரவு முதலியன போன்ற பரிணாமமே யாம். பரிணாமம் எனச் சொல்லி யிருப்பது கொண்டே பால் தயிர் எனக்கொண்டு பிரமித்துத் தோஷங் கூறப்புகுவது பின்னும் வேதாந்த வழக்கறியாமையேயா மென்க.

சிவன் சிவனடியாராய் வந்தார், அல்லது வருவாரென்று கூறியதில் நாம் சங்கராசாரிய ரவதாரமகிமையிற் செய்த சங்கைகளிலொன்றான நீர் அலையாதலென்னும் அம்சாமிக வாதத்தையும் எடுத்து, அதுவிஷயமாக வந்த ஆக்ஷேபத்துக்கு "நாம் பதில் பேசாது பாதாளத்திற்சென்று பதுங்கிக் கொண்டோமே, அதை யாவருமிப்போது கண்டுகொள்ளுங்கள்" என்று சொல்லிக்கொள்வதற் கொக்க, இனிக் கடலில் காற்றில்லாதபோது அலை குமிழிக ளதிலாக்கப்பட்டவாறில்லை. காற்றுஎன்று மோயாமையால் அலை குமிழிக ளதிலடங்கிய வாறில்லை. கடலி லுண்டாகிய அலைகுமிழிகள் கடனீரா யிருப்பதன்றி வேறு பொருளாயினதில்லை. இவ்வுபமான சாத்ருசங்களோடு பிரமம் பலவா யிடுதலாகிய பரிபூரணத் தன்மையை நிறுத்த வேலாமையால், பிரமம் உலகுயிர்களாகியும், உலகுயிர்கள் மீண்டும் பிரமமாகியும் நிலைபெறுதற் கேற்ற தகுதியமைந்த வுபமானந் தேடிப் பூர்வபக்ஷிகள் தமது மதத்தை நிறுத்திக்கொள்வது அவசியகமாம்" எனத் தீட்டி, இவர் வெகு நியாயஸ்தர்போலவும் சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்துப் பேசுகிறவர்போலவும் அத்வைத மதஸ்தர்களுடைய ஆக்ஷேபங்கட் கெல்லாம் ஓடாமலும் ஒளியாமலும்

பதுங்காமலும் அஞ்சாமலும் பதில் சொல்லி விடுபவர்போலவும் அத்வைதிகள் அங்ஙனம் அல்லார்போலவும் காட்டினார். இந்தச் சோமசுந்தர நாய்க்கர் வெகு அற்ப சந்தோஷி. ஒரு காரியத்தைச் செய்து அதனால் தற்போது சிறிது சந்தோஷ முண்டாகிறதாயும் அதனால் நாளை பெரிய துக்கம் வருகிறதாயு மிருந்தால் அக்காரியத்தை யின்று செய்து சிறிது சந்தோஷத்தை அநுபவித்து அதனால் நாளை வரும் பெருந்துக்கத்தை அனுபவிப்பாரைப் போன்றவர். ஒரு தோட்டத்தில் மிகுசுவை யுள்ள பல பல விதமான கனிகளிருப்பனவாகவும் அவைகளை வேண்டிய மட்டும் யாரேனும் போய்ச் சாப்பிடலாமென்றும் சாப்பிட்டு வெளியில் வரும்போது இருபத்து நான்கு அடி வாங்கிக்கொள்ளவேண்டுமென்றும் தோட்டக்காரர் விளம்பரஞ் செய்ததாய் வைத்துக் கொள்வோம், யாரேனும் "பின்பு அடிபட்டுத்துக்கப்பட்டாலும் படுவோம், முன்பு போய் வேண்டிய மட்டும் சாப்பிட்டுச் சந்தோஷிப்போ" மென நினைத்துப் போய்ச் சாப்பிட்டுப் பின் அடிபடுவார்களோ? அப்படி யாரேனும் போய்ச் சாப்பிட்டு அடிபடுவாருண்டெனின் அவரைப்போ லிவர் செய்கையு மொத்திருக் கின்றது. ஏனெனில் சோ. நாய்க்கருக்குத் தாம் செய்யும் சங்கைகளெல்லாம் சங்கை களல்ல வென்றும் இப்படிப்பட்ட சங்கைகளுக்கெல்லாம் முன்பே சமாதானம் தமக்கே வந்திருக்கிறதென்றும் பின்னும் வருமென்றும் தெரியும்; இப்படிப்பட்ட சங்கைகளுக்குச் சமாதானஞ் சொல்லாமல் படிற்றொழுக்க விரதம் பூண்டிருப்பது பின்னும் நன்றாய்த் தெரியும். தெரிந்தே இனிச் சமாதானம் வருகிறதா ருந்தாலும் வரச் சிலநாள் செல்லுமே. அதுவரையில் தாமெழுதியவற்றைக் கண்டு, "ஆ! ஆ!! சோமசுந்தரநாய்க்கர் நல்ல கேள்விகளெல்லாங் கேட்டார்" எனச் சில பாமரஜனங்கள் தம்மை மெச்சக்கூடும். அந்த அற்ப சந்தோஷத்துக் கிச்சைகொண்டே ஷை வழுவாசக அசப்பிய பொய்ச் சிறு பத்திரிகையை வரைந்து கொடுத்தனரென் றூகிக்க வேண்டியிருக்கிறது.

இது நிற்க, 'கடலில் காற்றில்லாதபோது அலைகுமிழிகள் அதில் ஆக்கப் பட்டவா றில்லை' யெனக் கூறியதற்கு உபமேயம் யாதுங் கூறினாரில்லை. கடலுக்கு வேறாகக் காற்றென்ப தொன்று இருந்தாலன்றி அலைகுமிழக ளுண்டாகா. அது போலப் பிரமத்தினின்றும் உலகுண்டாவதாயின் பிரமத்துக்குவேறாக வொருபொரு ளிருக்கவேண்டுமே; "பிரமத்தை விட வேறு பொரு ளில்லையெனக்கூறும் அத்வைதி களுக்கு இது யாங்ஙன மொவ்வும்?" என்பதே யவருடையகருத்து. குழவிகள் ஏதேனும் ஒரு சொல் சொன்னால் அதைக் கொண்டு அதன் முடிவை மாதா பிதாக்கள் பழக்கத்தினால் அறிந்து கொள்வது போல் இவர் உபமானத்தைச் சொன்னால் உபமேயத்தை நாம் ஊகித்துக்கொண்டு பதில் சொல்லவேண்டியது நமது கடமையாய் விட்டது. சிவன் சிவனடியாராய் வந்தார், அல்லது வருவாரென் றிவர் கூறிய போது நாம் ஆக்ஷேபித்த ஆக்ஷேபங்களில் நீர் அலையாகும் அம்சாம்சிக வாதமும் ஒன்றாயிற்றே. அதற்கேன் இவர் விடைகொடுக்கவில்லை? நாம் முதல் கேட்டோம்; அவர் பின்பு கேட்கிறார். முதல்கேட்ட கேள்விக்கு மாறுத்தரம் சொன்ன பிறகன்றா அவர் திருப்பிக் கேட்கவேண்டும்? நம்முடைய கேள்விக்கு மாத்திரம் இவர் பாதாளத்தி லொளித்துக் கொள்ளவும், இவர் கேள்விக்குமாத்திரம் ஒளியாமல் வெளியே நின்று அத்வைதிகள் விடைபகரவு மிவர் விரும்புவதென்னோ! இது நியாய மன்றே. இவர் மாணாக்கர் ஸ்ரீ நல். சுப்பிரமணிய முதலியார் எழுதிய சஞ்சிகையில் பிரமம் ரூபமாவதாய்ச் சொல்லுகிறாரே; இவரும் சிவன் ஊனுடலோடு

சிவனடியாராய் வருவதாய்ச் சொல்லுகிறாரே; சிவன் பன்றியாய் வந்தாரெனவுக் திருவிளையாடற்புராணங் கூறுகின்றதே. கடலலையாகச் செய்வதற்குக் காற்று இன்றியமையாமை போலச் சிவன் உருவமாயும் சிவனடியாராயும் பன்றியாயும் வருவதற்குக் காற்றுப்போன்ற தொருபொருள் வேறா யிருக்கவேண்டுமே. அதற்கு எதைக் கண்டுபிடித்து வைத்திருக்கின்றனர்? சணப்பன் வீட்டுக் கோழிபோல யிவரே விலங்கில் மாட்டிக்கொண்டனரே பாபம்! இதனால் நாம் கேட்ட கேள்விக்குப் பதில் சொல்ல வகை யின்றி விழிக்கின்றாரென்றும் நமக்குப் பதில்கூறும் நிமித்தமே இவர் "குரங்கெறி விளாங்காய்கதை" யாய்க் கேட்கிறாரென்றும் நன்றாய் விளங்குகின்ற னவன்றா? சிவனை யுருவமாகவும் சிவனடியாராகவும் பன்றியாகவுஞ் செய்வதற்கு வேறொரு சிவன் வேண்டுமே. தம் கோணலை நிமிர்த்திக்கொள்ள வகையின்றி, பிறர்க்கு இல்லாக்கோணலைக் கற்பித்து, அதை நிமிர்த்த வருவ தென்னமதி! நீர் அலையாவது தானில்லாவிடத்தில் அங்ஙனமே சிவன் உருவமாவதும் சிவனடியா ராவதும் பன்றியாவதுந் தானில்லாவிடத்திற்றானோ! சிவனோ பரிபூரணர். ஆதலால் தானில்லா விட மிருத்தலில்லை. அங்ஙனமாகத் தான் மாயாவிகார வூனுடலுடன் காரியமா யுருவப்படுவது கூடாது, நிற்க, இவர் மாயையினின்றும் உலகுண்டாகின்ற தென்கின்றாரே. இதுமாத்திரமெங்ஙனம் அமையும்? நீர் ஸ்தானத்தில் மாயையும், அலை ஸ்தானத்தி லுலகும் வைத்தால் காற்று ஸ்தானத்தி லெதை வைக்கின்றது? சிவனை வைக்கலாமென்னின் அங்ஙனமாயின் நீருக்குக் காற்று எங்ஙனம் பின்ன மோ அங்ஙனமே மாயைக்குச் சிவன் பின்னமாக வேண்டுமே. அன்றி அம்மாயை அவ்வியாபகப் பொருளாகவும் வேண்டுமே. அவ்வியாபகப் பொருளாயின் மாயை வியாபகமென்று சொல்லும் இவரது சித்தாந்தத்துக்கு மாறாகுமன்றோ? அதனுடனே சிவனும் அவ்வியாபகப்பொருளாய் விடுவரே. சிவன் அவ்வியாபகப் பொருளாவது இவர்க்குச் சம்மதமா? இவர் சம்மதித்தாலும்? சுருதி ஸ்மிருதி புராணேதிகா சாகமாதிகள் சம்மதிக்குமா? இவ்வளவும் காரியத்தைப் பாரமார்த்திகசத்தென்று கொள்வதால் வரும் அநர்த்தமாம். அத்வைதிகள் காரியத்தைத் தோற்றமென்றும் வியாவகாரிக சத்தென்றும் அநிர்வசனமென்றும் சொல்லிவிடுவதால் அவர்கள் இந்த அநர்த்தத்திற் குட்படவேண்டிய அவசியமின்றென்க. கானலின்கண் அலைகுழிகள் தோன்றுவதற்குக் காற்று அநாவசியகம்; அது பொருளன்றாகலினென்க. கடலின்கண் அலைகுழிகள் தோன்றுவதற்குக் காற்று அவசியமே. பிரமத்தின்கண் உலகு தோற்றுவது கானலின்க ணீராதிகளுண்டாவது போலாகலின் காற்றைப் போன்ற தொரு பொருள் வேறாக வேண்டுமென்று வினவுவது வேதாந்த வழக்கறியார் உரையேயாம். இவர் அசத்தைச் சத்தெனக்கூறும் வாதியாகலின் நம்மைப்போலச் சமாதானஞ் சொல்லமுடியாமல் இடர்ப்பட வேண்டியதேயா மென்க. இடரிற் றுன்புற்றுச் சதாவருந்தும் இந்தத் தரித்திரர், இடரென்பதே யின்றி யின்புற்றுச் சதா மகிழ்ந்து வாழும் அத்வைதச் செல்வருடன் போட்டிப் போட்டு ஆசங்கை செய்ய வருவது அசூயையின் தடிப்பும் அகங்காரத்தின் மிகுதியுமாமென்க. குப்பையைக் கிளரக்கிளர மேன்மேலும் மண்ணும் மயிரும் வருவதுபோலப் பின்னும் வருவனவ ற்றில் 'கடலிலுண்டாகிய அலை குமிழிகள் கடனீராயிருப்பதன்றி வேறு பொரு ளாயின தில்லை' யென்பது மொன்றாம். இது பொன்னின்றன்மை பூடணத்தி லிருக்கவேண்டுமெனக் கேட்ட கேள்விபோலாம். இதற்கு ஆங்கு அளித்த உத்தரத்தை யே வைத்துக்கொள்க. இந்தக் கேள்வியுங் கேட்டமைக்குக் காரணம் அத்வைதிகள் விவர்த்தவாதங் கூறுகின்றார்களென் றறியாமையும் வேதாந்த வழக் கறியாமையு

மாம். 'இவ்வுபமான சாத்ரு சங்களோடு பிரமம் பலவாயிடுதலாகிய பரிபூரணத் தன்மையை நிறுத்தவேலாமையால்' என்று தீட்டியதும் ஷை இரண்டுவித அறியாமையே யாமென்க.

“பூசுணிக்காயைச் சோற்றில் மறைப்பது போல" என ஒரு பழமொழி யுண்டல்லவா? அந்தப் பழமொழி யிந்தச் சோமசுந்தர நாய்க்கருக் குதவாது. இவர்க்கு "மலையைச் சோற்றில் மறைப்பது போல்" எனப் புதிய பழமொழி யொன்றுண்டு படுத்த வேண்டும். இவர் மலையைச் சோற்றில் மறைப்பவயோம். ஏனெனில் இவர் அவ்வளவு பொய் பேசுகின்றார். அம்மம்ம! இவர் அண்டப் புளுகர்; ஆகாசப் புளுகர். இப்படிப்பட்டவருடன் எதிர்ப்புளுகு பேச ஒருவர் இனிப். பிரமனால் சிருஷ்டிக்கப் படவேண்டும். இவர் பேசும் அபாண்டத்தைப் பாருங்கள். பசுபாசங்கள் சத்துப் பொருளா யிருக்குமானால் பிரமம் பூரணமாயிருப்ப தொழிந்துபோமென நாமும் பிறரும் ஐந்து வருஷகாலமாக இவரையும் இவர்போன்ற மாயாவாதிகளையும் மறுத்து ஒயாமல் கத்திக்கத்திக் கதறுவது எவரும் அறிந்திருக்கவும், அவைக ளுக்குச் சமாதானம் நாளதுவரையில் பேசாது எவரும் மௌனவிரதம் கொண்டிருக்கவும் இப்போது ஷை இலகு பத்திரத்தில், அத்வைதிகள் பிரமத்துக்குப் பரிபூரணஞ் சொல்லாது போலவும் இவர் ஏதோ சொல்லிவிட்டதாகவும் பகடித்தனஞ் செய்து, "எவ்வித வுபமானந், தேடினும் பிரமத்தினது பரிபூரணத்வம் அவர் கூறியபடி சித்தியா தென்பது சித்தம்" என்று அபாண்டம் பேசுகின்றார். இப்படிப்பட்ட ஆசங்கை செய்யும் இவர், தம் மதத்தை யனுசரித்துப் பரிபூரண குற்றம் வராதபடி சொல்லும் வினோதத்தைப் பாருங்கள்.. நந்தனஹ ஆனிமீ 22உ நாகைநீலலோசனிப் பத்திரிகையில் "நிலங்குளிர்ந்த வழி வித்தினின்றும் அங்குரங் தோன்றுதல் கண்டாம். நிலத்தினின்றும் அங்குரமுண்டாய தென்பதும் வித்தினின்றும் அங்குர முண்டாயதென்பதும் ஸாமஞ்சஸமாயினவாறு" எனக் கூறியிருக்கின்றார். இதில் நிலஸ்தானத்தில் பிரமும் வித்துஸ்தானத்தில் மாயையும் அங்குரஸ்தானத்தில் உலகமுமாம். இவருடைய வுபமானப் பிரகாரம் நிலமும் வித்தும் வேறு வேறு ஸ்தானத்திலிருக்கும் வேறு வேறு பின்னப்பொருள்கள். அன்றி வித்து அங்குர மாகும்போது நிலமில்லாதவிடத்தில் அதாவது நிலத்துக்குயேலேதான் ஆகின்றது. அது போல் பிரமத்திற்குப் பின்னப்பொருளாகிற மாயையினின்றும் உலகு தோன்றும் போது பிரமமில்லாதவிடத்தில் அதாவது பிரமத்துக்கு மேலேதான் தோன்ற வேண்டும். "அவன் கெட்டான் குடியன் எனக்கு இரண்டு மொந்தை கள்ளுவாரு” என்னும் பழமொழிக் கிணங்க, அத்வைதிகள் பரிபூரணஞ் சொல்லாதது போலவும், தாம் என்னமோ வெகுநிகளமாய்ப் பரிபூரணஞ் சொல்லுகிறவர் போலவும் காட்டி, முடிவில் தாமே ஷை குற்றத்திற்கிலக்காய்ப்போனார். "ஊருக்கெல்லாம் சொல்லு மாம், காடிப்பானையில் விழுமாம் பலலி" எனப் பிறர்க்குப் புத்தி புகட்ட வந்து தாமே பிறரால் புத்திபுகட்டிக்கொள்ளுகின்றார். ஆனால் முன்னெழுதியதற்கும் பின்னெழுதி யதற்கும் இடையில் ஒருவருஷகாலம் இருக்கின்றது. இவ்வளவு காலத்திற்குள் இவருடைய கொள்கை மாறிவிட்டதாக்கும்! முன்னையதை நோக்கப் பின்னையதும், பின்னையதை நோக்க முன்னையதும் மாறுபடுகின்றமையால் அவ்விரண்டில் எது பூர்வபக்ஷம்? எது சித்தாந்தம்? அவ்விரண்டில் இவருடைய மதசித்தாந்தம் எது? ஷை நந்தனஹ ஆனிமீ 22உ நீலலோசனியில் கூறியது இவர் மதசித்தாந்தம். அதற்கு நூற் பிரமாணமுங் காட்டியிருக்கிறார். விஜயஹ ஆனிமீ 3ஒள சிறுபத்திரத்தில்

கேட்ட கேள்வி இவர் மதத்துக்கே தீங்கான கேள்வி. அது அத்வைதிகள் இவரைக் கேட்கவேண்டிய கேள்வியாம். அதுபற்றியே இம்மாதிரிப் பலகேள்விகளைச் "சங்கராசாரியார் அவதாரமகிமை" யில் நாம் கேட்டிருக்கின்றோம். அவைகளுக்குத் தான் இதுகாறும் உத்தரவு சொல்லாமல் இவர் ஒளிந்தது.

இவர் மூன்று பொருள் சத்தியமென்பதால் ஒன்றிருந்தவிடத்தில் ஒன்றில் லையாகி, மூன்றுங் கண்டமாய் அதில் பிரமம் கண்டப்பட்டு அபரிபூரணத்துவத் தையடைந்து, ஆதனால் இவர் மூன்றிலொரு பங்கு ஆஸ்திகரும் இரண்டுபங்கு நாஸ்திகருமான அவமானமும், அதிலும் வேதாந்திகளை நோக்க முழுநாஸ்திகரான அவமானமும் பெற்றிருப்பது ஜகத் பிரசித்தியாக, இவர் அத்வைதிகள் பரிபூரணஞ் சொல்லவில்லை யென்றியம்புவ திவர்க்கே தகும். இவரோ காக்கை வெளிறென்று கூறிடுபவரும், பட்டப்பகலை யிரவென்று கூறிடுபவருமான பிரத்தியக்ஷ விரோதி யென்க.

தன்னை, சுத்த வீரனொருவன் அஸ்திரத்தினால் உடலைச் சல்லடைக் கண்களாகத் துளைக்க, அவனோடு போர்புரிந்து வெல்லச்சத்தி யின்றி முதுகுகாட்டி யோடி, காட்டிற்சென்று கட்டைகளில் தோன்றும் புருஷர்களை யெல்லாம் வெட்டிக் கொல்வானைப்போல, நமது ஆக்ஷேபத்திற்கும் மற்றவர்களுடைய ஆக்ஷேபத்திற் குஞ் சமாதானங் கூறாமல் முதுகுகாட்டியோடித் தூத்துக்குடியிற் சென்று, அங்கு வேதாந்திகளாற் கண்டிக்கப்பட்ட விஷயங்களைத் தாமுங் கண்டித்தது போல் கிறுக்கிவிட்ட கிறுக்குப் பத்திரத்தில் தமது சித்தாந்தத்தை யிரண்டுவரியில் சொல்லுகிறார்; சொல்லவும் அஞ்சுகிறார். அப்படிச் சொல்லுகிறவர் இலட்சணத்தைச் சொல்லுகிறாரே யன்றி அதன் பொருளைச் சொல்லுகின்றா ரில்லை. அதனைச் சொன்னாலோ சணப்பன் வீட்டுக் கோழிபோல் அகப்பட்டுக் கொள்வார். அவர் சொல்லப் பயந்தாலும் நாம் அதன் பொருளையும் உபமான வுபமேயங்களையுஞ் சொல்லி, அவரைச் சணப்பன் வீட்டுக் கோழியாக்கி, அவரைக்கொண்டே அவர் காலில் நியாயமென்னும் விலங்கைப் பூட்டச்செய்து, அத்துடனே அவரது சித்தாந்தமே அவரை நாஸ்திகராக்கி விட்டமையையுங் காட்டிப் பின்னும் படிற்றொழுக்க விரதத்தை அனுசரிக்கச் செய்வாம். அவர் கூறியதிது: “வியாபகம், வியாப்தி, வியாப்பியம் சொற்பாகுபாடுகளி னுண்மை யுணராத கொடுமையே அவர்க்கு வீணவதியை விளைத்ததென்க." என்பதாம். இச்சொற்பாகுபாடுகளோடு பொருள் பாகுபாட்டையும் உபமான வுபமேயங்களையும் அத்வைதிகள் செவ்வனே உணர்ந்தமையின், அவர்க்கன்று, இந்தச் சோ. நாய்க்கருக்கு நேர்ந்த வீணவதியையே விளக்கிக் காட்டுகின்றோமென்க. கடல் வியாபகம், நீரும் உப்புங் கலந்திருத்தல் வியாப்தி, கடலில் நீரும் உப்பும் அடங்கியிருத்தல் வியாப்பியம். இது உபமானம். உபமேயமாவது பதிவியாபகம், பசுவும் பாசமும் கலந்திருந்தல் வியாப்தி, பசுவும் பாசமும் பதியினிடத்தில் அடங்கியிருத்தல் வியாப்பியம், அத்வைத மதஸ்தருடைய சித்தாந்தமல்லாததை யெல்லாம் சித்தாந்தமென்று கொண்டு, தூத்துக்குடி சைவசமாஜத்தாருக்கு வெகு உபகாரியாகப் பத்திரம் எழுதிக்கொடுத்த இந்தச் சத்தியவாதி: வியாபகம், வியாப்தி, வியாப்பிய இலக்கணங்களையும் அவ்விலணங் களைப்பெற்ற வுபமான வுபமேயப் பொருள்களையும் சற்று எழுதிக் கொடுக்கப் படாதா? எழுதிக்கொடுத்தால் உண்மை வெளிப்பட்டுவிடுமென்று இந்த

விஷயத்திலுங் கரந்தொளிந்தனரோ! இவர் இன்னு மெத்தனை நாள் தான் கரந்தொளிக்கப் போகின்றாரோ பார்ப்போம்! இவர் மதப்படி பதி ஸ்தானத்தில் கடலும், பசு ஸ்தானத்தில் நீரும், பாச ஸ்தானத்தில் உப்புமாம். பொருளைப் பொருளாகக் கொள்ளாமையும் பொருளல்லவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளுகின்றமையும் மருள்; பொருளைப் பொருளாகக் கொள்ளுகின்றமையும் பொருளல் லவற்றைப் பொருளாகக் கொள்ளாமையும் தெருள். இந்தச் சித்தாந்தி கடவுள் ஒரு பொருளும், பசு ஒரு பொருளும், பாசம் ஒரு பொருளும் ஆக முப்பொருளாகக் கொண்டார். இதற்கே உபமானமாகக் கடலும் நீரும் உப்புஞ் சொல்லப்படுகின்றன. உபமானத்தில் கடலென்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருள் யாது யாது என ஆராயின் நீரையன்றி யில்லை. நீரினது நிலைமையைப்பற்றிக் கடலென்றும், ஏரி யென்றும், குளமென்றும், மடுவென்றும், யாறு என்றும், கிணறு என்றும் சொல்லப்படுகின்றனவே யன்றி, மற்றப்படிக் கடல் முதலிய சொல்லுக்குப் பொருள் யாதென உய்த்து நோக்கின் அபாவந்தான் பொருள். கடலினீரை யெடுத்துப் பல ஏரிகளில் நிரப்பிவிடுவோமாயின் பிறகு கடலென்னுஞ் சொற்குப் பொருளில்லை. பொருளில்லாமற் போகும் போது கடலிருந்து பொருளில்லாமற் போயிற்றா? கடலில்லாமலிருந்து இல்லாமற்போயிற்றா? இருந்ததாயின் இல்லாமற் போகாது. இல்லாமற் போனமையின் இல்லாமலிருந்தே யில்வாமற்போயிற் றென்க. ஷை பல ஏரி நீர்களை முன்னிருந்த விடத்தில் விட்டபோது கடலென்னும் பேர் பெறுகின்றது. முன்னில்லாதிருந்த கடல் இப்போது வருவானேன்? வந்தது நீரே யொழிய மற்றொன்றுமல்ல. கடலென்னும் பொருள் ஒன்றிருந்தாலன்றா அது வரப்போகிறது? போகப்போகிறது? அது இல்லவேயில்லை யாதலால் அது வரவுமில்லை; போகவுமில்லை. வந்ததும் போனதும் நீரேயன்றி மற்றொன்று மல்ல. இல்லது வரவுமாட்டாது; உள்ளது போகவு மாட்டாது. ஆதலால் நீரையன்றிக் கடல், ஏரி, குளம், மடு முதலியவற்றிற்குப் பொருளின்றென்று நிச்சயமா யுணர்வாராக. இடத்துக்குத் தக்கவாறு கடல், ஏரி, குளம் முதலான பேர் பெறுகின்றதேயன்றி யுண்மையில் அவைகளுக்குப் பொருள் மலடிமகன்றான். அவைகளுக்கெல்லாம் பொருள் உண்மையில் நீர் ஒன்றேயாம். கடல் முதலியன வியாவகாரிக் சத்தியமாய் உலக விவகாரத்தில் சொல்லப் படுகின்றன. பாரமார்த்திகமாயும் வேதாந்த சாத்திர ரீதியாயும் பொருளைப் பொருளாகச் சோதித்துப் பார்க்குமிடத்துக் கடல் பொய்யும் நீருண்மையுமாம். இங்ஙனமே கடல் ஸ்தானத்திற் கூறப்பட்ட பதி பொய்யும், நீர் ஸ்தானத்திற் கூறப்பட்ட பசு மெய்யுமாம். இவர் சித்தாந்தப்படி பசு உண்மையும் பதி பொய்மையுமா யிருக்க, இல்லாத அதாவது பொய்யான பதியின் கண் பசு பாசங்கள் அடங்கியிருக்கு மென்கை, "மலடி மகன் அரசாக்ஷியில் ஜனங்கள் க்ஷேமப்பட்டார் கள்" என்பதற்கொப்பாமென்க. இவரது துவைத சித்தாந்தப்படி பதிக்குப் பொருளே யில்லாதிருக்க, அது பரிபூரணமென்றும் நித்திய மென்றும் சச்சிதானந்தமென்றும் பசுக்களை முத்தியில் செலுத்துமென்றும் பசுக்கள் பதியை வணங்க வேண்டு மென்றும் இவ்வாறு பல பல சொல்லிப் பிரசங்கிப்பதும் எழுதுவதும் என் கொண்டோ! மலடிமகனை அரசனாக்கி அவனுக்கு ஏதேதோ பலநன்மைகள் புரிந்து அவனால் ஏதேதோ நன்மைகள் பெறலாமென்று சொல்வதுபோல, (இவர் மதப்படி) மலடி மகனுக்கொத்த இவரது பதிக்கடவுளுக் கேதேதோ செய்யச் சொல்லுகிறார். நீரையும் உப்பையுமெடுத்து விட்டால் கடலுக்குப் பொருள் அணுவளவு கூட எங்ஙனமின்றோ. அங்ஙனமே, பசுக்களையும் பாசத்தையு மிழுத்து விட்டால் இவரது

கடவுளான பதிக்குப் பொருள் ஆகாயப் பூவும் மலடி புத்திரனுந்தான். இனிப்பசுவுக்கும் இவரது கடவுளான பதிக்கும் பேதமா? அபேதமா? இந்தக்கேள்வியைக் கேட்பதற்குமுன் பசுவுக்குப் பதி இருந்து பேதமா? இல்லாதிருந்து பேதமா? என்று கேட்கின்றோம். இந்தக்கேள்வி மலடியும், அவள் மகனும் பேதமா? அபேதமா? வென்று கேட்பது போலிருக்கின்றது. மலடிமகன் எங்ஙனமின்றோ, அங்ஙனமே இவரது சித்தாந்தப்படி. இவர் மதக்கடவுளான பதியும் மேற்காட்டிய நியாயப்படி இன்றென்பதாம். இல்லாத பதியைப் பேதமென்றாவது அபேதமென்றாவது கூறுவதிற் பயன் யாது? இனி நீர் உப்பைப்பற்றியும் விசாரிப்போம். நீரும் உப்பும் கலந்திருத்தல் பின்னமாகவா? அபின்னமாகவா? அபின்னமென வொருபோதுஞ் சொல்லப்படாது. ஏனென்னில் கடனீரில் நூற்றுக்கு இருபத்தேழு பங்கு உப்பு என்கிற பொருளும், எழுபத்து மூன்று பங்கு நீரென்னும் பொருளு மிருக்கின்றன. ஷை நீர் என்னும் பொருள் ஆவி ரூபமாய் மேலே போய் மேகமாக மற்ற உப்புப் பொருள் கீழே தங்கிவிடுகின்றது. நீர்மேலே போய்விடக் கீழே தங்கிவிடும் உப்புத்தான் உப்பளத்திலுள்ள வுப்பாம். எது பின்னமாய் ஒருகாலத்திற் பிரிகின்றதோ, அது ஒருகாலத்தில் பின்னமாய்க் கூடியே யிருந்திருக்கவேண்டும். அபின்னமாயே யிருக்கின்றதென்று கூறுவோமென்னின், எது அபின்னமோ, அது என்றும் அபின்னந்தான். ஒருபோதும் பின்னமாகாது. மரத்தின் மேலிருக்கும் பறவை பின்னமாகலின் அது மரத்தை விட்டுப் பிரிந்து போகின்றது; சூரியனிடத்துள்ள வொளி அபின்னமாகலின் அது ஓர் போதும் பின்னப்படுவ தில்லை. அதுபோல் வியாவகாரிகமாய் உலக வழக்கத்திற் சொல்லப்படுகிற கடலி லிருந்து நீர் பிரிந்து போகின்றமையினானும் கப்பற்காரர் யந்திரமூலமாய்க் கடல் நீரைக் காய்ச்சி உப்பினின்று நன்னீரைப் பிரித்து அருந்துகின்றமையினானும் உப்பும் நீரும் பின்ன சம்பந்தியேயாம். தூலதிருஷ்டிக்கு அபின்னம்போற் றோன்றிடினும் உண்மையில் அவை பின்னமென்றே சொல்லத்தக்கன. அங்ஙனமே பசுவும் பாசமும் பின்னமே யென்பதற்கு ஏதும் ஆக்ஷேப மில்லை. அவை பின்னமாகிறபோது பசுத் தானத்தில் பாசமும், பாசத்தானத்தில் பசுவும் இரா. இராவாகவே பசுவைப் பாசம் மறைத்த தென்பதும் பொய்யாம்; அது பொய்யாமாகவே பாசத்தை யொழிக்க வேண்டுமென்பதும் பொய்யாம்; அது பொய்யாமாகவே அதற்குப் பசு என்கிற பேரும் பொய்யாம்; அது பொய்யாமாகவே பாசத்தை நீக்கி இவர் மதசித்தாந்தப் பிரகாரம் மலடிமகனைப்போன்ற பதியைப் பசு அடையுமென்பதும் பொய்யாம். எல்லாம் பொய்யும் புனைசுருட்டும் கள்ளமுமாயிருப்பதாலும் இவ்வளவுக்கும் இடங் கொடுத்தது இவரது அவைதிக மாயாவாத துவித தாந்திரீக சைவமாயிருத்தலாலும் இப்படிப்பட்டபொய்ம்மதத்தை ஆதாரமாய்க்கொண்டு மெய்போல எழுதுவதும், பேசுவதும், பிரசங்கிப்பதும் நன்றன்று.

கடவுள் உண்டென்பவர் ஆஸ்திகர்; இல்லை யென்பவர் நாஸ்திகர். நீரையன்றிக் கடலில்லாமைபோலப் பசுவையன்றிப் பதி யில்லை யென்பது இவரது மதமாய் முடிந்ததென மேலே காட்டினமையின் அதன்படி இவர் நாஸ்திகரும் இவரது மதம் காஸ்திகமதமுமா மென்க. ஆஸ்திக நாஸ்திகத்தைப் பற்றி யெழுதிய சுதேசியும் இவர் மதத்தை நாஸ்திக மதத்திற் சேர்த்து வைத்தனர். அந்த விஷயத்தைப்பற்றி வாதஞ் செய்தால் இவர் பகிரங்கமாய் நாஸ்திகராய்ப் போக வேண்டி வரும்; பிறகு ஆஸ்திகரெனச் சொல்லிக் கொள்வதால் வரும் பயனில்லாமற்போமென அவ்விஷயத்தின் ஜோலிக்கே போகாமலும் அந்தக் காற்றுக்கூடத்

தமது பேரில் படவொட்டாமலும் தூர தூரமாய் அதிலும் நெடுந்தூரமாய் ஒதுங்கி நின்று, இப்போது தாம் பெரிய முழு ஆஸ்திகர்போல் காட்டத் தூத்துக்குடிக்கு அதி ஓட்டமாய் ஓடினார். அங்குத்தான் தமது படிற்றொழுக்கம் வெளிவராதிருக்குமென வோடினார்போலும்! மேற்காட்டிய முழு நாஸ்திக மதத்தை யவலம் பித்த இந்த முழுநாஸ்திகர்: எவரானும் அசைக்கலாகாத முழு ஆஸ்திக அத்வைத மதத்தை அசைக்க வருவது கொசுகு இமயமலையை அசைக்க வருவது போலாமென்க. இப்படிப்பட்ட முழு நாஸ்திக மதத்தினது வியாபகம், வியாப்தி, வியாப்பியம் என்னுஞ் சொற்பாகுபாடுகளை யுணராத கொடுமைதான் சோமசுந்தர நாய்க்கரை வீணவதியி லிழுத்துவிட்டு, அவமானத்தையும் அவமதிப்பையும் உண்டாக்கிய தென்க. அத்வைதிகள் அச்சொற்பாகுபாடுகளை யுள் நுழைந்து மிகு நன்றாய்ச் சுருதி யுக்தி அநுபவங்களோடு ஆராய்ச்சி செய்தமையாற்றான் அவ்வவதியிற் புகுந்து நாஸ்திகராய் அதிலும் பரமநாஸ்திகராய்க் கெட்டுப் போகாமல் சுருதி முதலிய பதினான்கு வித்தைகளுக்குங் கட்டுப்பட்டு, யுக்தி அநுபவங்களுடனே விசாரணை செய்து, விசாரணையிற் றேறியவாறு ஆஸ்திகராய் அதிலும் முழு ஆஸ்திகராய் நின்று, கரும் பத்தி யோகங்கள் செய்து, பரமேசுவரனது திருவருட் பிரசாதத்தைப் பெற்று, மனந்தூயராய் முடிவில் ப்ரம்மாநு பூதியைப் பெற்ற சற்குருவை யடைந்து, சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்தபடி சிரவண மன்ன நிதித்தியாசன சமாதி சாட்சாத்கார பிரம நிலை அல்லது பிரமத்தின் பரியாய நாமமான ஆன்ம நிலை, அல்லது சிவ நிலையைப் பெற்று ஜீவத்துவத்தைப்போக்கி அத்வைதாநுபவிக ளாகின்றார்கள்.

இனிப் பன்முறை கூறியதையே கூறிப் பின்னுமொரு ஆசங்கை செய்கின்றார். அது அவருடைய தெரியாமையைக் காட்டுமேயன்றி ஆசங்கையாகமாட்டாது. அது “அவர் பூரணத்வங் கூறியது பிரமத்துக்கென்று விவகாரமுண்டாயினும் அந்தப்பிரமம் ஆன்மாவைத்தவிர வேறில்லை யென்பது அவரது மதமாய் முடிந்தமையின்” என்னும் ஆபாசமாயா வழுவாசகமாம்.

நாம் தரும் சமாதானத்தைப் பிறரைப் படிக்கச் சொல்லிக்காதினால் கேட்பாரோ? தாமே கண்ணால் காணுவாரோ? தெரியவில்லை. சுரோத்திரேந்திரிய மாவது சட்சு இந்திரியமாவது அவர்க்கிருப்பது உண்மையானால் ப்ரம்மவித்யா 6-வது புத்தகம் 22-வது பத்திரிகையின் அநுபந்தத்தில் 'சங்கராசாரியார் அவதார மகிமை' யில் 397வது பக்கத்தில் இவரது குளறுபடையை மறுக்கவே “ஆன்மாவே பிரமம்” எனப் பெயரீந்து நாம் சமாதானஞ் சொல்லியிருப்பதைப்பார்த்து அல்லது கேட்டுச்சந்தேகந் தீர்த்துக் கொள்ளலாமே. அன்றி ஷை பத்திரிகை 6-வது புத்தகம் 23-வது பத்திரிகையிலும் 7-வது புத்தகம் 10-வது பத்திரிகையிலும் "சித்தாந்திகளும் ஏகாத்தும வாதிகளே” என்னும் விஷயத்தை “வேதாந்தி” என்பவர் எழுதியபோது இவருக்கும் இவர் சிநேகருக்கும் இவரினத்தாருக்கும இவர் முன்னோருக்கும் நெடுநாளாய்ப் பிடித்திருந்த பரம்பரைப் பித்தத்தை யெலலாந் தீர்த்திருக்கின்றாரே. அவைகளையும் பார்த்து அல்லது கேட்டு எல்லாச் சந்தேகமுந் தீர்த்துக் கொள்ளலாமே. பார்க்கவும் சட்சு இந்திரிய மில்லாமல் கேட்கவும் சுரோத்திரேந்திரிய மில்லாமலிருக்கிற விவருக் வாதேன்? வழக்கேன்? இவர் தான் இப்படி யானாலும் சமாஜத்தரருமா அங்ஙனமாகவேண்டும்! சோ. நாய்க்கர் குருடரைப்போலவும் செவிடரைப்போலவும்

இருப்பது இன்று நேற்றன்று; நெடுநாள் வழக்க மென்பதெவருமேயறிவர் இப்போது சமாஜத்தாரும் அங்ஙனமாயினமைக்குத் தான் விசனமுறுகின்றேம்! கவர்ன்மெண் டார் விதித்த வரி நியாயமல்லவென நாம் ஒரு மநு அனுப்பினோமென வைத்துக் கொள்வோம். கவர்ன்மெண்டார் அது நியாயமல்லவெனக் காரணங் காட்டிப் பதிலெழுதி விட்டார்களெனவும் வைத்துக் கொள்வோம். பிறகு நாம் அதற்குமேல் மநு செய்கிறதானால் கவர்ன்மெண்டார் அனுப்பிய பதிலைப் பூர்வ பக்ஷஞ்செய்து அதன்மேல் நியாயங்காட்டி யெழுதுகிறதா? அல்லது முதலிலெழுதிய மநுவையே பின்னும் எழுதி அனுப்புகிறதா? முதலில் எழுதியதையே பின்னும் எழுதியனுப்பி னால் கவர்ன்மெண்டார் நமது மநுவைப் பிடிப்பார்களா? பிடித்தாலும் பதில் தான் கொடுப்பார்களா? இப்படியே இவரும் இவர் நண்பரும் இவர் முன்னோரும் பன்முறை ஆன்மாவைத் தவிரப் பிரமமில்லையெனச் சொன்னமைக்குப் பதில் பன்முறை நாமும் பிறரு மெழுதியிருக்க அதைக்கேளாமலும் பாராமலும் பின்னும் எழுதினதையே யெழுதினால் இவரை நாமென்னவென மதிக்கவேண்டும்? நமது சமாதானத்துக்கு மேல்கக்ஷி சொல்லவிட மின்மையான் சொன்னதையே சொல்லு கிறா ரென்றும் எழுதினதையே எழுதுகின்றாரென்றுந்தானே நினைக்கவே ண்டியது. இந்தச்சங்கதிகளை யெல்லாம் சமாஜத்தார் அறியாமையால் சோ. நாய்க்கருடைய மேல்வேஷ படாடோபத்தைக்கண்டு அவர் உண்மையான விஷயத்தை யெழுதிக் கொடுத்துச் சமாஜத்தைக் கௌரவிப் பாரென நம்பி யேமாந்து போனார்கள் போலும்! சுயமாய் விஷயத்தை ஆராயச் சத்தி யில்லா தவர்க ளென்செய்வார்கள்! இப்படித் தான் ஏமாந்து போவார்கள்! ஆன்மாவைத் தவிரப் பிரமமில்லை யென்பதிற் குற்ற மென்ன? அஸ்தத்தைத் தவிரக் கையில்லை யென்றால் அது ஒரு குற்றமா? ஆத்மா வென்கிற சொல் பிரமத்துக்குப் பரியாய நாமமென விவரறியாது போனால் அத்வைதிகளுக் காகவேண்டுவதென்ன? இதைப் பற்றிய மற்ற விஷயங்களை யெல்லாம் "சித்தாந்திகளும் ஏகாத்மவாதிகளே" என்னும் கடிதத்தில் விரிவாய்க் கண்டு பெட்டியினுள் பாம்பைப்போல அடங்குவாராக. வெளியில் வருவாரானால் எமது நியாய தண்டத்தால் புடைக்கப்படுவாரென்ப துண்மையேயாம். ஆத்மா பிரமம் சிவன் என்னும் பெயர்கள் ஒருபொருளையே சுருதி முதலியவைகள் கூறுகின்றன வென்பதற்கு வேண்டிய பிரமாணங்கள் முன்னரே காட்டியிருக்கின்றோம். ஆங்குக் காண்க. அந்தப் பிரமாணங்களினால் பிரமத்தின் பரியாய நாமம் ஆன்மாவெனச் சொல்லப் படுகின்றமையின் ஆன்மாவே பிரமமெனவும் பிரமமே ஆன்மாவெனவும் ஏற்பட்டிட, இவருக்கு மாத்திரம் அது குமட்டு வானேன்? ஒரு பொருளுக்குப் பலபேரிருக்குமானால் அந்தப் பொருளுக்கு எந்தப் பேரிட்டழைத்தாற்றான் என்ன? இவர் வேதவிரோதமாய் வேதவரம்பு கடந்து ஆன்மா வென்னுஞ் சொல் சிவனுக்குப் பொருந்தாது, ஜீவனுக்கு மாத்திரந்தான் பொருந்துமெனச் சொன்னால் இவர் வேதபாஹியரும் வேததூஷகரும் பதிதரும் பாஷாண்டியு மாவாரே யன்றி, வேதவேதாந்தத்தின் அகசமயத்தவரும் வைதிக சம்பந்தியு மாவரோ? ஒருபோது மாகார். ஒரே பொருளுக்குச் சிவனென்றும் ஆன்மாவென்றும் - பிரமமென்றும் வேத முதலிய நூல்களில் கூறப்படுகின்றமையின் பிரமமென்று சொன்னாலுஞ் சரி, ஆன்மா வென்று சொன்னாலுஞ் சரி, சிவனென்று சொன்னாலுஞ் சரி, எல்லா மொன்று தான். ஷெ ஆன்ம சிவ பிரமப் பொருட்கு ஜீவன் வேறு; ஜீவனுக்கும் சில சமயம் ஆன்மாவென்று சொல்லப்படுவ துண்டு, அப்போது ஆன்மா அணுவாகும்; சிவனுக்குச் சொல்லும் போது பரிபூரணமாகும். இந்த விரண்டினது பேதங்களை

அறியாது சாதாரண ஏழை மக்களை மயக்கிக் குழப்பிக் கலக்கிறார். அத்வைதி களுடைய யதார்த்த கொள்கையை மறைத்து அவர்கள் பேரில் இல்லாக் குற்றத்தை யேற்றி, பேதையர் பிரமிக்கும்படி மாறுபாடாய்ச் சொல்வது ஆன்றோர் செய்கை யன்றாம்; நற்குடிப்பிறப்பாளர்செய்கையு மன்றாம்.

இனி அத்து விதிகளுக்கு விரோதமாகக் குருட்டுச் சித்தாந்த மொன்று சிருட்டி செய்து கொண்டு, யதார்த்தத்தில் அவர்கள் சித்தாந்தத்தையே கண்டித்தது போலக் கனவு கண்டு, இது வரையில் எம்மாலும் பிறராலுங் கண்டிக்கப்பட்ட தமது பொய்ச் சித்தாந்தத்தை வெற்றுரையால் கூறி, இந்தப் பொய்ச் சித்தாந்தத்தைக் கூறியவர் பெரியோ சென்று பெருமை படுத்திக்கொண்டு "பிள்ளையில்லாத வீட்டில் கிழவன் துள்ளி விளையாடுகின்றான்" என்பதுபோலக் கொஞ்சங் களித்துத் துள்ளி விளையாடுகின்றார். அது வருமாறு காண்க: - "இது காறுங்கூறிய வுண்மைகளால் ஜனன மரணங்களைத் தாங்கிய பொருள் பிரதி பலன சைதன்னியமாகிய ஜீவனா? அதிஷ்டான சைதன்னியமாகிய பிரமமா? என்றாசங்கித்த விஷயம் பரிஷ்கரிக்கப் பட்டு, இரண்டு மல்லவென்று நிச்சயிக்கப்பட்டமையால் இவ்விரண்டு மல்லாததும், அநாதி நித்தியமானதும், கிஞ்சிஜ்ஞுத்வாதியிலக் கணங்களோடு கூடிப் பாசவீக்க முடையதுமான பசு என்னும் ஆன்மாவே ஜனனமரணப்பட்டு வருந்துந் தன்மைத்து என்று கூறுவர் பெரியோரென்க. "உமாபதி சிவன் அத்வைதத்தினின்றும் விலக்கப் பட்டமை காரணமாக வைதிக வரம்பழித்து வேதத்தையும் வைதிகத்தையும் அத்வைதத்தையும் தூஷித்து, தாம் புகுந்த மதமான மாயாவாத மதத்தன்மையை அசூயையால் அத்வைதிகள் பேரில் ஏற்றி, தாம் என்னமோ மாயாவாதத்தினின்றுந் தப்பித்துக் கொண்டதாய்ச் சில கிறுக்கினாரன்றோ? அங்ஙனமே சோ. நாயகரும் அத்வைதத்தினின்றும் விலக்கப்பட்டமை காரணமாக, வேதத்தையும் வைதிகத்தை யும் அத்வைதத்தையு மிகழ்ந்து வருபவ ராகலின் அங்ஙனமே யிப்போதும் தமது மாயாவாதத்தை மாயாரகித அத்வைதிகள் பேரில் ஏற்றிக் கிறுக்குகின்றார். அத்வைத மதம் சுருதி யுக்தி அநுபவங்கட் கொத்ததென்றும் துவைதமதம் அங்ஙன மொவ்வாத தென்றும் தெரிந்தாலும் சொல்லமாட்டார். சொன்னால் வெட்கமாயிருக்கும். அதனாலே தான் அத்வைத மதம் முற்றும் நியாயமென வறிந்தும் நியாயமில்லாது போல் காட்டிப் பகடித்தனஞ் செய்கின்றாரென்க. இதுவரையிலுஞ் செய்த மறுப்புக்கு இவர் அணுவளவாவது நமக்கு நியாயஞ் சொன்னாரா? அதைப்பற்றி நினைக்கின்றாரா? முன்பு சபாபதிநாவலர் பேரில் செய்த கண்டனைக்கு மேல் விழுந்து பதிலெழுதவந்தவர், இவரது ஆக்ஷேபத்துக்குச் சமாதானமாக இவரை நேரே அதாவது இவரது பேரையே சுட்டி. யெழுதிய எம்முடனே பேச வாயையேனுந் திறக்கின்றாரா? சபாபதி நாவலர்க்குப் பரிந்து முன்னே வந்தவர், இப்போது அவரைக் கண்டித்தெழுதிய 'வேதாந்த சங்க்சி நிவாரண' த்துக்குப் பதிலெழுத இறகையேனு மெடுக்கிறாரா? என் செய்வார் பாவம்! இறகை யெடுக்கப் போனால் கை நடுங்கு கின்றது! உடல் நடுங்குகின்றது! வாய் நடுங்குகின்றது! மனமும் நடுங்குகின்றது! யாவும் நடுங்குகின்றன! 'சங்கராசாரியர் அவதாரமகிமை' யில் இவரை நாம் பல வகையிலும் அசையாதபடி இறுக்கிவிட்டோம்! அது அத்துணை யித்துணை யன்று. அவைகளுக் கினியும் பதில் பேச வாயைத் திறக்கமாட்டார். இப்படிக்கெல்லா மிருப்ப தால் வெட்கத்துக்காற்றாது நானும் வேதாந்தத்தைக் கண்டித்து விட்டேன் என மூடஜனங்களிடத்திற் பெருமையடைய அத்துவிதிகளுடைய சித்தாந்தமல்லாததைச்

சித்தாந்தமெனச் சொல்லி உண்மையையாய் அத்வைதத்தைக் கண்டித்து விட்டதாகப் போக்குக் காட்டி எழுதினார்.

இவர் பசுவாகிய ஜீவனை அநாதி நித்தியமென்கிறாரன்றோ? எப்படி அநாதி நித்தியம்? சத்தாய் அநாதி நித்தியமா? அசத்தாய் அநாதி நித்தியமா? சதசத்தாய் அநாதி நித்தியமா? சத்தாய் அநாதி நித்திய மென்பா ராயின் அநாதி சத்தாகிய சிவன் பரிபூரண ராகலின் அந்தப் பரிபூரணத்தில் மற்றொரு சத்துப்பொருளிருத்தல் க.டாது? அசத்தாய் அநாதி நித்தியமென்பாராயின் அசத்தென்பது இல்லை யெனப் பொருள் படுதலால் இல்லாதது நித்தியமாவதும் அநாதியாவதும் மலடிமகன் அநாதி நித்திய னென்பதற் கொப்பாம். சதசத்தாய் அநாதி நித்திய மென்பாராயின் எதிர்மறை யிலக்கணமுள்ள வொருபொருள் இருத்த லெங்கு மில்லை. அன்றி எது சதசத்தோ அது உண்மையில் அசத்தேயாகும். இவ்வளவு லக்ஷணமுள்ள மதத்திற் புத்தி யின்றிப் பிரவேசித்தும் வாயும் கையு மாத்திரம் மிக நீட்சியா யிருக்கின்றன. இவருடைய நவீன மதப்பிரகாரம் ஜீவான்மா அகண்டமாகலின் அது ஒரு தேகத்திற் புகுந்து பிறக்குமென்பதும், தேகத்தை விட்டு இறக்கு மென்பதும் கூடாதகாரியம். இப்படிப்பட்ட இலக்கணமுள்ள மதத்தைக் கற்பித்தவர் ஒருபோதும் பெரியாராகார்; சிறியரேயாவர் என்பதாம். அத்வைதத்தில் இவர் காட்டிய குற்றமில்லை யென்று கூறுவாம். ஜீவனே ஜநநமரணப்பட்டுத் துன்புறுபவன். அதிஷ்டான சைதன்னியம் சாக்ஷியாய் விளங்குகின்றமையின் அகற்கு யாதொரு சம்பந்தமுமில்லை. இதற்கு மாறான இவருடைய பரிஷ்கரிப்பு இவர் மட்டில்வைத்துக் கொள்ளலாம். அத்வைதி களுடைய கடைவாயிலில் கூட எட்டிப்பார்க்கயோக்கியமாகாது; எட்டிப் பார்க்குமா யின் சுருதியுக்தி அநுபவமென்னும் வாளால்துண்டந்துண்டமாய் வெட்டப்படுமென வறிந்திடுக.

நெருப்பிற் பஞ்சுபோல நாசமாம்படி. முடிவில் இவருடைய எல்லாப் பொய்க் கதைகளையும் ஒன்று சேர்த்து ஒப்பிவிக்கிறார். அது இது: “இதனால் பிரமமொன்றே சத்தியம், ஜகஜீவபரங்கள் மிச்சை யென்று பேசிய பொய்வழக்கு அபஜயமடைந்த தறிக” என்பது தான். இவருக்கு ஜயமிது, அபஜெய மிதுவெனத் தெரியாது. கீழே விழுந்தவன் தோற்றதாகவும் மேலே ஏறியவன் வென்றதாகவுங் கொள்வது உலக வழக்கம். இவருடைய வழக்கத்தில் அதை மாற்றிக்கொண்டார். ஏன்? வெட்கத்துக்கு அஞ்சி. சுருதி யுக்தி அனுபவங்களைக் கொண்டு பிரமம் ஒன்றே மெய்யென்றும் ஜகஜீவபரங்கள் பொய்யென்றும், அநிர்வசனீயமென்றும் பலமுறையிலும் தாபித்தமையால், இவர், யுக்தி அனுபவமுமின்றிச் சுருதியுமின்றி வீண்கிறுக்கலாய் எழுதியது செல்லாதென்க. அன்றி இவர் பேசியவைகளெல்லாம் அத்துவித மதத்தைச் சார்ந்தவையன்று, அவர்களால் மறுத்தவையே யாம். அந்த மறுப்பு எம்மிடத்தில் கற்றுக்கொண்டதும் எமது மறுப்புக்குச் சமாதானங் கூறாததுமாம். பொய்யென்று பொருள் படும்படி ஜகஜீவபரங்கள் மிச்சையென்று அத்துவிதிகள் சொல்வதாய்ச் சொல்லுகின்றார். அவர்கள் அவ்வாறு சொல்லவில்லை யென்று இவருக்கு ஐந்து வருஷமாய்க் காட்டிப் பலபேர் இவரை மறுத்திருக்கின்றார்கள். அத்வைதிகள், பொய்யன்று, அநிர்வசனீய மென்று சொல்வதாய்ப் பலமுறை கேர் கேரே இவருக்கு நாமே சொல்லியிருக்க, அதை மறுக்காமல் மறுபடியும் அவர்களால் கண்டிக்கப்பட்ட பொய்யைக் கண்டிப்பது அபஜயத்துக் கிடமாம் என்க. இப்படிப்பட்ட

அபஜயம் இவரிடத்தில் நூற்றுக்கணக்காயிருக்க, அபஜயமே யின்றி முற்றும் ஜயமே கொண்ட அத்வைதிகள் அபஜயமானார்களெனச் சொல்வது அசத்தியர் செய்கையாம். அநிர்வசனீய மென் றிவர்க்குப் பன்முறை சொல்லியிருக்கும் வசனங்களை முன்னர்க்காட்டி யிருக்கின்றோம். ஆங்குக் கற்றறிந் தடங்குக.

இவரெழுதிய விஷயங்களெல்லாம் விவேகிகள் கண்டு வெறுப்படைவதை நினையாமல் தெளிந் தின்புற்றதாகவைத்து, "இதனை விவேகிகள் தெளிந்தின் புற்று வாழ்வாராக" என்றார். இவர் எழுதும் விஷயங்களெல்லாம் அவிவேகிகளுங்கண்டு வெறுப்படைவாரென்பதைத் தாமுணர்ந்திருந்தும் அப்படிப்பட்ட விஷயங்களையே இதுவரையில் எழுதிவந்தும் விவேகிகள் இதனை யறியார் போலக் காட்டி யெழுது வது நல்லார் செய்கையன்று.

முற்றிற்று.

தூத்துக்குடி, சைவசமாஜத்தார் பிரசுரித்த சிறுபத்திரம் வருமாறு: -

“மாயாவாதிமதத்தில் பிரமம் ஒன்றே சத்தியமென்றும், ஜவஜீவபரங்கள் மித்தையென்றுஞ் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. ஜகமென்பது தேகேந்திரியாதிகள். ஜீவனென்பது அத்தேசேந்திரியாதிகளைத் தாங்கிய சேதனன். பரம் என்பது அந்தச் சீவனுக்குச் தேகேந்திரியாதிகளைக் கொடுத்த சேதனன். பொய்யாகிய இ.மூன்றனுள், ஜீவனே ஜநந மரணப்பட்டு வருந்துகின்றான் என்று அம்மதத்தினர் கூறுகின்றனர். இந்த ஜீவன் ஜலசந்திரனாக வுவமிக்கப்பட்டிருக்கின்றனன். ஆகாயத்திலுலாவுஞ் சந்திரன் ஒரு கடத்தி னிறைந்த நீரிற் பிரதிபிம்பத்தபோது, அந்த நீரிற்றோன்றிய சாயையே சந்திர பிரதிபிம்ப மென்பதாம். இந்தச் சந்திர பிரதிபிம்பம் கடத்தில் சாத்தியமானதன்று. இது அந்தக் கடத்தினின்றுந் தாண்டி வேறுகடத்திற் புகுத மாட்டாது. அந்தக்கடமுடைந்த வழி அத்தோடே போய் விடுவதாம். வேறுகடமொ ன்று ஆண்டுக்கொணர்ந்திடின் அந்தச் சந்திரபிம்ப மதிற்றோன்று மெனின், வேறு கடத்திற்றோன்றிய சந்திரபிம்பம் மூலசந்திரனுடையதே யன்றி உடைந்த கடபிரதி பிம்ப சந்திரனுடைய தன்று. இதனைப் பரியாலோ சிக்கையில், மாயாவாதஞானிகள் மறுபிறப்பை யொப்புதற்கிடமில்லை.

இனி ஒரு புருஷனிறந்ததாகக்கொள்வோம். இவனைச் சல சந்திரன் கட த்வம்ஸத்தி லழிந்து போயின தற்கே யொப்பிடுவர் விவேகிகள். அதனால் அழிந்து போன சலசந்திரன் மற்றொரு கடத்திற் புகுதமாட்டாத வாறு போலத் தேகமழிந்த புருஷன் வேறு தேகத்திற் புக்கு மறு பிறப்பெய்தினானெனல் கூடாது. அன்றியு மிவன் சொர்க்கதரகங்களை யடைவதுங் கூடாது. ஜநந மரணங்களையும், சொர்க்க நரகங்களையு ம் ஜீவனுக்கொப்பிய வேதமுதலிய கலைகளை மாயாவாதி களவாடினமையால், அக்கலைகள் தனக்குபகாரஞ்செய்வதும், அல்லது அபகாரஞ் செய்வது மறியாமல் வெளிவந்து கெடுகின்றான். இவன் குடாகாய முதலிய வுவமைகள் தேடுவதும் இவ்வாறே யழிகின்றன வென்க.

இனி அதிஷ்டான சந்திரனோ டுவமித்த பிரமத்தைச் சிறிது விசாரிப்பாம். சந்திரன் கடநீரிற் பிரதிபலித்தது போல் பிரமம் தேகாந்தர்க்கதமாகிய அந்தக் கரணத்திற் பிரதிபலித்ததெனின், சந்திரன் கண்டரூபி. கடநீர் முதலியன அந்தச் சந்திரனுக்கு வேறாயுள்ளவை. பிரமம் அகண்டமாயுள்ளது. உருவமற்றது. அதற்கு வேறா யொரு பொருளுமின்று. இவற்றையுணர்ந்திடுவார் பிரமம் அந்தக்கரணத்திற் பிரதி பலித்தது என்பதை யொப்புவ தெங்ஙனம்? இவரிம்மட்டிலமையாமல் அகம்பிரமமென்று கூறுவர். இவ்வாறு கூறும் ஒவ்வொரு மாயாவாதியும் தேகச்சுமை சுமந்திருக்கக்கண்டோம். பிரமமோதேகச் சுமையற்றது. தேகச்சுமை தாங்கிய மாயாவாதி பிரதிபலகப் பிரமமே யன்றி அதிஷ்டானப் பிரமமன்று. அதிஷ்டானப் பிரமமல்லாத தான் அகம பிரமமென்பது கூடாது. பிரமம் தன்னை அகம்பிரமம் என்று கூறிக் கொள்ளவுமாட்டாது. அவ்வாறு அது கூறிக்கொள்வதற்கு அதற்கு வாக்கு முதலிய கரணங்களு மில்லை. இது நிற்க.

பிரமம் பரிபூரணப்பொருளாகையால், தேகச்சுமைதாங்கிய யாமும் பிரமமாதல் கூடு மென்று அவர் வாதிக்கலாம். பிரமம் பரிபூரணமாயின், தம்மை அவர் பிரதிபலநப்பிரமமென்றது பிழையாம், தமக்குத் தேகச்சுமையை யொப்பியதும், ஜநந மரணங்கள் கூறியதும் மிகையாம். ஜநநம் என்பது ஆன்மா ஒருதேகத்தை யடைதலும், மரணம் என்பது அது அந்தததேகத்தை விடுதலுமேயாம். அவ்வாறு கொள்ளுங்கால், அவ்வான்மாவுக்குப் போக்குவரத்துக் கூறப்படும். இவ்வான்மாவைப் பிரமமாகக்கொள்ளுங்கால், பிரமம் போக்கு வரத்தில்லாதது என்னுஞ்சுருதி பொய்ப்பட்டுப்போம். அன்றியும், ஆன்மா வொருதேகத்திலிருந்து ஒன்றை யறிகை யில், கண்ணின் வழியாகவறிந்த போது காதின் வழியாகவும், காதின் வழியாக வறிந்தபோது கண்ணின் வழியாகவும் அறியாது. இரண்டிந்திரியங்களி லொரே காலத்தில்வியாபியாது என்பது முடிவு. இரண்டிந்திரியங்களில் வியாபித்து ஏககாலத் தி லிரண்டுவிஷயங்களை யறியமாட்டாத வான்மா எல்லாவித்திரியங்களிலு மொக்க வியாபித்து எல்லாவிஷயங்களையு மேககாலத்திலறியு மென்பது கூடாதா கையால், ஆன்மாவைப் பரிபூரணமென்றும், அது தான் பிரமமென்றுங் கூறுவது அபசித்தாந்தமாய் முடிந்தது. அன்றியும், அவ்வான்மா வொன்றினையறிகையில், இந்திரியங்களின் சம்பந்தங் கேட்கப்படுகின்றது. இந்திரியங்களின் சேர்க்கையின்றி யொன்றினை யறியமாட்டாத வதனைச் சுதந்திரவறிவாகிய பிரமம், அல்லது சிவம் என்றிடலும் தவறுடைத்தாம். ஒரு தேகத்திலேயே முழுதும் ஏககாலத்தில் ஆன்மா வியாபியாமையால், அது உலகமுழுதும் வியாபித்தது என்று கூறுதற்கிடமே யில்லை. ஆகையால், ஆன்மா வியாபகமுடையதென்பது அழிந்தது.

இனி வியாபகம் அல்லது பூரணம் எண்பது ஒன்றாயிருந்த பிரமம் பலவாக விரிந்த நிலைமையென்று அவர் பொருள் விரிக்கின்றனர். அங்ஙனமாயின், அது இப்போது விரிந்த நிலைமையினின்று மின்னு மதிகமாக விரிதலுங் கூடும். அன்றியும், ஒன்றாயிருந்த அது பலவானகாரணம் யாதென்னுமாசங்கையு முண்டாம். பலவென்னும் பிரசங்கமுண்டாகுகையில், ஒன்று கெடுதலும் அவர் மதத்துக் கிடர் தேடியதாம். ஒன்றாயிருந்த வதனை ஒன்று என்று சுட்டியது யாவர்? அதற்கு வேறா யொரு பொருளில்லாதபோது அதனை ஒன்று என்று சுட்டுதற்கிட மேது? சுட்டிய பொரு ளுண்மையால், அவ்வாறு சுட்டிய பொருளும், சுட்டப்பட்ட பொருளும் ஒன்றாயிடுதல் யாங்ஙனம்? அன்றியும் ஒன்றாயிருந்தது பலவாகிய தெனின், ஒன்றாயிருந்தது. கண்டமும், பலவாய் விரிந்தது அகண்டமுமாம்., அதனால் அவ்வொன்று பலவாயிடுதற்குப் பூர்வம் அதற்குப் பூரணத்துவ மில்லை யாம். இம்மட்டோ, அவ்வொன்று பலவாய் விரிந்த தென்னுங்கால், அது முன்னர் வியாபித்திராத விடத்திலேயே பின்னர் வியாபித்திடல் வேண்டும். ஒரு வித்து அங்குரித்து விருக்ஷமாகுகையில், அதனது சாகோப சாகைகள் தழைக்கின்றன. அவ்வாறு தழைத்து வியாபிப்பது அது முன்னரில்லாத இடத்திலேயே யாம். அந்த இடம் ஆகாயமே யாம். அவ்வாகாயத்தில் வியாபிப்ப தெல்லாங் கண்டப் பொருள்க ளாம். அகண்டமாகிய ஆகாயம் தனக்கு வேறாயுள்ளவோரிடத்திற் புதுசாய்ச் சென்று வியாபியாது வேறு இடமில்லாமையால். அன்றியு மவ்வாகாயம் அதற்கு விஜாதியான பலபொருள்களாக விரிந்தது மின்று. இதனைத் தெளிந்தவர்கள் பிரமம் பலவாய் விரிந்தது என்பதை வித்தானது மரமாகிச்சாகோபசாகைகளாய் விரிந்ததற்கே யொப்பிடுவரென்க. மரம் கண்டமா யொழிந்தவாறு பிரமமுங்

கண்டமா யொழியத்தக்கதென வொதுக்கவும் பின்னிடையார்கள். மரமானது தான் முன்னர் வியாபியாத விடங்களிலேயே சாகைகளாகத் தழைத்து வியாபித்தது போலப் பிரமமுந் தான் முன்னர் வியாபியாத விடங்களிலேயே தழைத்து விரிந்த தெனவுங் கூறமுந்துவார்கள். பிரமம் ஆகாயத்தானத்திலே யுவமிக்கப்படுவதாகை யால் ஆகாயம் விரிதற்கு வேறிடமில்லாதவாறுபோலப் பிரமம் பலவாக விரிந்திடற்கு வேறிட மில்லாமை தெளிந்திடுக. அன்றியும், அவ்வாகாயம் தனக்கு விஜாதியான பல பொருள்களாக விரிந்திடாததுபோலப் பிரமமுந் தனக்கு விஜாதி யான பல பொருள்களாக விரிந்திடாது என்பதுஞ் சித்தாந்த மாயின துணர்க.

இனிப் பிரமமேயுள்ளது, அஃது வேறு இடத்தில் வியாபித்ததின்று என அவர் வாதிக்கலாம். அப்போது அப்பிரமம் பலவாய் விரிந்த தென்னும் வாதம் நசித்திடும். அஃதொழியினும், மரம் சாகைகளாக வியாபிக்க இடங்கொடுத்த ஆகாயத்தை போலப் பிரமம் பல பொருள்களாக வியாபிக்க இடங்கொடுத்த வேறொரு பொருளி னிருப்பும் அப்பிரமத்துடன் அநாதியா யொப்பவேண்டிய பொறுப்பு அவர் தலைமேல் வந்து விடியாமற் போகாது. அங்ஙனமாயின், பொன் பணிகளாயினவாறும், (* பால் தயிராயினவாறும், கடல் அலைகுமிழிகளாயினவாறும்) பிரமம் பலவாயின தன்மையை யாம் கூறுவேமென்று அவர் வாதிக்கலாம். அதுவுங் கூடாது. ஏனெனின், பொன்னைப் பூணாக்கிப் புனைவாரில்லாதபோது அந்தப்பொன் தானே பூணாகமாட் டாது. அன்றியும், பொன் பூணாயின் பின்னர்ப் பூணென்பதே யன்றிப் பொன்னென் னும் பெயாதற் குண்டாயினதில்லை.

* இந்த இருதலைப் பிறைக்குட்பட்டது நாகை நீலலோசனியி லில்லை. நாகை நீலலோசனியைப் பார்த்தே மறுப்பு எழுதப்பட்டது.

பொன் பூணாயின விடத்தும் அந்தப் பூண் பொன்னின் றன்மையினின்றும் மாறினதில்லை. இப்படியே பாலைத் தயிராக்கிப் பருகுவாரில்லாதபோது அந்தப்பால் தானே தயிராகமாட்டாது. அன்றியும், பால் தயிராயின் பின்னர் தயிரென்பதே யன்றிப் பாலென்னும் பெயரதற்குண்டாயினதில்லை. பால் தயிராயின பின்னர் அந்தத் தயிர் மீண்டும் பாலாயினதில்லை. இனிக் கடலிற் காற்றில்லாதபோது ஆலைகுமிழிக ளதிலாக்கப்பட்டவாறில்லை. காற்று என்று மோயாபையால அலை குமிழிகளதி லடங்கியவா றில்லை. கடலிலுண்டாகிய அலைகுமிழிகளக்கடனராயிருப்பதன்றி வேறு பொருளாயினதில்லை. இவ்வுபமான ஸாத்ரு சங்களோடு பிரமம் பலவாயிடு தலாகிய பரிபூரணத் தன்மையை நிறுத்த வேலாமையால், பிரமம் உலகுயிர் களாகியும், உலகுயிர்கள் மீண்டும் பிரமமாகியும் நிலைபெறுதற் கேற்ற தகுதி யமைந்த வுபமானந்தேடிப் பூர்வ பட்சிகள் தமது மதத்தை நிறுத்திக்கொள்வது ஆவசியகமாம். எவ்வித வுபமானந் தேடினும் பிரமசதனது பரிபூரணத்வம் அவர் கூறியபடி. சித்தியா தென்பது சித்தம. வியாபகம் - வியாப்தி - வியாப்பியம் என்னுஞ் சொற்பாகுபாடுகளினுண்மை யுணராத கொமையே அவர்க்கு வீணவத்யை விளத்த தென்க. இதுநிற்க,

அவர் பூரணத்வங் கூறியது பிரமத்துக் கென்று விவகாரமுண்டாயினும், அந்தப் பிரமம் ஆன்மாவைத் தவிர வேறில்லை யென்பது அவரது மதமாய் முடிந் தமையின், அவ்வான்மா விபுவாகாமையை மேல் யாமுணர்த்திய துணர்ந்தவர்கள் அவர் கூற்று இழி கூற்றென்றெண்ணி யொதுக்கப் பின்னிடையா சென்க. இதுகாறுங் கூறிய வுண்மைகளால் ஜநநமரணங்களைத் தாங்கிய பொருள் பிரதிபலந சைதன் யமாகிய ஜீவனா? அதிஷ்டாந சைதன்யாகிய பிரமமா? என்றா சங்கித்த விஷயம் பரிஷ்கரிக்கப்பட்டு, இரண்டு மல்லவென்று நிச்சயிக்கப்பட்டமையால், இவ்விரண்டு மல்லாததும், அநாதி நித்தியமானதும், கிஞ்சிஜ்ஞத்வாதி யிலக்கணங்களோடு கூடிய பாசவீக்கமுடையதுமாகிய பசுவென்னும் ஆன்மாவே ஜநநமரணப்பட்டு வருந்துந் தன்மைத்து என்று கூறுவர் பெரியோரென்க. இதனால், பிரமொன்றே சத்தியம், ஜக ஜீவ பரங்கள் மிச்சை என்று பேசிய பொய்வழக்கு அபஜயமடைந்த தறிக. அவரவ்வழக்கினு முறுதியாக நில்லாமல் மெய்யாகிய பிரமமே உலகுயிர்களாக விரிந்தது என்று வாதந்தொடுத்து, இஷ்ட விகாதம் பண்ணிக் கொள்ளாமல் பேசுவது பரிதாபமென்க. இதனை விவேகிகள் தெளிர் தின்புற்று வாழ்வாராக."